

Verselő Antológia 2014

Irodalmi „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2014

Verselő Antológia 2014

Irodalmi „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2014

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó	8. oldal
A. Túri Zsuzsa	10. oldal
Ambrus József	22. oldal
Bankó Béla	27. oldal
Bihary Zsoltné	31. oldal
Biró Jutka	49. oldal
Boros László	55. oldal
Csuporné Salamon Ibolya	59. oldal
Fazekas Margit (Szomorúfűz)	68. oldal
Foglár Gábor	80. oldal
Greta Green	86. oldal
Gyurcsák Gyöngyi	92. oldal
Hajdók Boglárka	101. oldal
Horányi György	107. oldal
Kenderesi Gábor	111. oldal
Kis Krisztián Bálint	126. oldal
Kisháziné Vincze Julianna	129. oldal
Kiss Antal	137. oldal
Komáromi János	141. oldal
Kordély Mária.....	165. oldal

dr. Kovács József	171. oldal
Kutasi Horváth Katalin.....	174. oldal
Lakatos Tibor	199. oldal
László Edit	206. oldal
Locsmándi Anita	230. oldal
Majoros-Jósvai Éva	236. oldal
Mezei Boglárka	241. oldal
Molnár Kati	245. oldal
Mráz Erzsébet Irma	254. oldal
Ölbey-Vecsey Korinna	266. oldal
Pákovics Bernadett	270. oldal
Póli Róbert	275. oldal
Rácz Boglárka	280. oldal
Sudár Imre	299. oldal
Szabó József	309. oldal
Szöllősi Bernadett	316. oldal
Tóthné Telkes Csilla	329. oldal
Varga János	338. oldal
Vas Ágota	344. oldal
Vasas Eszter	347. oldal
Vass Eszter	350. oldal
Vilcsek Adrienne	354. oldal

Ez a hetedik...

Már hetedszer írok előszót a Verselő Antológiához. Először 2008-ban az első kötethez (amelynek a pályázati kiírását némi kétségektől sem mentesen indítottam útjára). Végül a beérkezett művek szép kis antológiát, „virággyűjteményt” – hogy a szó görög, eredeti jelentését használjuk – alkottak és karácsonykor már ajándék formájában a fa alá kerültek.

Minden évben új izgalommal várom, hogy kik pályáznak. Mennyi lesz a visszatérő, rendszeres szerző, aki hozza a már jól ismert stílusát, akinek a verseit, novelláit, képeit már várják az olvasók. Lesznek-e újak, akik új, friss színeket varázsolnak a „virággyűjteménybe”.

...és mindig vannak!

Vannak régi szerzők és vannak újak is! Előbbiek jelenléte a kiváló minőségen felül, azt jelenti számunkra, hogy az eddigi kötetekkel jó munkát végeztünk, jól válogattunk és a kiadvány minősége is megfelelő. Az utóbbiak érkezése pedig arra hívja fel a figyelmünket, hogy még milyen sokan vannak olyanok, akik értékes műveket alkotnak.

Ez a kettő pedig együtt azt üzeni, hogy szükség van a Verselő Antológiára! Szükség van arra, hogy a még nem, vagy kevésbé ismert szerzők műveiket megillető minőségben, igazi könyvben jelenjenek meg, juthassanak el az olvasókhoz.

Nem könnyű időket élünk. A szerzők anyagi lehetőségei az elmúlt években egyre szűkültek. Ennek ellenére azt látjuk, hogy az irodalom, a versek, a művészetek iránti érdeklődés nem csökkent. Most is vannak sokan, akik az egyre kevesebből is hajlandók áldozni a minőségi megjelenésre.

Mi, a kiadó részéről annyit tehetünk, hogy lehetőségeinkhez mérten igyekszünk a lehető legalacsonyabban tartani az árakat, miközben fikarcnyit sem engedünk a minőségből.

Már az előző kötetet is elkészítettük nem csak nyomtatott, hanem lapozható, az interneten elérhető, Net-Kötet formában is, így biztosítva, hogy a világ bármely részén olvasható legyen Ehhez csak egy linket kell elküldeni a leendő olvasó részére. Természetesen a kötelespéldányok révén minden nagy magyar könyvgyűjteményben megtalálható az antológia és a Magyar Elektronikus Könyvtárba is feltöltöttük.

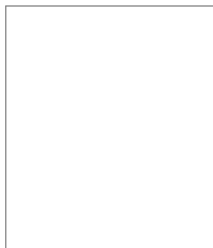
Most is a legkülönbélebb stílusú és tartalmú írások olvashatók a kötetben és talán az eddigi legtöbb képesíti érdekesebbé, érzékletesebbé a szavakat.

Mindenkinek ajánlom a kötet műveit! Olvasson, válogasson és a következőben már legyen benne az Ön írása, rajza, fényképe is!

Szeretettel:

Komáromi János (koma) szerkesztő

A. Túri Zsuzsa

"Ki minek gondol, az vagyok annak...
Mért gondolsz különc rokotalannak?
Jelet látsz gyűlni a homlokomra:
Te vagy magad, ki e jelet vonja."

(Weöres Sándor)

A kalitka

Kalitkába zárt madár
Éneke az égbe száll,
Szabadságáról dalol,
Egy erdőről valahol,

Ahol sok szabad madár
Szellő szárnyán ki-be jár,
Ezer fészek, ezer ág,
Ezerféle boldogság,

Ezer gyümölcs és bogár,
Simogató napsugár,
Ahol most más madarak
Incselkedve játszanak,

Ahol nincsen soha csend,
Mint őnála, idebent,
Szűk kalitka ajtaja
Mögül száll a sóhaja.

Kalitkába zárt madár
Trillája az égbe száll,
Szabadulna, repkedne,
Felszállna az egekbe.

Szabadulna, de minek?
Úgysem kell már senkinek...
Az ajtó túloldalán
Nem is tudna élni tán...

Megint ősz

Öngyilkos levelek
Borzas fák alatt
Zörgő körjátékot
Széllel játszanak,
Talán az idén még
Kisüthet a Nap.

Elbágyadó tájon,
Tar bokrok között,
Szoknyáját emelve
Lép az őszi köd,
Talán az idén még
Sorsunk összeköt.

Nélküled

Féltem, mi lesz nélküled,
Milyen lesz az élet,
Ezer szóval fogtalak,
De ma már nem félek.

Erősödtem általad,
Mint fán gyöngye ága,
Erős szívemben kinyílt
A csönd jégvirága.

Te csak menj, ha hív az út,
Közmegegyezésre,
Ha majd egyszer visszajössz,
Én itt leszek,
Vagy mégse...

Temetés

Portölcsér száll fel
A széllel,
Magasra szökik
Spirálja,
Emberek lehajtott
Fejjel
Szemük takarnák:
Hiába.
Szúrósan szürke
Porszemcsék
Könnyeket csálnak
A szembe,
Hatalmas vaskapu
Tárul,
Nem téged temetnek:
Menj be.

A tékozló

A tékozló visszajött, de
Már semmi se ugyanaz,
Köd ül az ismerős tájon,
A régi kert csupa gaz.

Nem várták őt tárt karokkal,
Nincs már ajtó, táruzó,
Csönd lepi a szomszéd utcát,
Nincs több szomszéd, bámuló.

Hideg könnycsepp szalad végig
Ráncai rajzolatán,
Leül a kis asztal mellé,
Mint annyiszor, hajdanán.

Csak a példázatban várják
Azt, ki elment, s hazatér,
Az elmúlást nem enyhíti
Megbocsájtás és babér...

Talán

Hűvös lett,
S becsuktak minden
Kaput a várban,
Míg vártalak.
Nem tudom,
Mi taszít,
S hoz vissza mindig,
Ezért hívlak,
Szüntelen.

Benned s bennem
Örök fények
Egymásba olvadnak,
S ha nem is látlak,
Itt vagy velem.

Talán,
Ha egyszer picit
Önmagukból kilépve,
Öntudatlan létben
Lebegve
Hallgatjuk
Az örök csendet,
Megértjük,
Miért...

Hív az út

Hív az út, a százkarú,
És hívnak a hegyek,
Messzi, fénylő városok,
De többé nem megyek.

Várhat rám a zöld mező,
Az áradó patak,
Virágzó, szép almafák,
Ezüst színű tavak,

Hívhat még, mint hajdanán,
Az arany sivatag,
Végtelen, kék óceán,
Mesék, varázsszavak.

És hívhat az éjszaka,
A tücskök éneke,
Lekacsintó csillagok,
Halk éjjeli zene,

Mert sejtem a titkokat,
Hogy merre fúj a szél,
Álmodó fák sóhaját,
S amit a Hold mesél.

Hívhat bárki bárhová,
Már túl sokat tudok,
Lámpás-szívemre csukok
Ma minden ablakot.

Te sem vagy senki...

Mert
Te sem vagy
Senki,
Kedves barátom,
Az élet
Hordoz
Naivan,
Látom,
Nincs tán
Sok eszed,
Nincs túl
Sok híved,
Csak
Stadionnyi
Hatalmas szíved,
Odaadsz mindent,
S mit adnak érte?
Segíted azt is,
Aki nem kérte...

Lelked
Lestrapált
Rongyként
Lóg,
Látom,

Te sem vagy senki,
Kedves barátom...

Vétkem

Beborít a nagy sötétség,
A tóparton lépkedek,
Hullámokon játszó szélbe
Suttogom a vétkemet.

Csillagos ég takarója
Ezer szemmél rám kacsint,
A víz fölé hajló fűzfa
Sok karjával csendre int.

Mosolygok, bár sírom kéne,
Vonz a bűn, sötét világ,
Mert ma újra téged várlak,
Fűzfák alatt, ideát.

Jöjj felém a túlsó partról,
Zendüljön benned a dal,
Lebbenjen a függöny szárnya,
Hisz egyszer vagy fiatal...

Nők

Férfi a nőt törbe csalja,
Elcsábítja, elzavarja,
Visszaveszi meggyalázva,
Később újra megalázza,
Kifacsarja, kineveti,
Majd azt mondja, hogy szereti,
De ha a nő elzavarja,
Az úr lelkét felkavarja,
Sértetten a nőt utálja,
Kibeszéli, kritizálja,
Hogy kancsal és reng a hája,
Csámpás, nincsen semmi bája,
Hogyha tudja, kicsinálja,
Mert nem az lett, amit várna,

Jópár bölcs régen megmondta,
Sokak szemét felnyitotta,
Hogy mit?
Mondom, bármily durva,
"Nő, ha fekszik, akkor kurva,
Hogyha nem, hát bűdös kurva."

Puha kalapban

Puha kalapban jött hetente kétszer,
Vénáiba mérget, gyógyírt csepegtetni,
Nem remélt már, mégis, vonszolta a kényszer:
Próbált időt-álmod összeegyeztetni.

Kínok közt rettegett minden percben, láttam,
Mégsem kellett büszke lelkének a jó szó,
Kifosztottan, csendben, méla hiúságban
Egyszerre volt konok, hálás és búcsúzó.

Sárga nyakán ujjam mikor végighúztam,
Fogott el borzongás, sajnálat és szégyen,
Halál udvarába titkon belopóztam
Hogy aztán szédülve ne maradjak mégsem.

Ki tudja, mit érzett, tán, hogy mégis szép volt
Ez az összetákolt, majd ledöntött élet,
Hogy az ki kelyhébe egyszer belekortyolt,
Nehezen engedi elenyészni végleg...

Sirató

Tegnap még remegve remélő lélek volt,
Ma már csak emlékként rezgő néma csend,
Tegnap még szél játszott éjszínű hajával,
Ma már csak álmodnak róla idelent.

Lázában kis arca pirosan parázslott,
Mikor hívta őt az Örökkévaló,
Tudván, cserélődünk, lassan halni készült,
Csendesen suttogta: “menni lenne jó”.

Leány szólt:

“Maradj még, oly hosszú az élet,
hogyan pótoljalak? Nélküled úgy félek...”

Legény szólt:

“Maradj még, s jó leszek, ígérem,
Bármelyik csillagot kedvedért elérem!”

De ő nem szólt többé, csak a könnye csordult,
Két kis árvájáért szíve megszakadt,
S füstsínű-felleges, szomorú sorsából
Csak egy kőbe vésett, rövid név maradt.

Ambrus József

1966. 02. 14-én születtem. Rendet hirdetni készen állok, amíg a történelem behódol nekünk, hiszen minden magyar lehetne súlyos, és üzenete – kérem a percet, hogy eljőjön értem, mert látni akarom az igazságot, ahogy Szent Földünkön áthalad... Álmodni csak nagyot szabad, itt a „Duna tájon”... Vérző sebeink örök! Árpád emléke riadtan figyel, de a lapítás nem bűvöl el... Mennyi volt eddig a veszteségünk, ahogy lantolga-
tok előnt a szégyen, de anyám nyelve ide köt. Meg-
értem a feladatra és nem baj, ha lelkem belerokkan,
én akkor is anyám nyelvén, szégyenkezem... Ha kér-
dezik mi ez amit csinálok? Napkitörés! A félelem
nem mocskolhatja be ujjaink, konokul megállok az
időben, és így fogok közétek érni... Több antológiá-
ban jelentek meg verseim, és különböző lapokban...
Három verseskötetem jelent meg, FÉRFIÉNEK 2012-
ben, KIFOSZTOTT SZÉPSÉG 2013-ban, és GOLGO-
TAVIRÁG 2014-ben.

„föltépett sebek trombita láz,
pallos-vér vágtat, gyertya permet,
nehéz televényillat szivárog,
reggelre, felszínre tör belőled”

Bevonulás

Daktilus koktél, ízes aforizma,
edénye lettem az édes bűnnek
egész folyamok szédülnek egymásba, -
ahogy égbeli jóslatok teljesülnek.
Bennem azóta nagyobb az értés,
pár jó szóra vár a költő barátja,
amit százezer lábon fölszív, kilélegez,
rejtett üstökösként a homályba.
Énbennem felnőtt már az egység,
és éljenezem azt, ami halhatatlan,
ujjaim között forgatom az ifjúságot
józanodj, s nézz szét a magasban.

Négy évtizede bennem lődörögsz,
keresd meg hol állt kereszted –
ültesd szét a kétely angyalait,
amíg száraz babérjaid növeszted.
Ha látnád, hogy apránként szivárog,
végső erőmet helyezem készenlétbe,
mert a szavak szépen kifakadnak,
és megszólal a harang kezébe.

De most az agyam mindent megköszön,
tiltott gyümölcsöt, kakas vért, tudást,
görgetem magam előtt üres poharam,
és szentté avatom a bevonulást...

Az örök tét

Korán kelt remények hullnak körém
az éjszakák szemében virrasztok,
rég voltam szomjas egy jobb időre,
bár változom, akár az évszakok.
Takarj be hűségeddel gyilkos becsület,
emberpróbáló komoly idők járnak,
itt már a tegnap sem folytatódhat: -
nevezhetnélek sorsom jó csillagának.
Öklömbe mennyi düh rándul görcsbe,
másra kényszerít a külvilág néha
mennyi szépség hajtja le fejét, -
nem maradok a gőgösök hordaléka.

Átfütöm lelkem magyar igékkel,
hosszú tél után, új tavasz fog jönni, -
nyomaszt emlékek bús szövevénye,
de a világnak meg fogjuk köszönni.
Mint zord gyermekkor élsz bennem,
sötét harapások, – vonatkerekek,
mégis új reményre bíztam magam,
állj fel a fényben, mert elfelejtenek.
Konok hűségre szoktatjuk magunk,
ne tanítsd bölcs hallgatásra magad, -
nem kell több ütés, kegyelem-öröm,
hogy fönn virrassz, amíg van szavad.

Miért ne kérjünk az élettől többet?
az alázatra mindig gyöngé voltam,
vérköröm csendje lázadni tanít,
a harcosok közé szépen besoroltam.
Nyúzott határokon túl a stigmák,
nemzetnek ennyi sebet nem okozott még,
csírárt ültettem magyarjaink szívébe,
mert mégis egyetlen, – örök itt a tét.
Alig van Isten az ős „Duna tájon”
a végső idő jobbra tesz bennünket,
nemzetünk megért az igazsághoz,
hogy letisztálja sosem volt bűneinket...

Elégtétel

Fölszakad bezárt ritmusod,
ha parazsat eszünk jéggel,
hibás fogam között pihen: -
hagyatékul az elégtétel.
Maradék emlékeimet gyűjtöm,
pupillád mélyén a látvány, -
zakatolva gördülök nyomába,
ha naponta csábít a kiáltvány.
Fehér kendő virágos fejemen,
a távolság valahol összefut, -
az öntudat lövészárkaiban
hóemberek vívnak háborút.

Planéta-zárda

Csak a magány edzi a bátrakat,
éjjel is ott virraszt ágyam előtt,
elakad vérem száraz üteme, -
és felizzanak a fényes agyvelők,
gyengédség zuhan ezer alakban
koponyám égében zsoldos planéták,
megmártózom a magány berkeiben,
borízű, fanyar örömteli világ.
Létem ókori, mégsem hibátlan,
hamuja lettem az éjszakai tűznek,
segíts a füstnek elszállni fűrtösen,
amíg gyűrűjét oldja az ezüstnek.

Ellehetsz velük! Vegyülj, én kiválok,
elhamvadsz hideg lángba merülten,
szeme látja, vége lett a fénynek
talpig meztelen planétának tűntem.
Gazdátlan éjre kovácsolt szemfedő,
fehér hiányodban égve elveszek, -
mint az igazán nagyok többnyire
összerakom az életműveket.

A józan létezés mind összeforr,
de százszor megölve hasztalan, -
csak a magány edzi a bátrakat,
mint akinek végtelen célja van...

Bankó Béla

Édesanyám felhúrozta lelkem,
fel is hangolt. Pedagógus lettem.
Legbensőbből rezdült meg a hangzás,
mélyről indult, mint barlangi forrás.

/Pedagógus nap

Megérint az esték mély, hallgatag csendje,
mint csírázó magvat a nap meleg fénye.
Egy-egy kis történet, néhány vétek s érdem,
belőlük szövődött röpke hetven évem.

/Túl a hetvenen

Minden ember lelke boldog akar lenni.
Ó, a szent ekstázis! Szabad lánggal égni!
Befelé mosolygó, áldott pillanatban
Örüljön a lelked boldog akaratlan.

/Minden ember lelke...

Haláltánc

A szavannák vad falkája üldözi a zsákmányt,
de nem bántja, nem hajszoja a saját fajtáját.

Rókaravasz politikus szónoklata közhely,
hiteltelen szöveget, erkölcsi rossz móté,
fajelmélet, kommunista rémuralmi álmok
megfertőzték életünket. Máig ható átkok.

A múlt száz év szégyenteljes, fájdalomtól átszött,
majdnem minden nyári posvány vértől szennyeződött.
Véres képek, mit villámok, űzik, hajtják egymást:
Sátán fajzat lihegte be szörnyű gázkamráját,
tobzódott a zord enyészet, gonosz végítélet:
Felülni a kohótűzben. Ennyit ért az élet?

Borzongató vérgőz pára fröccsent a falakra,
ájult jajjal fájdalom hullt nyálkás hajnalokra.
Srebrenica, Katiny, gulág, Auschwitztól Recskig
feltépi a mély sebeket s elkísér a sírig.
Szégyenteljes! Ma is vannak, kik a bűnt tagadják,
egyenruhás, karlendítő, megtébolyult hordák.

Népek válnak hontalanná. Nemde igen furcsa,
aki védi szülőföldjét, az a terrorista?
Testvérepek sovin ígét hazudnak egymásra,
és kegyetlen barbárságtól hullnak a halálba.
Szeméttelp a szemfedő. Meggyalázott emlék!
Nincs tisztesség megkövetni, nincs emberi szándék?

Úgy vergődünk bűnösségünk fertő mocsarában,
mint ki fullad átkos tette posványos mocskában.
Nincs megállás. Vég nélküli haláltáncot lejtünk.
Mindörökké rajtunk ragadt eredendő bűnünk?

Megrendítő vér fakadjon, vértenger és rablánc,
hogyan megváltó erőt adjon az örült haláltánc?

Csókakői képeslap

Szürkésfehér dolomithegy homlokára vésve
hajdankori fellegrvár áll kőbe gyökerezve.
A sasfészek csorba arcán az idő tűnődik,
régii harcok emlékképe gyakran fel-felrémlik.

Kartal öröksége

Visegrádtól Fehérvárig portyázott hadával
Károly Róbert katonája, szálfá, vitéz Kartal,
ütközetben, mint a szélvész, forgatta a kardját,
s győztes csatán kovácsolta új királya trónját.

Középkori szokásjogon hűség bére járta,
s Kartal vitéz öröksége Csókakő és vára.
Vértés ormán fellegrvárban a ház koronája
a várúrnő, csillagszemű, szép Bankó Piroska.

Geo-park*

Keletkezés pillanatát őrzi minden szikla.
Forró volt a tüzes katlan, fortyogott a magma,
ősi tájon lávaömlés vad folyamként égett,
gyorsan lehűlt kőzetanyag bazalttömbbé dermedt.

Sötét színű bazaltkockák kimért nyugalommal
merednek a völgykatlanra fényes, sima arccal,
fényűzően magasodnak, mint a barokk oltár,
s ha szél járja, megzendülnek, mint templomi zsoltár.

Bazalttömb és porladt kőzet önmagában hordja
a múlt idő minden percét s ma is jár az óra,
 kozmikus szél időnként a kövek közé téved,
s éjjelente hallgatagon az őskorba réved.

Völgykatlanban kergetőzik fény s a megtört árnyék,
napsugarat hintáztatja öblös harangjáték,
fény fonódik arany rokkán kristály tiszta hanggá,
mintha csak a sugártengert szövögetnék dallá.

Alkonyatkor kőhangszeren szól az est zenéje,
a hajdanvolt lávakamra fojtott szívverése,
úgy indult a mélységekből, mint dühödt dübörgés,
s hallgatagon elenyészik, mint a hullámrezgés.

Szélmuzsika, vízcsobogás, duruzsol a zsongás,
az égboltot kipárnázza milliónyi lámpás.
Napnyugtával az éj csöndje erőt vesz a lármán,
s mint harangszó, szertefoszlik csend és hang határán.

*Horvátország, Papuk hegység

Bihary Zsoltné

„Az arcodat ne mutasd szomorúnak.
Ne lássa senki, mi az, amit eltűrt.
Jobban kellene szeretni magunkat,
hiszen mi már nagyon kiérdemeltük.”

Váci Mihály

AZ ÉN CAMINO-M

(Élménybeszámoló)

Nyolc éve, 2006-ban hallottam először *AZ ÚT*-ról.

1.kép: térkép az ÚT-ról

Már akkor tudtam, hogy egyszer én is neki fogok vágni. Elkezdtem gyűjteni a rávalót. És valahogy idén éreztem úgy, összegyűlt megfelelő mennyiségű anyagi, fizikai, lelki erő. Az itthon végzett 20-25-30 km-es edzések alapján, 6 kilós hátizsákkal, nagy-nagy bizakodással indultam Pamplona-ból 2014. július 18-án pénteken, 8 h-kor. Az ún. francia útra. Nagyon meredek éles-köves-kavicsos hegyi úton kaptattam fel sokad magammal, érzésre vidáman, könnyedén az Alto del Pedron 770 m magas csúcsára.

2.kép: számárral

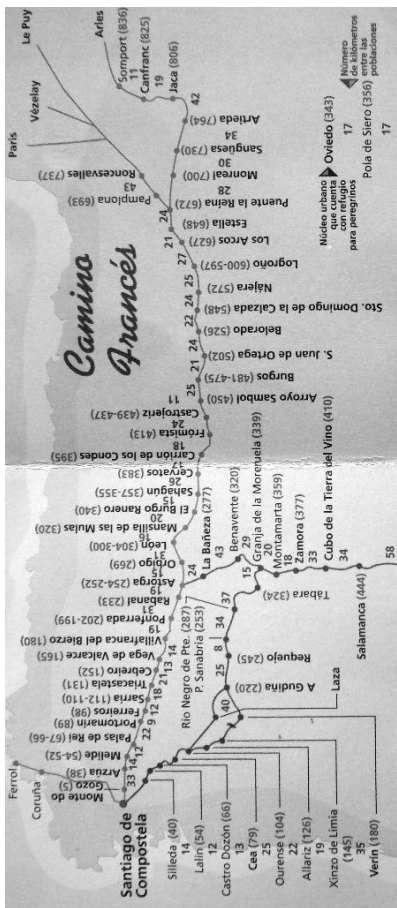
Ám a lefelé vezető, még meredekebb, még élesebb-kövesebb-kavicsosabb út végére rongyosra vízhányagosodott talpakkal érkeztem Puente la Reina-ba.

3.kép: az út

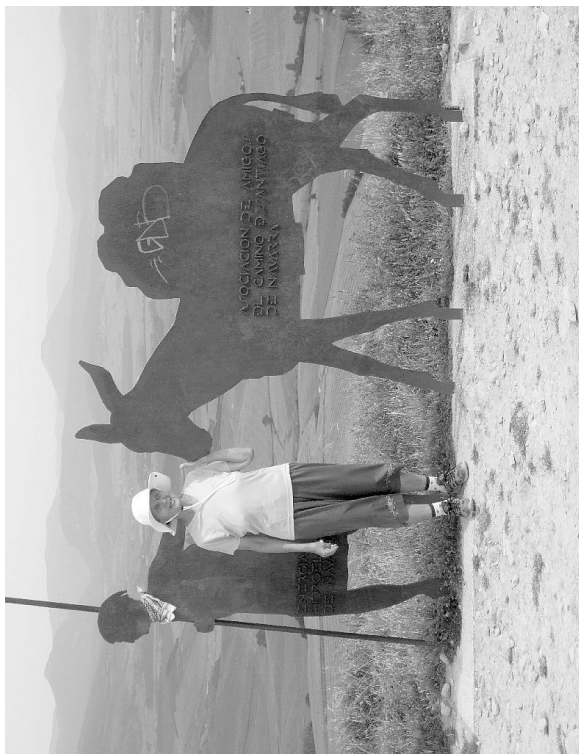
4.kép: talpam

Némileg vigasztalt, hogy ez rajtam kívül még sokakkal megtörtént.

23-ig laikus kezelésekkkel még erőltettem a *gyalog* *zarándokolni jöttem* elvet, de 24-n akcióba léptek az őrangyalaim.

1.kép: térkép az ÚT-ról

2.kép: számmárral

3.kép: az út

4.kép: talpaim

Santo Domingo de la Calzada katedrálisából kilépve, szemben egy kis intim patika várt, igen szívélyes, fiatal patikusnővel. Fájdalomcsillapítóért nyögdecse-lő szavaimra, **Mutassa!** válaszolt érthető angolság-gal. Szakszerűen ellátta az immár gágogó sebeket, engem kötszerekkel, és szigorú három napos eltiltás-sal mindennemű láb-és vízhasználattól. Amiből kett-tőt be is tartottam.

Burgos. Kasztília történelmi fővárosa. Nem csak a kívül-belül világszép és extra méretű katedrális, meg El Cid sírhelye (francia egyetemi tanulmányai-m talán legkedvesebb alakja) miatt marad számom-ra emlékezetes,

5.kép: El Cid sírhelye

hanem mert 27-én reggel innen indultam újból saját lábaimon az utam folytatására. Igaz, erős fájdalom-csillapítóval, meg kicsi, a napi szükségletet tartalma-zó füles batyucskával (esőkabát, – már csak baboná-ból is, a rossz idő távol tartásra – két csomag papír-zsebkendő, fél liter folyadék, néhány szem édes keksz – utóbb croissant). És válltáskával az iratok (személyi, Camino igazolvány, külön a papír- és ap-rópénz), meg a mobil, és fényképezőgép számára. Ja és egy A4-re fénymásolt részletes napi térképpel, négyrét hajtogatva.

Ez így együtt annyira ellentmondott minden Ca-mino-divatnak – igen, igen divatnak, ami különösen a kerékpárosokra volt jellemző, – hogy valahol, egy mögöttem baktató zarándoktársam le is fotózott,

gondolván helybéli spanyol falusi asszony tart előtte a szomszéd faluba tojásért.

6.kép: spanyol háziasszony

Még itthon hatalmas teljesítményűre cseréltem a memóriakártyámat. Végül napi átlagban úgy tízszer fotóztam. Másoktól talán észre sem vett apróságot. Sok-sok útjelzőt,

7.kép: útjelző

tájat, növényeket, épület-részleteket, kellemes találkozásokat.

8.kép: francia lánnyal

Ezzel a kedves francia lánykával pl. többször is összesodort AZ ÚT.

Július 29. (*Carrion de los Condes*) és augusztus 5. (Rabanal de Camino) között az otthon eltervezett átlagos napi 25 km-ekhez képest a szakaszok kb. ¼-ét gurultam. Miután 29-én *Carrion de los Condes*-ben csekély 46 euróért orvosi szakértelemmel lecserélték a kötéseimet és újabb két napos járás-szünetet rendeltek el, (természetesen csak egy napot hagytam ki) férjemmel úgy döntöttünk, ezt a továbbiakban nem engedhetjük meg magunknak, tehát jobb óvatoskodnunk.

Ezt is sokan tették rajtam kívül. A Camino érintette települések között külön e célra rendszeresített buszjárat szállítja – megfelelő térítés ellenében – a megfáradt vagy lesérült zarándokokat, de igény szerint csak a hátizsákokat is.

5.kép: El Cid sírhelye

6.kép: spanyol háziasszony

7.kép: útjelző

8.kép: francia lánnyal

Nekem saját privát sofőr adatott. Férjem műtött gerince miatt nem vállalhatott ekkora terhelést, viszont itthon maradni sem volt kedve, így személyautón utaztunk már Pamplona-ba. Terveink szerint ő kerékpáron, én gyalogszerrel tettem volna meg AZ *UTAT*, de az a Rendező Elv, amit én Teremtőnek nevezek, másként akarta.

31-től El Burgo Ranero-tól kétnapos gyomorrontással, majd 11-én Pontomarinban alapos torokfájással is figyelmeztetett, nehogy már valami különösen erős testalkatú 70 éves vénasszonynak tartsam magam.

Annál is kevésbé, mert nagyon sok igazán kiemelkedő fizikai teljesítményt csodálhattam AZ *ÚTON*. Pl. a spanyol apukát, aki kerékpár utánfutóval teker-te ötnapos kirándulásukon hegynek fel, völgynek le 3 és 5 éves fiait. Vagy azokat a fiatal és alig fiatalabb pályatársaimat, akik az elsőtől az utolsó lépésig minimum 10 kilós hátizsákkal végig gyalogolták, amire vállalkoztak. Nem ritkán napi 30-35 km-rel a lábukban. Aztán a mountain bike-osok!! Akik hajmeresztő tempóban és technikával gurultak fel-le ugyanazokon a köves-kavicsos utakon, ahol nekem, még a gyalogláshoz is sérült talpaimmal bizony meg kellett néznem minden lépést.

Azt azért megengedte a Teremtő, hogy őrangyalaim segítségével augusztus 6-án, szerdán, megmászam a Cruce Ferro-t, AZ *ÚT* 1515 m-es legmagasabb pontját,

9. – 10.kép: CruceFerro – vaskereszt

majd innen minden kiválasztott szálláshelyre a magam erejéből jussak el.

Őrangyalaim naponta apróbb, nagyobb csodákkal segítettek közelebb jutni a célunkhoz. Pl. az O Cebreiro-hoz emelkedő oldalon sűrű ködös eső kísérte a kocsinkat, de a lejtős túlfélen, mint ahogy kértem, reméltem, hittem, nagyon erősen hittem, *valaki* kilométereken keresztül tolt a előttem – itt már gyalogoltam – a ködoszlopot.

11.kép: köd

A KATEDRÁLIS elé augusztus 16-án kora délelőtt érkeztem, a tervezettnél két nappal korábban. Teljes menetfelszerelésben, és a saját talpaimon! Igaz, mindössze 5,5 km távolságról, mert Monte do Gozoban, a Holiday City-ben töltöttük célba érkezésünk előtti utolsó éjszakánkat.

12.kép: Santiago

Végül is az egyes források szerint 734, mások szerint 703 km-nyi Pamplona-Santiago de Compostela távolságból 492k m-t megadatott a saját lábaimon legyalogolnom. 30 nap alatt.

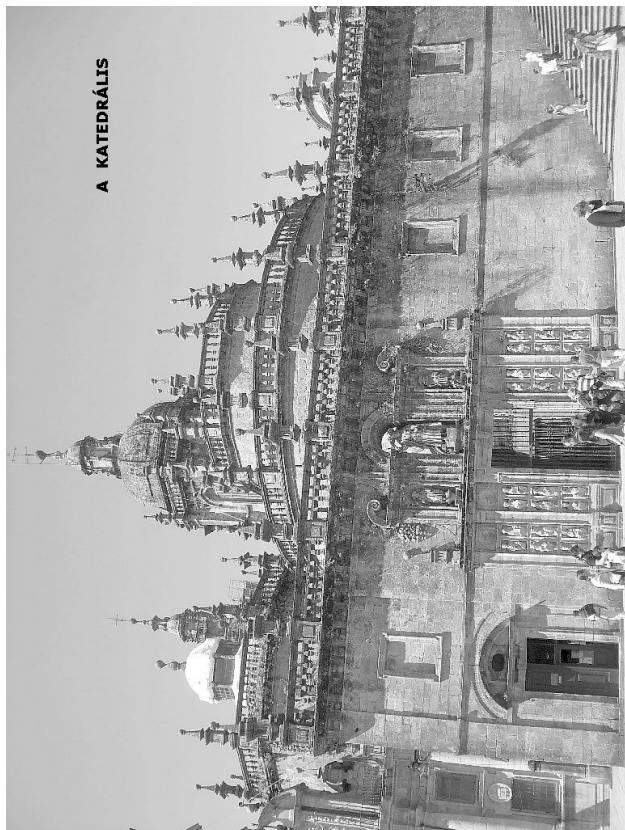
Mindezt végig gyönyörű, napsütéses időben, ideális 24-26 fokos túra hőmérséklet mellett. Csak Galícia üdvözölt minket is elmaradhatatlan három napos esőjével, és Pamplona indított 38 fokkal, árnyékban.

9. – 10.kép: CruceFerro – vaskereszt

11.kép: köd

A KATEDRÁLIS

12.kép: Santiago

Ez a 30 nap mindenképpen életem egyik meghatározó tapasztalatokban, gyönyörű látnivalókban, de igazi zárandok-megpróbáltatásokban is gazdag hónapja volt. Örülök, amiért tartottam magam a magamnak tett fogadalmamhoz.

13.kép: Camino-jelvény

Biró Jutka

Gyermek voltam

Még kicsi voltam,
közel a földhöz,
láttam, ahogy a hangya,
s bogár fölne,
észrevettem a
csöpp kavicsokat,
értettem a
kis madarakat.

Azt hittem, hogy a
Nap miattam süt,
hogy a pogácsa
a hamuban sült,
úgy tudtam, hogy a
fák fűjják a szelet,
s hogy a méhecske
szeret...

Aztán egyszer
sikerült rálépnem,
utána a lábamra nem,
mert ő ezt nagyon
megtorolta,
nem gondoltam,
hogy ilyen goromba.

Édes álom

Fejemben csend,
lelkemben rend,
köröttem erdő,
zengő, ébredő.

A zene és a levegő jó,
nekem olyan, mint az infúzió,
bárhová nézek, ibolyaszőnyeg,
látványa, illata elandalít...

...de mi ez itt?
Álom vagy valóság?
Szívem helyén egy szál virág,
– szívvirág –
s röpke csókért ráröppen
egy karcsú derekú darázs.

Valami csoda folytán,
ereimben virágméz csordogál,
manna ízt érzek a számban,
szemeimből selymes,
édes könny folydogál,

ahogy végigpereg arcomon,
fölszáll egy gyöngybagoly,
s gyöngéden, kézen fogva
a langyos szellővel,
felszárítja könnyeim.

Változások

Sír a tűz, sír a fa,
melyik hangosabban?
Tűzmanó táncot jár,
időanyó poroszkál.
Hajszálvékony cérnát fon,
bekeríti a világot,
nem felejt el senkit,
mindenkit megöregít,
még saját magát is.

Sír a tűz, sír a fa,
szökken a láng magasra,
nézem, bágyadva,
jövőnkön álmodozva.
Sok kis bogár téved arra,
tűzbe hull,
s valóban
egyik sem lesz szomorú,
hogyan kerül rá koszorú.

Tüzet szíthatunk újra meg újra,
új fákkal és új ágakkal,
de a melege,
 az ereje,
 a lángja,
 a parázs varázsa
örökké a régi marad.

Reggel...

kitárom ajtóm,
ablakom:
gyere be fény!
óvatosan, szerényen
kúszik be félénk
kis fénysugár...
ne félj fény!

kicsit megpihen
a függönyön,
kéreti, majd
riszálja magát,
mint szégyenlős,
de kacér leány...

fénylőn, féhéren, frissen
érkezik a reggel,
harmat hennával
mosolyt fest belém,
boldogan fogadja
örömöm,
érezem a bőrömön,
tudom, hogy jön
a fény...

megtörik a pamlagon,
lehajtja fejét,
majd felkapaszkodik,
új erőre kap,
már nem lopódzik,

rácsücsül a
puffra, fotelra,
felkukkant a komódra,
sőt, belekóstol a
gőzölgő kávémba,
de én nem haragszom,
gyere még beljebb fény!

Fúj a szél

Fúj a szél,
szépeket mesél,
ködös képek,
fekete fehérek,
életre kelnek,
pörög a mozi,
forog a film.

Susogva szól,
beszél a szél,
lassan lapozza
az emlékkönyv
elnyűtt, kifakult,
megsárgult lapjait.

Suttog a szél,
halkan regél,
mit mondott rég
a nyár,
alig hallom már.

Kószál a szél,
rímeket kuszál,
hol rossz élményt
talál, kaszál,
s megszépül a táj,
halk lehelettel
megtörli tükrödet,
tisztul a láthatár.

Elszáll a szél,
máshoz is betér,
a gondolat helyreáll,
újra itt vagyok a
valóság talaján.

Boros László

Negyven év egyetemi katedrán eltöltött idő után, ötunokás nagyapaként írogatom verseimet és más műfajú szépirodalmi írásaimat. Társadalomtudósként öt nyelven több mint száz munkám jelent meg, de ez teljesen más. A ráció vezérelte gondolatok helyett most a lélek rezdüléseit szeretném felvillantani, az impresziókat szavakkal megragadni. Természetesen lelkemben sem tagadom meg a világról megszerzett tudást, miként a szociális érzékenységet sem. Érzelmeim is rezonálnak a tágabb környezetre, és most már az ilyen érzéseimet is megoszthatom másokkal. Az önkifejezésnek ezek az új formái örömet szereznek, eddig ismeretlen lehetőségeket nyitnak meg az élet-tapasztalatok feldolgozására.

Négy kontinens negyvenegy országában jártam, több helyen éreztem otthon magamat, de itthon Magyarországon vagyok. Akkor is, ha sok minden nem az én értékrendem szerint alakult az országban. Bár nem vagyok történész, a magyar történelem azóta fogva tart, hogy nyolcévesen elolvastam az Egri csillagokat. Kutatóként a mai életet, magánemberként a múltat firtattam, most ezek személyes szintézise a célom irodalmi formákban.

Reménytelenül kinyújtott

Ha járod a várost, reménytelenül
kinyújtott kezek Erdeibe botlasz,
letudod a napi kvótát valahol
az első utadba eső metrólépcsőn,
és irigyled a rezzenéstelen arccal
tovasiető többieket, mert a te lelked
negyed százada nem nyugszik,
azóta csak háborog szüntelen.

Pedig az utcák minden zuga
beszédes, sőt, szószátyár, ha
tényleg szív tölti ki, és nem
valami rongy a szívgyödrödet.
Olyan beszédesek a fénytelen,
előre bámuló üres szemek is,
meg a közönyösnek mutatkozó,
mozdulatlanul zárt arcvonások.

És mindenütt ott látod a
lépcsőn kuporgó néniket,
akik nem azért nyújtják eres
kezüket az odavetett pénz után,
mert otthontalanok, hanem
mert van otthonuk, csak nem
tudják fizetni ezt a luxust,
ha enni is akarnak néha.

És a reggeli nélkül iskolába
menő gyerekek tízezrei még
a kezüket se nyújtogathatják,
csendben éheznek a táblára,
könyvre figyelésre kötelezve,
megváltásként várják az ebédet,
mert tudják jól, mit hoz az
este a meleg vacsora helyett.

Te mész az utcán látszólag
gondtalanul, hiszen van
fedeled, nyugdíjad, családod.
A kvótát is lerovod naponta.
Hetente többször is taníthatod
még a szolidaritás szépségét
nyitott tekintetű hallgatóidnak.
Kipirult arccal jössz ki tőlük.

Akkor úgy érzed, megmutattad
a mások és a közjó javára
végzett cselekvés boldogító
élményéhez vezető rögzös utat.
De lehet, hogy naivitásoddal
csak behelyeztél néhány téglát
a mai világ csendes közönyének
rendíthetetlenül erős falába...

Madarainkról

Vidám cinkék játéka a kertben,
békés lelkem örömenéje zeng,
villanó napfény ad árnyékot az ágnak,
ami a madarakkal leng.

A nekem aranyos cinkehad
nagy csapás a békés gerlepárra,
nyomulásukkal elüldözik őket örökre,
egy cinkementes tájra.

A rigónép tartja magát a kert sarkaiban
régén kivívott állásaiban,
a négy pár négy megvédett zónában
részesül a talaj áldásaiban.

Nyáresti szürkületben a csúszka
búcsúztatja a lemenő napot,
a kertben másfajta madárnak
egyáltalán nem osztanak lapot.

Csuporné Salamon Ibolya

De nagyon szerettél

Édesanyám, tenyerembe
foszlós kalácsot rejtettél,
becsukódott szemeimre
égszínkék álmot leheltél,
jégvirágos ablakomba
bíborszín virágot tettél.

Sokszoroztad örömömet
letörölted könnyeimet.

Anyám, de nagyon szerettél!

A találkozás (Arcnélküli álmok)

A tél jócskán ott hagyta nyomát az utakon. Jégfogával kisebb-nagyobb falatokat szakítva az aszfaltból, a forgalmat is lelassította, az autók mintha keringőt táncolnának, kerülgették a kátyúkat. Az óvatosabban haladó személyautókat ingerült dudaszóval előzgették a bátrabbak.

Mi a lassan haladók közé tartoztunk, utunk nem volt sietős, a hátsó ülésen pedig gyermekeink aludtak. A kisebbiknek jó helye volt a mózeskosárban, amiben az autó zötykölődése ringatássá szelődött, míg a nagyobbik félrebillent fejecskéje meg-meglődött fékezéskor, testét hátra tartott kezem óvta az előre lendüléstől – abban az időben még ismeretlen volt a gyermekülés.

Nem zavart bennünket a hangos dudaszó, sem a fellendülő kar, vagy villámló tekintet, mellyel elhaladtak mellettünk a türelmetlen, sietős utazók.

Fejemben a dobok ütemesen szóltak, hangerejük dobhártyám tűrőképességét vizsgáztatták. Nem tudtam eldönteni, helyesen cselekszem-e? Az is lehet, hogy saját érdekemben ezt a lépést már régen meg kellett volna tennem. Azt azonban biztosan tudtam, hogy a szinte minden éjszaka visszatérő álmomnak véget kell vetnem. Nem akartam többé sírva ébredni, mert álmomban édesapám arcát sohasem láttam, holott olyan valóságosan volt mellettem.

Ha csak egy fényképem lett volna róla, bármilyen meggyötört, sárga, számarfüles kép, amin, ha homályosan is, de felismerhettem volna! Öt éves koromban fogtam utoljára a kezét. Szüleim között, középén lépkedtem, lassan sétáltunk a Nemzeti Múzeumban, és én egyre jobban szorítottam kezeiket, mert féltem a szobroktól, olyan nagyok és idegenek voltak, és mind üres tekintettel, barátságtalanul nézett rám. Csend volt, csak cipőink kopogását visszhangozták a hatalmas termek, és torkomban éreztem egyre gyorsuló szívdobogásomat. A némaság volt a kísérőnk, velünk jött mindenüvé, rátelepedett szőke, gyűrűs fürtjeimre, melyen egy pillanatig gyengéd sóhajjal pihent meg egy meleg férfikéz.

Aztán nélküle repültek az évek, nélküle fújtuk el a tortákról az egyre sokasodó gyertyát, vártuk a teltet, a szeretet ünnepét, a nyarat, a bizonyítványosztást, az iskolai szüneteket, aztán nélküle éltük meg az esküvőmet is, meg a csodát, hogy anya lettem – gyermekeim az ő unokái...

Milyen mély vágyakozással tud várni egy elfelejtett gyermek! Az én gyermeki óhajtasom nem volt elég erős ahhoz, hogy elhozza hozzám.

Lassan feledésbe merült arca, hangja, de a vágy, hogy találkozzam vele kínzó, arcnélküli álmokat szült, és azt a napot, amikor fellibbent a fátyol, mert elébe álltam élő felkiáltójelként, és szorongva figyeltem, vajon hogyan néz a szemembe, látok-e benne megbánást a sok elmulasztott ölelés, az üres évek érthetetlen közönye miatt?

Az autó nesztelenül, lassan gurult, befordult a földútra, melyet vastagtörzsű, sűrű lombú fák öleltek, eltakarva az ég szikrázóan kék színét, de néhol a tolakodó napsugár áttört a levelek között, s a felszalgó porszemek játékos felhőként kísérték bennünket. A nagy park közepén álló épületből ismeretlen aszszony sietett felénk. Merően, szinte megbabonázva nézett rám, pár perc múlva összecsapta kezeit és ennyit mondott: – Szent Isten! Egészen olyan vagy, mint apád! Nem sokára hazaér.

Amikor három, közeledő férfira mutatva így szólt: – Ott jön! –, szívem heves dobbanása kiválasztotta, melyik ő. Mint itatóspapír a tintát, úgy szívtam magamba alakját, figyeltem ráérős lépteit, kissé hajlott hátát, majd közelebb érve arcát fürkésztem, az arcot, mely hiányzott az életemből, az álmaimból, az arcot, amely nem volt idegen, s ahogy jobban elmerültem az évek véste ismerősnek tűnő vonásokon, nem értettem, hogyan felejtettem el.

Percekig néztünk farkasszemet, majd ennyit mondott: – Hát te itt vagy? – s mintha fájdalommal teli meglepetéssel a saját szemem tekintett volna rám.

Nem kértem, s ő sohasem adott magyarázatot.

A fontos az volt, hogy megtaláltam őt, hogy rövid időre megint foghattam kezét, s érezhettem tenyerének melegét, hogy már csak villanásnyi ideig csupán, de átölelt a boldogság.

Utolsó hónapjaiban, már súlyos betegen nálam találta meg otthonát.

A tél

Lekapartam az ablakról
egy tenyérnyi jeget.
Csodálhatom a végtelent,
a csillagos eget.

A csillagból lopakodik a szó,
szállingózik a hó,
s én merengve nézem,
hogyan ölt egyenruhát a föld.

S mert a hangokat elnyeli a köd,
idézem a száncsengőt
és a lódobogást,
régén elfeledtük mindkettőt.

Lám, hiába cibálta a szél,
egy reszkető levél
hintázik árván az ág hegyén,
és napsütést remél.

Tenyérnyi folt az üvegen
kitárja előttem
a didergő tájat, s felleget:
a szikrázó telet.

Tíz év után **(Végső búcsú Édesanyámtól)**

Az izzadt ágyra csend telepedett,
de a fájdalom még ott lebegett.
A lélek elhagyta már a testet,
de vigaszt súgott, felejtethetlent.

A mozdulatlan, elernyedtt karok,
a megbékélt arc... Beleborzadok.
Ott látom mindig az ágy közepén.
Ez a kép megmarad, örökké enyém.

A felszakadt állati üvöltés
meg a patakozó könny már nem elég,
nem hozza vissza, nem támasztja fel,
a görcsbe rándult ököl sem ébreszti fel.

A bent rekedt szavak perzselnek,
a szerető ölelések elvesztek.
Bezárom hát szívem kis fiókjába –
életem sötét, fekete-betűs éjszakája.

Mikor a sírnál letérdelek
érezem, hogy ott van akkor is velem.
Lelke ott lebeg mindig felettem
s vigaszt lehel, hogy gyógyuljon sebem.

Elborult elmével azt remélni,
hogy a múltat vissza lehet sírni
balga dolog. Elengedem hát.
Most kívánok neki örök jó-éjszakát.

Pitypang

Felébredt és keringőt dúdol a szél.
A pitypang ruháját felkapta, minden fehér.
Millió propeller forog a légben,
esküvői fátyol libben szerényen.
Nincs pihenés, nincsen irgalom,
a száraz széllal,
a homokveréssel
messze vonul táncos szárnyon
egy új élet reménye,
a sok-sok apró pihe.
Távol az ősanyától,
az ismerős fűszáltól
leszáll egy más határon,
egy csepp vizet inni vágyón.
Hogy élni fog, bizton tudja:
a földanya befogadja.

Álmomban

Álmomban szétrobbantak a csillagok,
izzó lávaként cikáztak a villámok,
a bukott fejű hóvirágok
kristály ruhát öltöttek,
s betakart mindent a hóvirágos fürgeteg.

Álmomban szétnyíltak a fellegek,
leomlottak a hegyek,
elporladtak a kövek,
zúzmarás szőnyeget kapott a rét,
megfagyott a lehelet, s a lét.

Álmomban kristálygyöngyé roppant a jég,
álmomban megszűnt a zöld tavasz már rég.
Álmomban jégvirágos szívvel éltem,
álmomban piros kristály volt a vérem.

Emlék csupán

Amikor nincs más mód,
csak elmerülni a csillagok tavában,
amikor nincsen szó,
ami megragadna az ember agyában,
mikor a múlt
elsárgult
képei között
felborítva mindent,
emlékekre lelsz,
és megremeg sóhajod,
és eláraszt a vágy,
mert az égető érintés
ujjai nyomán
emlék csupán,
akkor végleg elfogy a szó,
s mint szétguruló gyöngyszemek
elbújnak a végtelen semmiben,
akkor végleg bennreked a dallam,
ami utadon végigkísért, halkán,
s akkor felveszed a magzati pózt,
és kispárnádat szorítod
magadhoz,
és akkor nem irányíthatod
a gondolatod,
akkor felboríthatasz mindent,
a füledben cseng
az a szó,
mit nem felejtesz,
az a dallam,
ami csak a tiéd,
az édes-bús érzés,
a legszebb emlék.

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

"Kihúztam magam, és elindultam,
hogy szembenézzek a sorsommal –
miközben a végzetem
rendíthetetlenül jött mellettem."

Stephenie Meyer

Bennem élsz

Bennem élsz,
szívem mélyére zártalak
Megremeg a hangom,
ha szemed ragyog előttem
Rád gondolok,
arcod látom a végtelen térben
lelkünk szárnyalt,
s veled múlt el a szerelem
Emlék az a nap,
mikor egymásra találtunk
a sors kanyargós ösvényein
utunkat együtt jártuk
de hirtelen megtorpant
Érthetetlen már a gondolat
tűnt remények mögött
Elnémult szavak, könnyes szemek,
a fények elhomályosodtak
Te is messze mentél az örökkévalóságba

Hit, Remény, Szeretet...

Szellő suhan a kerten át,
meglengetve a falombokat,
a vitorlázó galambokat

A nyári illatfelhőben,
a fény zuhatagában,
turbékolásuk felharsan

Búgnak szerelmesen,
megpihenve párjukkal,
az azúrkék ég húrjain

Tollaikon ezüst fények,
szállnak könnyedén a felhőkkel,
a Hit, Remény, Szeretet jegyében

Szerelem-madarak

Gyönyörű ezüst-fehér galamb száll a horizont felé.

Olyan, mint egy ragyogó, apó kis lélek.

Kitárt szárnyakkal lebeg az égbolt azúr vászna alatt.

A fények csillognak, ragyognak szárnyvitorláin,
ahogy lebegve szárnyal a háztetőre párja mellé.

Tollaikat borzolva, csőrüket összeérintve,
turbékolva köszöntik egymást.

Régóta figyelem őket – mosolyomon keresztül.

Szívhez szóló hangjuk gyönyörű muzsika.

A távolból ütemesen, erőteljesen cseng-bong
a templomtorony órája, az idő múlását jelezve.

Alkonyodik.

Az azúr égboltot bíbor színűre festi a lemenő Nap.

A galambpár szerelemdalukat turbékolva köszönti
az estet, a leszálló csend mélységében.

Ha van még hely a szívedben,
hallgasd e csodálatos szerelmi szerenád.

Szeretethúrokon...

Fények szóródnak szerte,
szívünket világossággal töltve.
Békét, szeretetet adva.
Egyszerű szavak.
A szívek, a lelkek muzsikálnak.
Gyertyafény ragyog az estében,
az ablaküvegben visszatükröződve.
Csillagok fénylenek és hullnak az égből,
a lelkek szárnyalásával.
A múlt emlékei szempilláim alá bújnak,
könnyemmel öntözve arcomat.
Álmaimba menekülök.
Álmok húrjain a szeretet szálai
visszhangozzák a lélek dallamokat.

Keresem magam...

Keresem magam a csöndben,
lélegzetem az örök időben,
lüktető álmok ölelésében,
pislákoló gyertyák fényében,
bús dallamok szárnyalásában,
lelkem sodródó magányában,
emlékeim homályos tükrében,
a lassan tovasodródó időben

Tűnődések ...

Smaragd ragyogású a kert, az alkony színei
misztikusan a végtelenségbe vesznek.
Csendesen kúszva a szürkesség,
majd a sötétség uralja felettünk a létet.
Hallgatjuk a csend hangjait, a csillagok alatt, a
Holdvilágnál, – az éjszakában.

*

Arany ragyogású a világ
Amikor virágoznak a gesztenyefák,
gyertyákként lélegzenek
A napsugarak játszadoznak lombjaik között
A virágok kelyheiben méhek, darazsak, pillangók
isszák az éltető nedűt
Fehér felhők futnak az azúr égen
Madártrillák, víg dallamok derítik fel a bús szíveket
A végtelen horizont is mosolyog
Színek milliónyi árnyalata, a szellő víg játéka, a
szépség határtalansága.
A rohanó idő is fénnel telítődik, a lelkek mély
lélegzetében

*

A hajnali fények késve ébrednek, hűvös
harmatcseppek csillogásában.

A végtelen égbolt alatt gyülekeznek, majd messze szárnyalnak a madarak. A Nap sápadt, olykor bús felhők takarják. Szűrt fények, sugarak játszadoznak az őszülő lombok, a hulló levelek között. Sóhajok szállnak, bús dallamok – az élet melódiáiban. Az őszi szél mesél a tájról, a nyár elmúlásáról.

Az estékben korán kihunynak a fények, az árnyak uralják a csendet a világ felett. Hűvös a Hold, a csillagok. Puha érintéssel vesz karjaiba, elringatva a méla nyugalom. Pilláink mögött emlékképek sora.

Gyermekeink arcán mosoly. Az ő nyugalomuk, boldogságuk, örömük élteti szívünket az érzések hullámain.

*

Már nem találok helyem a világban. Bennem a melódiák is elcsendesednek.

Bizonytalanság, magányba sodort csönd.
A pillanatoknak élek, s már nem nagyon hiszek a csodákban.

Újra élem életemet, – az emlékeimben.

Ölel a sötétség, a Hold az égen.

Hét éve, hogy elmentél. Messze vagy, a lelkek birodalmában, a csend fogságában – ahol nincs fény, nincs sötét sem, nincs Hold, nincsenek csillagok, csak az ÖRÖK VÉGTELEN.

Tükröződő, vízi fények

Finom homokos, kavicsos part. A víz szélén fűzfák állnak. Lombsátoruk a simogatóan lágy, langyos vízbe lóg. A fák árnyéka mélyen a fodrozódó víztükör felett. A lombok lengedeznek a meleg szélben.

Napbarnította emberek, nyaralók a parton. Vakít a tükröződő fénysugár.

Távolabb csónakázókat, kajakozókat sodor a szellő,
– ritmikusan evezve a tavon
és kellemes illatárt sodorva magával.

Vöröslő felhők széle, az alkony és az esteledő horizont színei ámulattal töltik el a szemlélődőt, mintha kellemes, hangulatos szerenádot zengene a természet.

Gyönyörű képek. A Nap sugarai már laposodnak, siklanak a víz felszínén.

Andalító tücsökgzene zeng az estében. Felragyog az első, majd sorban a sok csillag az égbolton.

A horizontra guruló Hold
párás fátyolt von a víz felszínére,
nyugalmat adva az egyre hűvösödő éjszakára.

ébredések...

Arany-barna falevelek hullnak,
Őszül, szürkül a horizont
Felhők ülnek az égbolton
Hűvös a fel-feltámadó szél
a lelkünk is homályosulóban
fáradt fényű csillagok,
halovány, szomorú Hold
elnémuló, selymes szó,
egymást ölelő sötét árnyak,
morcossá váló bársony feketeség,
körülnézve ébredező hajnal,
hulló gyöngyharmat a lombokon
mélyen ülő szemek nyílnak
aranyszárnyú szelek futnak
mély álmából ébred a Nap
arcát fürdeti a tócsákban
szaladgáló szél jajong, sír,
szárítva az esőáztatta földet
a lombok közt fény remeg,
úsznak az égbolton a fellegek,
a fű alatt barna-sárga levelek,
az égbékben gyöngyházzsín vibrál,
a színesedő fákon rebbenő madár
a fuvallatban őszi illatár

A múlt – Emlékek kútja

„A mély érzés, mely szót alig talál,
önnönmagára, nem díszére büszke...”
/Shakespeare!

Manyinak napok óta szörnyű álmai voltak. Mindig arról a régi házról álmodott a domb ölen, melyet a végtelen mező ölelt. Ott lakik ma is a szépség, amiben élt gyerekkorában és fiatal korában. Ott érintette meg a szerelem. Ott élt gyerekkorától addig a napig, amikor hirtelen hagyott hátra mindent. A szél fodrozta pataknál, a fűzfák susogó koronái alatt, a gyümölcsfák alatt, a kertekben nyíló csodálatos illatú virágok között.

Álmában kinyújtotta kezét, hogy megérintse a fényképeken látott tárgyak egyikét, de szertefoszlott a kép, mielőtt hozzáért volna. Homályosan lebegtek előtte az emlékek, majd elfakultak. Hirtelen riadt fel. Újra elővette az albumot. Fájó szívvel lapozgatott benne. Könnyes szemmel nézte a fotókat. Ekkor határozta el, – megkeresi ezt a házat.

Három napja szabad ezen a hétvégén. Mióta párja az öröklétbe szenderült, egyedül élt városi kis otthonában. Nem kellett senkihez alkalmazkodnia.

Felkészült az útra. Útitáskájába becsomagolt, pár szendvicset készített, termoszába kávé töltött. Autójába elrendezkedett, még arra is felkészülve, ha nem jutna éjszakai szálláshoz. Bár hosszúnak ígérkezett az út, izgatott várakozással kelt útra. Szüksége van a régi emlékek felelevenítésére. Talán évek óta ezt szerette volna. Újra találkozni azzal a férfivel, akivel annyira szerették egymást és olyan hirtelen lett vége a kapcsolatuknak, aminek a miértjét a mai napig sem érti igazán. Sokszor gondolt rá. Több elhatározása volt, hogy megkeresi, de valami mindig visszatartotta. Hosszú-hosszú évek teltek el. Eleinte még csak érkeztek hozzá hírek barátnőjétől, de mikor ő is elköltözött innen, már nem volt más kapcsolata. Tőle hallott Barna autóbalesetéről, hosszadalmas lábadozásáról is. Akkor írt is neki, de választ nem kapott.

Többször megállt útja során pihenőt tartva. Gyönyörködött a tájban. A faluhoz közeledve mégis ott volt benne a szorongás, és valami fájó érzés. Azt is tudta, hogy a ház, amelyben éltek, – már régen idegen lakta, de Barna ma is ott él. Könnyek toltak szemébe az emlékek hatására.

Késő délutánra járt az idő. Mintha csak neki teremteték volna – az út bal oldalán családi kis vendégfogadó állt. Beparkolt elé és szállást intézett éjszakára. Az éjszakája zaklatottan, álomtalannul telt a másnapi találkozás miatt.

Borzongató volt a reggel. Sötét lilából lágy kékesre váltott a horizont. Az égbolton felhőgomolyok. Kivilágosodott. A Nap fényesen kúszott a felhők között, arany csíkkal hálózva be az égi palettát. A kertek tündököltek, amerre elhaladt. Szívét furcsa érzés terhe nyomta. Figyelte a házsza-mokat és megállt egy takaros ház előtt. Kiszállt autójából és becsengetett. A kaputól a házig – a járda két oldalán színes virágok sora. A bejáratot rózsalu-gas ölelte. Az ablakban üvegharang csilingelt kedvesen, ahogy a szellő érintette, átjárta.

A férfi az ablakból figyelte a csinos nőt, ahogy lépkedett a virágok között. Bronzvörös haja ragyogott a fényben. Egy látomás jött felé.

Manyi évek óta készült arra a percre - a találkozásukra – most mégis vadul vert a szíve. Kinyílt az ajtó és ott ült to-ló-szé-kében a jól ismert, de mélyen megtört férfi. Kék szemének csillogásában, fanyar mosolyában elveszett szomorúság ült.

Arcvonásaiban igazi férfiszépség. Zavartan mosolygott a nőre, akinek élénk, smaragd szeme mint a tó mélysége ragyogott felé. Kedves, bárszonyos, mély hangja simogatta Manyit, ahogy megszólalt:

– Manyikám, Kedvesem!

– Hát ezért nem? Ezért? – nézett Barnára könnyes szemmel a nő.

Szép volt a fény, ahogy a sugarak beragyogtak az
ablakon, ahogy incselkedve játszottak a szoba
tárgyain. A nappaliban az étkezőasztal megterítve, a
fények ragyogtak mindenhol.

Virágok a mennyezetig érő polcokon, kellemes
hangulat az egész lakásban.

Alkonyodott, mikor meggyújtották a gyertyákat, az
átbeszélgetett délután után.

Egymás szemébe nézve érezték – ez a szerelem él, –
mint az elmúlt évek során mindig is élt bennük.

A leszálló estben az ezüst Hold fénye, a csillagok
miriádja ölelte őket.

„Legyen részed meleg szavakban hideg estén,
teliholdban sötét éjszakákon és lejtessen az utad egész
úton hazáig.”

Emléked fájón él

Elváltak útjaink, de uralkodsz szívem felett.

Emléked fájón él lelkem legmélyén.

Te voltál a tavaszom, napsugaram és életem.

Gyötrő, kínzó magányomon

örök álom lettél...

Foglár Gábor

1989 nyarának derekán
Született a Felvidék partján
Éli életét még mindig itt
S alkotja mi világot színesít

A bolond és a madár

Mélyszürke tájon, holdvilágtól
csókolva, lebegő buborékban
arca már elmosódva, csak annyit
látott, egy gyöngé kis madarat
a kerítésen faggatóra fogott.

Ugye látod kettőnket, kicsi
kis lény? A különbség köztünk
nem is oly merész.

Világnézet, ha mondogatjuk,
előlünk mindig elfut. Világégés,
Szerelem, Haladás, Fájdalom,
Helyben toporgás, Együttérzés.
Lelkünk gyertyája lassan-lassan
csonkig leég. Mi miénk volt
azt sem mondhatjuk, hisz holnap
már az sem miénk, ha meghaltunk.
De a madár csak bölcsen hallgatott,
S a bolond sértődötten kabátját
széttárva, ott hagyta a madarat
és légre kapott.

Lélegzés

Falakra kúszó sápadt félhomály
márványpadlóról csöpögő alkonyat
mormog a sarok fenn a plafonon
s nincs menekvés sehová
hó könnyű, pehely fehér lepel
takarja tikkadt testemet
mormog a sarok és csak hallgatom
valami bennem lüktet még
nem mozdul semmi
nem mozdul semmi
csak a lepel életre kél
fel
le
fel
le
mikor egy lélegzet száll
a magas ég felé.

Sóhaj

Mondatnyi sóhaj száll
a kósza zefír szárnyán
s küszöbödnek szigetére ontja
vágyam minden ékkövét
Lennék én a hús szellő
mely arcodat puha tenyerébe fogja
Lennék az eső
a zápor mi bőrdnek selymét
érinti
Vigyáznám álmod éjjel
S nézném ébredésed minden percét
Rétek harmatával borítanám apró tested
mint felhevült Földet a magas ég
De lennék egy néma hang
füledben folyton csengő
mi a szívek harangját veri
s ölednek édes örömében
hajtanám le lankadt fejemet.

Feltámadás

Vércsepp vad fénye villan
a fej lassan megbánva hull
fagyos szögek sebzik
egy fáradt testnek
lankadó, enyhe tagjait

fény a sötétségbe csillan
élet s halál vad harcra gyúl
kriptá mélyén jelzik
az ott maradt gyolcsok
új életnek új magvait

A kő hengerül, pecsét szakad
a fény újra minden felett győz

Ez az élet, és ez a halál,
és ímhol a feltámadás.

Színek

„Arcod éjben sápad a barna fényre,
Pőre bőrödnék szaruszín vidéke,
Arcodat látván aranyokker éke
Mossa a kínom.”

Sápadó ódák sorait leírta
Sápadó holdak lemenő haragja
Kékülő égbolt örömét ölelte
Eltemetetlen

Alkotó lelkén madarak, ha szálltak,
Éjvörös színről szeladonra válnak,
Elterítvén zöld liget éter íze
Cirbolya képben.

Élt, amíg élt ám elül ő a szélben,
Árnyain szétszéled, elillan éjjel,
Írta szívének valamennyi színe
Versei által:

„Arcod éjben sápad a barna fényre
Pőre bőrödnék szaruszín vidéke,
Arcodat látván aranyokker éke
Mossa a sírom.”

Greta Green

A 90-es évek elején születtem egy borsodi városkában. A kórházban csak Nyitott Szemű Babának hívtak, már akkor mindenre rácsodálkoztam. Ez a későbbiekben sem változott. Az általános iskolában rekordot állítottam fel az egy tanév alatt teljesíthető tanulmányi versenyek számát tekintve.

Kedvenc tantárgyaim voltak a történelem, a matematika, a földrajz, a kémia, az idegen nyelv, egyszóval minden. Kivéve talán az irodalmat. Azt sosem szerettem igazán. A verselemzés, a fogalmazások a nyári szünet eseményeiről vagy egy-egy színházlátogatásról nem tartoztak a legkedveltebb feladataim közé. De olvasni, azt mindig is szerettem. Sőt, egyenesen szerelmes voltam, és vagyok is az olvasásba. Aztán később, a gimnáziumban az írásba is beleszerettem.

Eleinte csak magamnak írogattam, emlékekről, amiket nem akarok elfelejteni. Idén jutottam el arra az elhatározásra, hogy talán érdemes lenne ezeket a fiókban rejtegetett kincseket másoknak is megmutatni. Talán tetszene az embereknek.

A kalap

Lajos éppen akkor érkezett a rendelőhöz, amikor egy páciens távozott. Udvariasan kiengedte őt az ajtón, és közben arra gondolt, milyen mázlija van, hogy éppen ő fog következni. De amikor belépett a váróterembe, és a szeme a kinti fény után hozzászokott a félhomályhoz, csalódottan konstataálta, hogy még hárman vannak előtte. Levette homokszín szövetkabátját, a sarokban álló fogasra akasztotta, és helyet foglalt.

Várakozással teli hosszú percek következtek. A teremben olyan csend volt, hogy a falon lévő óra mutatóinak minden egyes kattánását hallani lehetett. Ez volt az, ami Lajos következő gondolatmenetét elindította. A csend. *Bizonyára még az ajtó is hangszigetelt a vizsgálón. Elvégre egy pszichológusnál hatványozottan érvényes az a mondás, hogy fő a diszkréció. Itt nem csak annyit mond el az ember, hogy jaj, doktor úr, azt hiszem, kiújult a sérvem. Itt az ember minden titkára fény derül. Valószínűleg akkor is, ha ezt a páciens a legkevésbé sem akarja. Persze biztos vannak olyanok, akik akarják. De én csak a feleségem miatt vagyok itt. Nem is értem, hogy tudott rávenni. Talán tudat alatt úgy gondoltam, inkább eljövök, csak ne kelljen még egyszer végighallgatnom a mára szokásossá vált esti litániáját. Én nem vagyok depressziós.*

Nincs nekem semmi bajom. Illetve van, persze. Hogyne lenne. De az évnek ez a szakasza mindig egy kicsit zűrösebb a többinél. Jön a karácsony. És persze nem mondhatjuk a gyerekeknek, hogy nem telik rájuk. Margit meg már egyébként is részmunkaidőben dolgozik. Csak én tudok túlórázni. Bent maradok én szívesen, nem arról van szó. Cserébe egy kicsit morgolódok ugyan, de végül mindenki boldog lesz. Még hogy depresszió!

Gondolatáradatának végére érve Lajos észrevette, hogy már csak ő ül egyedül a váróteremben. Ő lesz a következő. De az idő mintha ólomlábakon járt volna, a beteg, aki bent volt, csak nem akart kijönni. Lajos pedig időközben meggyőzte magát, hogy semmi keresnivalója nincsen itt, ezért gyorsan levette a kabátot és a kalapot a fogasról, és elhagyta a várótermet. Már az utcán volt, amikor felvette azokat.

Két perc múlva már a villamos megállóban állt, de ott is csak telt az idő, és a villamos nem akart jönni. Majdnem fél óra is eltelt, mire Lajos felpillantott a digitális táblára, és látta, hogy műszaki hiba miatt ezen a vonalon ma nem közlekedik jármű. Dühösen indult tovább.

Hideg téli nap volt, ennek ellenére az utca zsúfolásig tele volt járókelőkkel. A többség csak bámészkodott, kirakatokat nézegetett. Lajos ingerülten tört utat magának a tömegben. Még mindig dúlt-fúlt az elvesztegetett délelőttje miatt.

Gondolataiba mélyedve fordult be egy sarkon. Abban a pillanatban valami kemény ütközött neki a hasának, aztán a földre esett, és következett az eltéveszthetetlen csörömpölő hang. Mint amikor az ember leejt egy poharat. Lajos és a vele szemben álló úriember riadtan néztek egymásra. A másodperc tört része alatt az idegen felmérte, hogy kivel áll szemben, majd sűrű bocsánatkérésbe kezdett:

– Haj, uram, kérem, ne haragudjon! Annyira sajnálom! Olyan szórakozott vagyok ma. Nem figyeltem, és nekiütköztem önnek. Kérem, bocsásson meg.

– Nem, nem, nem. – szabadkozott Lajos. – Miat-tam történt az egész. És még a csomagját is elejtette. Nekem kell elnézést kérnem.

– Ugyan dehogy. Én voltam figyelmetlen. Nagyon sajnálom!

Még mielőtt Lajos újból ellentmondhatott volna neki, a fiatalember felkapta a csomagját, és elsietett. Lajos elképedve bámult utána, majd sietős léptekkel tovább ment.

Csak két sarokkal később mert lelassítani. Végig attól rettegett, hogy az idegen meggondolja magát, utána megy, és kifizeteti vele az összetört holmit. *Mekkora mázlim volt. Biztos valami értékes porcelán vagy kristály volt a csomagban. Egy vagyonomba került volna. Hihetetlen szerencsém volt.*

Erre a gondolatra Lajos önkéntelenül elmosolyodott. A következő percben pedig azt vette észre, hogy a vele szembe jövő járókelők mind visszamosolyognak rá. Gyorsan megnézte magát a következő kirakat üvegében, mert azt hitte, az ütközés miatt nevetségesen ferdén áll rajta a kabát. De semmi ilyesmit nem látott. Csak egy fess úriembert kabátban, egy elegáns kalappal a fején. Rákacsintott a tükrképére.

Újra szembefordult a tömeggel, és folytatta az útját hazafelé. Már csak néhány utcányira volt a lakásuktól. *Még hogy depresszió. Hiszen ma is érdemes volt felkelni. Ha másért nem, hát azért, mert olyan sok fiatal hölgy mosolygott rám, mióta eljöttem abból a rémes rendelőlől. Ha itt lenne Margit, már biztos enné őt a féltékenység. Az én drága, jó Margitom! Tudom én, hogy jót akart nekem, na de pszichológushoz küldeni! Majd megmutatom én neki, hogy az élet milyen csodaszép!*

Mire a házuk elé ért, tele volt mindkét keze. Az egyikben egy húsz szálból álló rózsacsokor volt, a másikban pedig egy jókora pulyka. Alig bírta kivenni a kabátja zsebéből a kulcsot.

A felesége már az ajtóban várta. Odalépett hozzá, és megcsókolta.

– Lajos, Lajos, nem bevásárló körútra küldtelek én, hanem orvoshoz! – mondta félig rosszállóan, félig nevetve a felesége.

– Na, hát a te orvosod, Margitkám, azt javasolta, hogy egyek sok pulykát. – Átnyújtotta a jobb kezében lévő csomagot. – Meg azt, hogy szeressem a feleségem. – Ezzel átadta a rózsacsokrot is.

Rögtön szaladt is a felesége, hogy a húst a fagyasztóba tegye, a csokrot pedig vázába. De útban a konyha felé még hátrakiabált.

– És a kalap? Azt is az orvos javasolta?

– Már miért javasolta volna ő? – kérdezte Lajos. – Hiszen ez az enyém.

– Ugyan már, Lajos. Hiszen ezen a télen még elő sem vetted a szekrényből.

A férfi azon nyomban bement a szobába, hogy ellenőrizze, és valóban, a sajátja a szokott helyén, a kalapdobozban pihent, ahova minden tavasszal elcsomagolta. Nem vette elő, visszarakta a kalapdobozt a szekrény mélyére, és ezt az újat, ezt a varázslatosat akasztotta ki.

Gyurcsák Gyöngyi

1975. június 4-én születtem Salgótarjánban.

Egészségügyi Szakközépiskolában érettségiztem 1993-ban, Salgótarjánban. 2004-ben szereztem diplomát a Debreceni Egyetem – Orvos és Egészségtudományi Centrum, Egészségügyi Főiskolai Karán, Orvosdiagnosztikai Laboratóriumi Analitikus szakon. 1993

óta élek és dolgozom Budapesten.

Az irodalom, a költészet 1997-ben kezdett érdekelni hobbi szinten. Két éven keresztül írtam szerelemről, hitről különböző költeményeket. Egy viszonylag hosszú időszak kihagyása után, 2013-ban éreztem újra, hogy szükségem van az alkotás örömére. Konkrét témán nem gondolkodtam, de akkor találtam rá önmagamra igazán, amikor felismertem, hogy a színház, az előadások élménye és mondanivalója ugyanolyan fontos és értékes a számomra, mint a költészet. Újra írni kezdtem mindarról, ami megragadja az ember figyelmét. Kortárs előadásokról költeményeket leginkább klasszikus stílusban, melyek által kedves olvasóink, az olvasás örömén túl a darabok megtekintéséhez is kedvet kaphatnak.

Igenis, miniszterelnök úr!

Egy hazai színházban

Oly nagyszerű előadás, nem egyszer megnéztem,
Öt kiváló színművészünk játszik egészében.
Középpontja Anglia és egész Európa,
Antony Jay, – Jonathan Lynn volt a megírója.
A színházi alkotóknak nem volt könnyű dolga,
„Nem” egyedi helyzetekhez lett átalakítva.

És ez most a lényeg a komédiában,
Több személy játéka egy magyar színházban.
Kulcsfogalmak: válság, gazdaság, kultúra,
Ebből következtethetsz a mondanivalóra.
A miniszterelnök úr, amint sportol éppen,
Ezt láthatjuk a kezdéskor lenn a nézőtéren.

Jim Hacker elnök úr kedveli a sportot,
Legfőképp a célba dobást, azaz, hogy a dartsot.
Hiába is gondolkodna, nem jutna előbbre,
Ezért gyakran hagyatkozik három segítőre.
Bernard, – a titkárra, a tanácsadó Claire-re,
Még inkább Sir Humphrey-ra, a kabinetfőnökre.

Kormányzati válság, gazdasági helyzet,
Egy jó üzlet nélkül, hová is vezethet?
És mert a problémák nem kissé csekélyek,
De a kilátások eléggé sekélyek,
Javaslat- halomban- mind bele egyezhet,
Néha önmagán is kívül kerekedhet!

Mert az elnök urunk, feltétlen lojális,
Ám a könyvespolca, nem épp kulturális,
Étel-ital bőségesen található benne,
Politikájában olykor aktívabb lehetne!
Meg van helyette rég, ki ezt kézben tartja,
Az ötletes Sir Humphrey a megoldások atyja!

Mikor belép Humphrey, még szeme sem rebben,
Mondatait megérteni, szinte „lehetetlen”
Az elnök úr irodája, ami illik hozzá,
Határozott a jelleme, ez teszi Őt naggyá!
Magyarország határait bemutatja nyomban,
Ugyanúgy, mint aláírták régen Trianonban.

Válasza és felvetése mindig zseniális,
Nehezen látja át, még Claire és Bernard is.
Pedig Claire a problémákat burkoltan megoldja,
Bernard, ki a latin nyelvet folyékonyan tudja.
Koncentrálnak igen gyakran több fontos kérdésre,
Van megoldás a globális felmelegedésre?

Társadalom, pénz, gazdaság fontos felvetések,
Amelyeken manapság már, csoda sem segíthet.
Ekkor kínálkozik a célszerű megoldás,
Mint a derült égből jövő villámcsapás!
Kumranisztán nagykövete eljön Ázsiából,
Hisz elnöke, Európát kihúzná a pácból.

Amikor betoppan, megdöbben Sir Humphrey,
(Képesek a közönségre, egy nagy mosolyt csinálni!)
A kabinetfőnököt üdvözölte rögvest,
Ettől Humphrey tekintete, elképesztően fest.
Mert ismerték egymást, nem mostantól, – régről,
Tájékoztat mindenkit, az elnök kéréséről.

Befektetés, olaj és pénz nem túl olcsó tőke,
Megoldhatná a problémát ötven esztendőre.
Cserébe, egy kiskorú lányt kérne éjszakára,
„Megbecsülni”, hogy azután szép legyen az álma.
Ám akkor, ha Angliában mindez kiderülne,
Ebből diplomáciai botrány kerekedne.

Claire találna megoldást, e kínos problémára,
Minden szempontnak megfelel, a szakácsnő lánya.
Illegális bevándorlók mind, Kárpátaljáról,
Nem készült még dokumentum munkavállalásról.
Körülírva említést tesz, az ügyről a lánynak,
Nem lenne- e ellenére „másfajta munkának”?

Gondoljunk eközben a sajtóbotrányra,
Ha az üzlet megkötötték, megéri az ára?
Politikát, erkölcsöt, ha figyelembe vennék,
Nagy-Britannia hírnevét megkérdőjeleznék!
Így ezt a dilemmát megoldják majd másképp,
Jim miniszterelnök úr, örül is kiváltképp!

Kumranisztán nagykövetét haza küldték menten,
Meghallgatta a minisztert mégis a Jóisten!
Marad majd a főszakácsnő és persze a lánya,
Pörköltet és nokedlit is főznek vacsorára!
Ez az a színdarab, mely megtaníthat látni,
Okból okozatot tudni kombinálni!

Mert egy fontos része ez is az életnek,
A bemutatást köszönhetjük remek színészeknek!
Alakítás, díszlet, humor mindig feddhetetlen,
Ettől lett az előadás oly feledhetetlen!
Szavaikat megjegyeztem, amely lelkünkbe nyúl,
Megmarad majd a nézőkben:

Igenis, miniszterelnök úr!

Platonov (Apátlanul)

Budapest Szívében

Hogy is emlékezzünk e Csehov drámára?
Szinte több mint száz év lépett át a mába!
Tekintsünk most vissza a hangulatára,
Színészeink remek kortárs előadására!
A színpadi karakterek gazdagok, szegények,
Díszletében függőlámpák, zuhanyfülke, székek.

De majd jelentékeny hatással bír minden,
Művészeink játékában, melyben hiba nincsen!
Először érkezik a Vojnyicev birtokra,
Egy vonzó, szép özvegy, ő Anna Petrovna.
A külleme korabeli, szinte varázslatos,
Érezhető jelleméből, hogy birtoktulajdonos.

Nyikolajjal, az orvossal beszélnek derűsen,
Felettük a füst gomolyog lassan, lámpafényben.
Időközben jönnek mások, többen a birtokra,
Csak egy, ami közös bennük, eljönnek nyaranta.
Egybegyűlten készülődnek a közös ebédhez,
Platonov is csatlakozik utóbb majd a néphez.

Egyszer végre megérkezik, családja kíséri,
Öltözte nem szokványos, jellemét idézi.
Felesége Szása oly egyszerű asszony,
És a szerelemért is csak felszínesen „harcol”.
Megszokásból nem látja meg hitese társa sármját,
Hogy szenvedélyes tekintetek figyelik a párját...

De lássuk, ki van még jelen az időben?
Hol és milyen viszonyt épít a közeljövőben?
Szergej Pavlovics jött, s vele neje, Szofja,
Ő a tábornokné, rég fogadott fia.
És a felesége, – épp el nem feledem –
Platonovot megismerte még az egyetemen.

Glagoljev a földbirtokos, aki megnősülne,
Fia Kirill, követelve „mutat a jövőre”,
Abram Abramovics és Trileckij ezredes,
Bemutatása e kornak, így lesz tökéletes!
Ők a fiaikat is hozzák magukkal,
Hogy majd szembesüljünk „régí” és „új” korral.

Összeülnek közösen egy víg nosztalgiára,
Csak Platonov élcelődik, Marját jól megbántja.
Szergejnek a nősüléshez őszintén gratulál,
Édes kettesben Marjával, csókja szíven talál!
Kirill Párizsból érkezik, apja pénze bánja,
Mindenkinek önnönmaga saját akadályá.

Platonov oly felszabadult, az időt jól tölti,
Anna Petrovnát is rögvest kézcsókkal köszönti.
Ebéd után az üvegek gyorsan kiürülnek,
Gondjaikra mindannyian, egyszerre fütyülnek!
Ám egyszer csak Szofja, elutazni vágyik,
Mert eljutott érzelmileg a bizonytalanságig.

Nem viseli közömbösen Platonov látványát,
Ez okozza az érzelmi bizonytalanságát.
Szergejnek nem mondhatja el a tervének okát,
Azt, hogy miért hagyná el most Vojnyicev birtokát.
De nem csak Szofja, Marja vágyik Platonovra,
Hanem a ház úrnője, a szép Anna Petrovna.

Közelebbre kerülhetne mindig egy lépéssel,
De szerelme veszedelmes, megtölti reménnyel.
Ez már Platonovnak ijesztő és furcsa,
Helyzetének megoldását a tiszteletre fogja.
Alkohol oldja fel a zűrös helyzetet,
S a zuhanyból kifolyó víz, hűsít kedélyeket!

Nem válik így valóra a földbirtokos álma,
Aki Anna személyében, egy vigaszt találna.
Ám a tanítónak nem ő az, ki kellhet,
Szofját környékezi, színt vall és szerelmet.
Kéri, ne utazzon és lerészegedve,
Hazamegy a családjához, hogy mindezt „feledje”.

Szofjától egy levél várja otthon Platonovot,
Aki lelkének súlyától, már-már zavarodott.
A családja körében is lesz még ebből gondja,
Tetteit és hűtlenségét, Oszip elárulja...
Szofja hívja találkára, gyorsan és titokban,
Hogy büntudat és szégyen elől utazzanak „nyomban”!

Ha éppen fellélegezne, akkor jön a többi,
Anna Petrovna érkezik, kérdésekkel gyötri.
Marja pedig feljelenti, becsületsértésért,
Lelkiismerettel „felel” a legtöbb érzésért!
Öngyilkosság gondolatát veszi a fejébe,
Mert nem talál más kiutat, megannyi vétkére!

Szergej az, ki szembesíti cselekedetével,
Hisz házasságát tönkretette, szíve szerelmével.
Elbeszéli mindenkinek: mit tett, ez gyalázat!
Megbocsájtanak, noha erre nincsen magyarázat.
Oszip lehetne kulcsemler, eme zűrés ügyben,
Mindannyian benne vannak egy ördögi körben.

Fegyver hangja „vágja el itt az utolsó szálát”,
Platonovnak elvesztése, Szofja lelkén szárad!
A gyilkosság végső eset, tetteinek ára,
Elkerülhetetlen veszte, a tragédiája...
Figyelhetünk a darabban többféle hatásra,
Láthatjuk, hogy miként fordul klasszikus, kortársba.

Nem maradt más hátra, csakúgy, mint előre,
Megtekinthetjük-e talán, többször is jövőre?
Rendezéstől, színjátéktól az ember csak ámul,
Mikor legtöbb jelenete, szemünk elé tárul!
Sok élménnyel emlékezem hiteles voltára,
Egy köszönetet, elismerést érdemlő drámára!

Hajdók Boglárka

A nevem Kovács Boglárka. Írói álnevem tulajdonképpen nem is álnév, hiszen csupán édesanyám vezetéknévét használom a születési nevem helyett. Erre azért volt szükség, mert hazánkban már évek óta publikál Kovács Boglárka újságíró, aki az enyémmel megegyezően írja a nevét.

Munka mellett, szabadidőmben foglalkozom a tollforgatással. Serdülőként néhány szerelmes versem született, de ezt követően csak a főiskolai éveim alatt ébredtem rá, hogy életemben fontos szerepet tölt be az írás. Nem sokkal a diploma megszerzése után elvesztettem a munkámat. A hosszúra nyúlt munkanélküliség alkalmat adott arra, hogy újra felelevenítsem az írás élményét.

Komoly előrelépést jelentett Abody Rita írónnal történt megismerkedésem. Alkalmam nyílt az általa alapított Penna Írósuliban elmélyíteni írói tudásomat. Ebben az évben sikertelenül próbáltam kiadót találni elkészült regényemhez, de mindez nem szegte kedvemet és egy újabb regényen dolgozom. Folyamatosan írok novellákat és verseket, melyekből a következő oldalakon némi ízelítőt nyújtok a Kedves Olvasónak!

Remények... fehérek

Fehér sziklákon katicabogárként látom önmagam.
Borsószem világomról tengerként fröccsennek szét
hamvaim.

Száműzetésem után fészülködik
kifosztott ágyamban.
Szívem víznek fordulva zúgja öldöklő nyomait.

Mindöröktől belepnek gömbölyű palástom
hamucseppjei.
Életre kelt előttem a mennydörgő szürkesség.
Pergamen arcomon meghasonlanak páncélom sejtjei.
Búcsúzóban közeledik férgeimben az elevenre éhség.

Vigasztalan őrzöm didergő szerelmem.
Sekélyes katlan emészti bolyongón izzó emlékeim.
Riadt panaszom hamuszín testemben még oly eleven.
Maradék rongyaikban nyakszirtemen ülnek reményeim.

Porrá zúzott díszletek között

Ezer, s ezer halál siet tükrömben.
Csupasz hitem pusztulása tűhegyén táncol.
Elzokoghatnám hervadásom mámorát,
De neheztel rám múltam, reneszánszom lángol.
Megöröklött vonzódásomat trónkövetelők emésztik.
Fuldokolva vergődnek csupasz szobám sírkövén.
Árnyaikban hazugság sincsen,
szívem függetlenségét szünetlen ítélik.
Hóhérom súlyos lépteit visszaveri a félhomály.
Színházam játékterén csorognak
homlok ragyogásom verejték cseppjei.
Díszleteimet szürke porban fürdő lomb fedí.
Szűk folyosókon, rozsdán dalol lovagtestem.
Senkiföldjén gyermekszívem büntudatból eltemettem.
Termeimben mesterkélte imákat hord
a feltámadt hurrikán.
Szabadságom, szélsőséges ördögfajzatok
tenyerében lüktet.
Századunkban sohalátott sereg szavai is ölnek.
Visszavették jövőmet a múltban.
Romolhatatlan sikereim kortársaimnak voltak útban.

Miféle óriás emel most sziklája tövéig?
A muszáj megfélemlít, az abszurdítás gyöngít.
Játszani akartam, hazatalálni végül...
De határokat megmászva látom jövőnk pusztulását.

Ki figyel szótalán ajkunk némakiáltására?

Kívülálló

A kívülálló én vagyok.
Egyszeri vendég, ki nyitott szárnyú lovasok
határtalan árnyai közt bolyong.
A nedves fű megfeszül meztelen talpam alatt.
Botladozva lépek álmaim rongyainak rebbenő redői közt.
Tátott száj fölzug,
mint kőedénybe temetett lény utolsó szívverése.
A telhetetlen gonosz áttetsző pillantása megaláz.
Íme, titkának természete...
Kegyelmet nem ismerőn cipője orrába töröl.
Vérszomjas szemérem hasadt hullámozása
lélegzetének faágain.
Hűtlen semmiség elhagyatva ragyogja be
az éjszaka örökösét.
Virrad a kegyelem, hazatalál a búcsú.
Palánkok közt zsoltárt dúdol a hattyúnyakú hajnal.
Kesergő lámpa fényében
magam születésén gondolkodom.
Értitek, miért jogom az egyedüllét bátor magánya?
S majd koporsóm, ha küszködőn átölelve tart,
lesz-e lélek, mely eljő midőn értesül,
kesztyűs kezek markolják
nyakam bőrének sápadt bársonyát?

Egyetlen

Megváltanám világodat, de belém hasít
a kettévált felismerés.
Égig érő határok vállamra omlanak,
merengő kaland vagy csupán.
Tűzdelt hullámvölgyek tündökletes pusztasága
felém közeleg.
Bujkáló ábrák és jelek, fák alatt törzsükbe vesznek.
Lelked vakmerőn átkarol,
lehulló keresztem virágba borul.
De testünkön még az éjszaka mosolya dereng...
Te láthatod
a távolodó alak alkonyba vesző képmását.
Csupa bőr súlytalanságát, ahogy fehér ingében
újjászületve életre kel.
Én csupán rám sötétült ég alatt ébredek,
a folyosó végén mosdófülkémben térdelek,
S testem mélyülő faltjait megrajzolja a messzeség.
Kibírhatatlan, ahogy a közönyös sebezhetetlenség
merészen szájához emel, s csendben vár...
Várja, hogy összeomló értelmem szikrázó színpadán
törni-zúzni kezdjen... fülemből vér serkenjen... s
számból a szó kiáltson: Egyetlen

A szív színháza

Mozdulatlan percek, kimerítő pillanatok.
Befejezetlen napló résnyire nyitott lapjain
komótosan ingó sorok között bicegő kérdések.
A néma csendben pár szó remél.
A hurrikán, perzselőn suhan át
hangtalan kórtermeinken.
Te bennem élsz, mint szárazvirágok szirmaiban
a meglelt élet részegítő illata.
Ponttá zsugorodott holnapom nevetésed ellen küzd.
Komótos reggeleken a múlt árnyai tapossák
lelkem földjének sápadt gypét.
A gond megy, az éhség felemel.
Együtt töltött legjobb pillanataink derülve kerülnek
sorsom gépezetének csavarjai közé.
Feszesen telik az aggodalommal terhes idő.
Akarunk, elmegyünk, jóváteszünk.
Igen.
Szeretve lenni jog, s nem kiváltság.
Gyengeségem teljes hanyagsága feltűzi rám
a megbocsátás felettes értelmét.
Nyugtató tudatom szakít velem.
A boldogság érdeklődés hiányában elmarad.

Horányi György

Hangosan fortyan

Hangosan fortyan
a kedvem.
Csak nyugodj le
te háborgó
testem
jöjjön csendesen
az álom, az elringató...

Van hitem mely erős
és nincsen álomba rejtve,
és reményem is
szabadon szárnyal,
dacol viharral, árral,
és a jeges
szembeszéllel.

Koporsós csatorna váltó

Bűnügyi sorozat

(Egyperces groteszkek)

Jó fiúk és rossz fiúk
seggek és pofonok
átkok és kötőszók
tépik a füleket
bomba, gránát robban
sár borítja a füveket
fröccsen a vér
beérett a halál szüret
csattan a zár
ezernyi lövedék
surrog a tárból
tölteni sem kell
a halott már nem felel
rémisztő sikoly tör ki a házból
a heverő testrészek között
valaki letépett karját keresi
betépett emberek
öblös ütések
a csatornagőzös utcákon heverő
hullák fölött
békésen nyugszik a nap
de a film végére
mindig győz a jó

Malacvers

Szalma alatt
malacka
hangosan morog
pocakja.
Hízna ő...
hogy a hasa súlya
alatt lapuljon
már a szalma.
Nem próféta ő,
így nem tudhatja,
hogy majd sonka,
kolbász és szalonna
csüng a sok szalma
és faforgács fölött
a fekete térben
a füstös szélben.

Mert ha próféta
lett volna tudná,
az elhízott jövőben
már nem szuszog
és nem rőfög
csak füstölög,
csak füstölög.

Távol Európától

C-típusú bolsevizmus
keserű levegő mérgez
csend szorításában
vergődik a szó
a gondolat még szabad
csak ki ne jöjjön
ki ne mond
korhadt fa kérge alatt
a hatalom férgé rág
bilincsek közt a valóság
ökölbe zárultak
a tiszta kezek
rozsdá takarja a közönyt
satuba szorult ország
hova tűnt büszke magyarja
áldja kezét annak
aki nyúzza
van aki menekül
van aki csak ül
van akinek egyetlen társa
a téli hidegben kutyája
aki hű
de szomszédja és közte
már fal merevül

Kenderesi Gábor

A világban egy kicsinyke pont vagyok,
Élve a lehetőséggel: írok és alkotok.
Lelkem mélyén néhány ajtót kinyitok,
De odabent mindent én sem láthatok.
Érzés és gondolattöredék, mit adhatok,
Így talán sejteni lehet: ki is vagyok?

Tollat ragadok

Mint ahogy az általában lenni szokott
Valami megmagyarázhatatlan oknál fogva,
Az éjszaka közepén tollat ragadok,
Gondolat hegyeimet vetem papírra.

Az emlékezés témakörét választva megint,
A nosztalgia nálam nagy szerelem.
Emberekről, s helyekről időrend szerint,
Akik és amik fontosak voltak nekem!

Mindezt a teljesség igénye nélkül teszem:
Lényegre törően, tömören fogalmazva.
S hogy mindezt megint rímekbe szedem:
Ennek is megvan a maga apropója...

A munkával telt dolgozós hétköznapiakban
Elméleteket gyártani nekem nem gond:
Így kapcsolok ki a monoton gépzajban,
Hisz nem hallom, ha bárki bármit is mond.

Egy a témakör: emberek és helyek,
Szoros kapcsolatban állva egymással.
Felderengenek a régi, szép emlékek
Új értelmet kapva az idő múlásával.

Nem akarok nagyon régre visszamenni
Hisz az idő most elég rövid,
Az éjszaka kellős közepén verset írni
Lefárasztja testemet: ízig-vérig.

Az emberekkel való kapcsolataim
Legyen az szerelmi, vagy baráti,
Szorosan kötődtek bizonyos helyekhez,
Melyeket jó volt velük együtt felfedezni!

Akármilyen formában is történt mindez
Kirándulás, vagy nyaralás gyanánt,
Idővel mindez hamar a múlté lesz,
Mely szép emlékké formálja át.

Számomra megmagyarázhatatlan,
És a mai napig titok övezi:
Mit szerettek Bécsben és Karintiában?
Hogy lehet városokat így szeretni?

A szerelem nem két emberről szól:
Mint zenész és az ő hangszere?
A húrok finom hangolásától
Eggyé válik mindkettejük lelke?

A válasz természetesen: igen!
Az élet rendjéből fakadóan,
Az én esetem sajnos nem ilyen,
De ez már a múlt és feldolgoztam...

Az érzéseim, akárhogy is képzeltem,
Nem találtak viszonzásra.
Pedig minden tőlem telhetőt megtettem,
És öt év alatt nem gondoltam soha másra!

Vak voltam, süket és néma.
Győzködtem magam a reménnyel.
Hogyha egyszer minden megváltozna,
Szívem újra megtelne élettel!

Szemem nem látta a valóságot,
Álomképeimre fókuszált.
Fülem nem hallotta meg a szót,
Szám segítségért már nem kiállt.

Nincs miért, a küzdelmet megvívтам,
A magammal folyt harc hosszú volt.
A csatában nagyon elfáradtam,
A szerzett sebek mindegyike beforrt.

A hadszínterek pedig új értelmet kaptak,
Hisz látványossá tették a küzdelmet.
Csodás díszletekként szolgáltak,
Megérdemlik tőlem az örök szerelmet.

Legyen az Bécs, Luxemburg, vagy Krems,
Klagenfurt és a Wörthi tó,
Szívem értük örökké verdes,
Rájuk gondolni ma is mámorító!

Hogy nemsokára visszatérek,
Annak több okát is látom:
Lelki békét, feltöltődést remélek,
És Bécsben sétálni minden álmom!

A kapcsolat fogalmát újra értelmezem:
Lehet ember és város között.
Mi ez, ha nem sírig tartó szerelem,
A boldogság újra belém költözött!

A vacsora

A minap nagy megtiszteltetésben volt részem:
Életemben először nálam jártak vendégségben.
Na nem az angol királynő tette tiszteletét,
Bár az ő stílusa volt az impozáns teríték.

Hófehérbe burkolózott az ünnepi asztal,
Színben hozzáillő kis és nagy tányérokkal.
A borospoharak karcsún ágaskodtak,
Vörös és fehér mind egy párt alkottak.

A konyhában eközben zajlott az élet:
Tepsiben fekvő finomság várta a meleget.
A hűtőben pedig dermesztő hidegben
Sajt és felvágott nézték egymást csendben.

Mindenki várt türelmesen a sorára,
Asztalközépre kerülnek nemsokára!
Szebbnél szebb pózban fekszenek a tálon,
Jól megférnek ezen a Gasztro Bálon!

Eközben a házigazda (jómagamról beszélek)
Rendre sorakoztat jófajta nedűket:
Töményet, borban fehérét és vöröset,
Vésztartaléknak buborékos vizet.

Kicsit lámpalázás, a tenyere izzad,
De a feladattól ő már meg nem riad!
Eszébe jut Eszter biztató mondata:
"Gáborom! No para!"

Eközben mérföldkőnek érzi a mai estét,
Mintha további sorsa volna a tét.
De tudja, hogy olyan embereket hívott,
Kiknek társaságára már oly régen vágyott!

De e gondolatokból kizökkenti a csengő,
Megszólal, s jelzi: eljött az idő!
Gyertyafények gyúlnak, az ajtó nyílik,
A vendégek hangja már közel hallatszik.

A lakás benépesül, oldott a hangulat,
Hamar kiürülnek a pálinkás poharak.
Jönnek a tálak tele finomsággal,
Házi sajtokkal, szőlővel, dióval.

Közben a sütőben már pihen a krumpli,
Piroslóan ropogós: élmény lesz befalni!
A desszetről még említést sem tettem:
Pirosló meggyszemek csokis ölelésben.

És az a torta, melyet Imi kreált:
Túró és málna örök frigyért kiállt!
Gyertya is van hozzá; szülinapi,
A vendégsereg ma Gábort ünnepli.

Ennyi nevetés és öröm közepette,
Időérzékünk valahogy el van veszve.
Hogy mindeközben eltelt 5 teljes óra
Ezen estén fel sem tűnt számunkra.

Az utolsó buszt azonban el kell érni,
Mindenkinek haza kell térni!
Fájó a búcsú, de ezzel nincs vége:
Következő vacsorára utazunk Szentesre...

Tenger

Távol a világ zajától
Nézem a végtelen tengert.
Kék színe mindent elfelejtet,
Hunyorgok a nap sugarától.

Jó ez a nyugalmat árasztó csend,
Melyet hullámok moraja tör meg.
Fehér habja lábaimhoz kagylót vet,
Egy felhőt sem látok odafent.

Gondolataim a semmibe vesznek,
Ujjaim között pereg a homok,
Harmonikus, idilli világról álmodok;
Most csakis e pillanatnak élek!

42 km

Megható pillanat, amikor a barátomat sírni látom!
Érzésekkel teli örömkönnyek ezek, jól tudom.

Példaértékű mutatvány, minek szemtanúja voltam,
Mindeközben drukoltam és tapsoltam.

Szemem radarként kereste őt a tömegben,
Nehezen, de megtaláltam a rengetegben.

Mélyen megérintett határozottsága,
A terv, s kivitelezése, megvalósítása.

A cél, melyet régen kitűzött magának,
Kitartását megmutatni az egész világnak.

Kemény munka volt; holtpontokkal teli.
De mindig arra gondolt: nem szabad feladni!

A célegyenesben aztán fellelegezhetett,
S szeme előtt a megnyert csata zászlaja lebegett.

A győzelem mámore végigfutott testén,
Nagybetűs boldogság volt ezen az estén!

Őszinte szívvel gratulálok neki:
Teljesítménye meghatóan emberi!

Lakatlan sziget

Jó volna egy lakatlan szigetre költözni,
Távol a nyüzsgő világ zajától.
A megnyugtató csöndnek örülni,
Megszabadulni minden gondolattól.

Embertársaimat jó messze hagyni,
Kik nem tudnák: hová is tűntem,
Néhányuk elkezdene aggódni:
Mikor, miért, hová is mehettem?

Hogy a lelkiismeret furdalná-e oldalam?
Erre válaszolnom még magamnak is nehéz.
Az első napokban biztosan,
Mert szemem akkor még mindent rózsaszínnek néz.

Boldogsággal töltene el a magány érzete,
A függetlenség és a csönd mámore.
A sejtelmes színekben játszó naplemente,
S az éjszakai égbolt csillagzápora.

De milyen is lenne ez a lakatlan sziget,
Melynek egyedüli telepese lennék?
Honnan vennék élelmet és vizet,
S ha írni támad kedvem, este mivel világítanék?

Hol tenném le fejemet, ha elnyomna az álom,
A parton egy kis összetákolt házban?
Reggel majd a melegvizet hiányolom,
S kávé nélkül ki sem teszem lábam.

Nagyvárosi élet megszűnne létezni,
Hisz ez volt minden álmom.
Mi történt a világban, nem tudni,
De ezt most egy cseppet se bánom!

Szabadnak érzem magam, mint egy madár,
Ki kedvére száll ég és föld között.
A szívem egyre gyorsabban kalapál
Hirtelen honvágy állna e tünet mögött?

Lenyűgöz ez az érintetlen természet,
A buja növényzetbe rejtett madárdal,
Közben kémlelem a szintiszta eget:
S nem tudok betelni e varázslattal!

Ahogy fülemben cseng a lágy hullámok moraja,
Végtelenbenyúló kék színével,
A látóhatár távolinak tűnő vonala
Egybeolvadni látszik a bárányszerű éggel.

Oly tiszta a víz, hogy mélyen belelátni,
Átadom neki felhevült testemet.
Semmihez nem fogható rajta ringatózni,
Ez a könnyed mozgás megnyugtatja lelkemet.

Amikor kijövök, feltámad a szél:
Reszketve nyúlok a ruháim felé.
Az időjárás itt is csupa szeszély,
Szememet védve lenézek a lábaim elé.

A lakatlan sziget most ellenem fordul:
Megmutatkozni látszik igazi arca:
Vihar közelít, az égbolt megmordul,
Ez most odafönt Zeusz igaz nagy haragja.

Menedéket keresve futásnak eredek,
Egyetlen hely a sűrű zöld növényzet.
De mire a partról odaérek,
Már utolért az a bizonyos végzet!

Ami ismeretlenül még idillinek látszott,
Színek, formák, illatok keveréke,
Az most hirtelen gonosszá változott,
S így lett egy partra vetett ellensége.

Most érzem hiányát embertársaimnak:
Akik családom és barátaim.
Kik mindnyájan hozzám tartoznak,
Nélkülük nem lenne semmim.

Mert egy mosoly, egy kézfogás, egy ölelés,
Vagy csak ha meghallgatod a másikat,
Nagyban kifejezi a törődést,
S közben kialakítja a kapcsolatokat.

Szükségünk van egymásra, mint bolygónknak a Nap,
Mint végtelen mezőknek a hajnali harmat.
Mert aki szeretetet ad, az viszonzva kap,
Ember nem kaphat ennél szebb jutalmat!

A lakatlan sziget ezentúl az is marad,
Bár az élet rajta oly gondtalannak tűnik,
Ha mégis egy eltévedt lélek arra halad,
Rájön majd, hogy őt is ugyanúgy szeretik!

Napfényes Október

Furcsa hangokra ébredek:
Csak az avart kergeti a szél.
Körjátékot játszanak a levelek,
Susogásuk most nekem zenél.

A sötét éjszakában mind egybeolvadnak,
Eltakarva előlem az őszi színpompát,
De a délelőtti elém táruló látványnak
Sehol a világon nem találnám párját!

Ahogy az ablakon néha kitekintettem,
Miközben készültem egy fontos eseményre,
Pár másodperc alatt feltöltődtem,
S ez erőt adott a további cselekvésre.

Hetek óta tart egy álmom előkészülete,
Mely megmozgat bennem minden egyes sejtet.
S hogy a befektetett idő megtérül e?
Ilyesfajta gondolatot agyam elfelelthet.

Vacsorára hívtam legjobb barátaim,
Kik bizalmat szavaztak nekem.
Végre megvalósíthatom az ötleteim,
S tehetségemet szombat este eléjük teszem.

Beleástam magam könyvek garmadába,
Sütés-főzés, terítési kódex,
Kicsit belekóstoltam a vendéglátásba,
Bízom benne, hogy az eredmény jó lesz!

Egyszerűen különlegeset szeretnék!
A három fogás nem hiszem, hogy túlzás.
S hogy ne legyen hétköznapi a teríték
A dekoráció lesz rajta nagy dobás!

Sok minden rám ragadt előkészület közben,
Ahogy lapozgattam a szakmai zsargont.
Volt egy pillanat, amikor azt képzeltem:
Lelkem mélye már szakmát váltott.

Miért is ne? Sohasem késő tanulni!
És most úgy érzem: érdekel ez a világ!
Persze más valamit így kivitelezni,
Mint amikor kezem egész nap húst vág...

Van bennem valami megfelelni vágyás,
Ami közben nagyon felpörget.
Nekem ezt jelenti a vendégül látás:
Fontos emberekkel való együttlétet!

Úgy érzem ez hozzásegít az önmegvalósításhoz.
Végre kinyílhatok, hisz van miért.
S talán végleg átpártolok a vidámsághoz,
Ezt az érzést nem cserélném fel semmiért!

A tőlem telhető legjobbat nyújtani,
Ez itt most a kitűzött cél!
Fura lehet most ezen soraimat olvasni,
De ez a cél kőkemény acél!

Kitaláltam, megterveztem, megvalósítom.
Beszereztem és feldolgozom.
Tekerem, darabolom, feltálalom.
Ajtot nyitok, invitálok és szervírozom.

És mosolygok, mert jól érzem magam;
Egyszerűen boldogsággal tölt el a tudat,
Hogy élhetem életem önálló akaratban,
S ez a személyiségemen pozitívan változtat!

Fontos és különleges lesz ez a baráti vacsora,
Mert azokhoz szól, akik fontosak nekem!
Életem végéig emlékezni fogok majd arra,
Ahogy a kezdetektől fogva oly jó szívvel bántak velem!

Élő szóban képtelen vagyok megköszönni nekik,
Sohasem voltam a nagy szavak embere.
A köszönet ezen módja nekem jobban tetszik,
S még kreatív is lehetek egyszerre.

Amikor délelőtt kinéztem az ablakon,
Láttam a szélkergette levelek táncát,
S hogy a fák ott állnak szinte csupaszon.
Az Október megmutatta napfényes arcát.

Kis Krisztián Bálint

Tükörsíkok-idősíkok

A ma tükrén
a szigorú tegnap
s a képlékeny holnap
árnyai közt látod magad.

Éltél, ahogy tudtál,
de a tegnap tükrén
a múlt szilánkjai
szóródnak szét nagyívben
a Tejút szélesedő pályáin.

Élj úgy, hogyha holnap
a tükörbe nézel
azt mondhasd: az vagyok,
aki lenni akartam!

A Világegyetem anatómiája

Mint szétzúzott koponya
ezernyi csontszilánkja,
tapogató idegszála
– érzékeny csápjai –,
folyton mozgó gondolatfelhői,
terpeszkedik a Világ;
bennem és benned – bennünk,
meg egy rajtunk kívül,
és mind csupán arra vár,
hogy kutassuk, fölfedezzük,
mert mindebben a rendetlenségben
– aminek neve Világegyetem –
van valami ritmus, valami rím,
valami szabályosság;
valami nagy értelem,
ami továbbblendíti a kereket;
amitől működik a Világ.

Találkozás

Fölül föld
s alul ég.
Akkor és ott ismerkedtünk meg
ahogy azok egyesülnek;
én, a föld
s te, az ég.

Egy kerek esztendő

Szeptember

Nekibúsul a Nap – ez az örök naiv égi tünemény – országá váratlan elvesztésének. Hatalma hanyatlását csalóka bizonyítékok támasztják alá. Aranyba öltözött meg vörös – vörösre fagyott – lombkoronák. Már hiába is erősködik – mostantól a szél meg a hideg erősödik.

Október

Ilyenkor a legjobb elmenni. Nagy ritka vendég a Nap is. A föld felhőbe burkolózik – leköltözik az égi udvarház, a tornyosuló fellegek is mind vízőzönt árasztanak. Csontig hatol a szél meg a fagy.

November

Végtelen szövésű barna szőnyeg formájában testesül meg a büszke fák meg a szerény bokrok nyár érlelte, ősz színezte lehullott koronája. A trónfosztás már régóta nyilvánvaló. – A zizegő avar közt járva fölsejlik a dicső múlt. De holnap már a feledés, a tél az úr.

(folytatása következik)

Kisháziné Vincze Julianna

Tükör nélkül

Mindenkinek van
fénye, mit sugározhat
önmaga körül;

s ha tükre is van,
ragyogása betölti
a környezetét.

Nekem

sosem volt tükröm,
mi szétszórta volna a
ragyogásomat,

így bent rekedt a
fény, ami csak ritkán ért
üvegszilánkot,

mi visszaverte,
de szét sosem szórta azt.
Nos, így élek hát.

Bimbódzó szerelem

A kellem, a szellem,
sugárzik a jellem,
hogy nem hagy egy percre se'
kételyeket:
ő az a srác, akit
végre imádok,
és készítek néki
szívembe' helyet.

Oly fura érzés
e gyenge bizsegés
a lábtól a szívig
a testemen át!
Érzem, a vérem
úgy pezsdül, a lényem
felismeri végre
kis Ámor szavát.

*Ej, ez a lányka!
Oly szende az arca!
Hogy rebben a pilla
s a lepke-keze!
Bája és szája,
a csöppnyi ruhája!
Már izzik is tőle
a férfi szíve!*

*Parányi cipellő!
S hogy legyen a szellő,
a vállait simítja
szöszke haja!
Csak áll ott a fényben,
no lám, ahogy nézem,
kizöldül körötte
a fű és a fa.*

**De szép ez az élet!
Szikráznak a fények,
ott fönt a Napocska is
ránk mosolyog.
Te légy csak a párom!
Már alig várom,
hogy tőled egy *biztató*
szót is kapok!**

Lea

Ülsz a karomban
Apró unokám, Lea.
Szép szemed kérdez.

Ujjad rámutat
Éppen egy képre, s várod,
Mondja a mama,

Mit látsz a falon.
Nézed a számat hosszan,
Nagy figyelemmel,

Mozgatod ajkad
– Arcom két tenyered közt –,
S formálsz a szád.

Aztán mutatod,
Mit mondjak neked ismét,
Így kérve a szót.

Tízszer is kéred!
Két szemed egyre figyel,
S végre kimondod!

Persze először
Elejét csak a szónak,
Hosszú az egész,

De gondolatod
Rögzíti, mi a látvány,
S szavát is tudod.

Így születik meg
Benned a tárgy s a neve,
Végül a beszéd.

Jaj, nagy csoda ez,
Hogy nyílik az értelmed,
S tágu az élet!

Pozíció

A pozíciód
nem emel mások fölé –
csak a jóságod.

Álca

Nézd a gyermekek arcát!
Lelkük rajta ragyog.
De a nagyok álcát hordanak,
így titok a lét, amit élnek *belül*.

Azok a külsőségek,
amikről megítéled
mások lényegét,
miként a kirakatok,
csak a kínálatot mutatják,
s mását a belsőnek általuk
takarva nem láthatod.
Ragyog az arc,
s a harc, mely dúl
túl ez álcán,
tán keserű, borús.
Méltán gondolod,
hogyan rossz a kedv,
merev arcot ha látsz –
Belül a tánc lebeg mégis,
és vidám a hangulat.

De lásd, mit mond a szem!
Annak higgy, hűséggel
mindent elmesél!
Ledér lehet és hamiskás
a nézés, bár kételyt
mutat a ránc a homlokon;
s nemet mondhat,
bár bólint a fej,
de legyint magában a lélek,
ha a fények kopottak.

Így lehet bárkinek
az álarc megett keresni mást.
A hatás, mit hozhat
a felfedezés,
kevés, kit meg nem rendít.

Csak világosan!

Érthetőn beszélj!
Ha csak morzsolod a szót,
Nem társad süket.

Énekelj!

Értékes a szó,
s milyen szép a dallam!
Együtt meg éltet!

Ki az erősebb?

Van, aki mások
Erejét rabolja el.
Ő az erősebb?

A nyárfák alatt

Hajlong a szélben a nyárfasor;
Zúgása fájón szívemig hatol.
Érzem, hogy átjár a hús levegő –
Nem állja útját távolság, tető,

Mert itt állnak a fák a túloldalon.
Alattuk szunnyad jó pár sírhalom:
Orosz katonák végső nyughelye.
Éltüket a háború aratta le.

Az a kérdés nekik már mit sem ér,
Rossz volt-e vagy nemes a harc s a cél,
Amiért ifjúságuk derékba tört,
S épp itt fogadta be őket a föld.

A lényeg, hogy élni akartak volna még,
S talán fel sem fogták, hogy mi a tét,
Amiért kezükbe fegyvert adtak.
Csak siratták, akiket otthon hagytak.

Azok meg őértük remegtek félve,
S mind a magasságos Istent kérte,
Öleljék még egymást a kitárt karok.

Barátaim! Én háborút nem akarok!

És siratom most a sok katonát,
Bármilyen néphez sorolta is magát;
És siratom mind, kiket fegyverük megölt,
Halálba küldve őket idő előtt.

És vágyom a nyugodt, tiszta életet –
Mert élni minden föld fia szeret.
Öljék csak *egymást*, kiknek *az* a jutalom!
De én milliókkal a békét akarom!

Ne legyen a Földön olyan sírhalom,
Melyet gonoszság ásott, vagy rút hatalom!
Dolgozzanak s öleljenek az erős karok!
Ezen a teremtet világon én békét akarok!

Kiss Antal

Kiss Antal vagyok, 1950 októberében születtem Budapesten. Egy gyönyörű asszony kíséri életemet, immár több mint 36 éve. Életem jelentős részét a hájgyártás, a közsféra szolgálata töltötte ki. Kedves kolleginák ösztönzésére kezdtem el írogatni.

Öröm és jó érzés egy-egy történet, vers megjelenése, megtiszteltetés mikor a kiadó elfogadható áron biztosítja az amatőrök megjelenését, antológiák, egyedi könyvek formájában.

Weblapom címe: <http://antalkiss.hupont.hu>

Az idő...

Mint porszemek hullnak a végtelenbe
életünk apró-cseprő rezzenései,
nem a múltban kell eltemetkezni
az idő folyamában kell jelen lenni!

Zsuzska

Boreasz Isten megrázza szakállát,
kíváncsian pillant alá, a földi halandóra
nem érti miért oly komoly, elgondolkodó
égen járó ragyogó fényében, hisz körötte
szívének kedves, barátok, emberek
formás lábában kellemes kilométerek,
alakja csábosan tekint a világra, lazán
pihen, ejtőzik az útnak porában.

Boreasz Isten megrázza szakállát,
a leányt öleli intő jelként homokvihar
feledj bút, bajt, bánatot, figyelmezz szavamra!
Kedves; eljő a pillanat mit oly nagyon vársz
a szerelem az út porából kél és reád talál
adj esélyt magadnak, s a dicső lovagnak
s valóban a por fellegből alak bontakoz...
Isteni figyelem reád fordítottatott!

Nagy hajó

Elindult a nagy hajó
s véle karcsú, izmos lábak
lágyan hullámozó fodrokon
Téged újra visszavárnak!

Füred katamarán befogad
kísér számos pici lábacska
kócos apró buksik bújnak
hozzád kacagó Pelso leánya!

Nagy kaland mely elindult
tudod van mindig visszaút
az élet tengerén hajózva
haragos hullámok csitulnak

Matrózblúz és rövid farmer
csillan a fény kurta hajadon
izmos, karcsú női test
ragyog át a kajüt ablakon

Elindult véled a nagy hajó
minden kikötőben vár mi jó
szíved boldog révbe vágyik
véled oda fut a nagy hajó!

A szem

Mondják a bölcsek: *szem a lélek tükre*
mogyoróbarnák értőn figyelnek
Csillan csillagszemekben, enyhe fény
íriszeden játszik a napfény
Arcodon halovány pír, mosolyod kacag
úgy tűnik zavarban vagy!
A bók, a szép szó örök varázsát
hintem eléd: – Névnepodra!

Komáromi János

én dalokat hallok

én dalokat hallok
ott is ahol semmi nincsen
nekem ez maradt csupán
ez minden kincsem

a dallamokba rejtett igazságok
a hangokba bújtatott szavak
az elmenekült harmóniák
itt bennem alszanak

A Nomád – A szabadulás

Tudta, hogy mennie kell. Minden indulásra volt már hangolva körülötte. Még az égről lassan lecsúszó Nap is előre lökte. Vöröslő, hideg parázs-sugarai az indulásról szóttek képeket a nyugati hegyek fölé. Éppen úgy, mint a hajnali meleg-sárgák, amik keleten festették át az eget. Ebből tudta, hogy mindegy az irány. A lényeg, hogy menni kell, mert így és itt már nem maradhat, mert elsorvad és elsorvad körülötte, vele együtt minden és mindenki más is. Mennie kell, hogy élhessen és élni hagyjon. Ez utóbbi még fontosabb is, mint önmaga, hiszen könnyű elviselni a "rabul-ejtve létezést", ha ez az ára mindenki más boldogságának. De ha saját rabságunk kerítéssé válik mások körül, akkor nincs értelme tovább vállalni.

Megint elmúlt egy éjszaka. Állt ott, a Nappal szemben. Nézte a vöröslő korongot. Belemerült a kavargó, vibrálni látszó fénybe. Mintha felszippantotta volna a távoli óriás. Egyé vált vele. Hirtelen onnan fentről nézett vissza a Földre, a világra, a pusztára és önmagára. Láta, ahogy szemben áll saját magával. Mozdulatlan, rezzenéstelen arccal, merev tekintettel figyelt.

Körbe fordult a kép. Körbe járta a saját testét. De különös módon, most ennél sokkal többet is látott. A saját lelkét is, és maga körül a világot. Túl nagy volt az üresség, túl nagy a távolság minden irányban. Sehol nem volt semmi. Ez a Semmi vette körül és zárta el egyben minden mástól. Mindenkitől.

Mintha mozdulatlanságba dermedt volna lassan. Az áthatolhatatlan Semmibe fagyott a létezése.

Úgy zárta magába ez az üresség, mint a jég vagy mint a borostyán a rovarokat.

Amikor ilyen megdermedt fenyőgyanta-fogoly rovart látott, mindig az volt az érzése, hogyha a burok eltűnne, akkor az a rovar újra futni kezdene, folytatná félbemaradt életét. Úgy érezte, a rovar a borostyánban most is létezik, amikor nézzük akkor is VAN – csak valahogy más létezésbe került, nem a saját, valóságos életét éli. Igazi valója csak arra vár, hogy megint szabaddá váljon a kis ízeltlábú. ...és akkor minden folytatódhat, mintha nem is lett volna ez a dermedt létezés.

Éppen úgy van ez, mint az emberekkel. Születésük után elkezdik élni valódi életüket, azután folyamatosan csöpög rájuk a konvenciók, az elvárások hazug-gyantája, a megszokások, a mindennapok-mézgája, míg végül felnőtté válnak és ez az egész massa beletörődés-borostyánná szilárdul rajtuk és valódi lényük beledermed ebbe az átlátszó, csillogó fogságba. Élik azt a borostyánba-zárt valamit, amiről mindenki, még önmaguk is, azt hiszi Élet. Valahol belül mégis ott motoszkál az a megmagyarázhatatlan érzés: nem itt kéne.... és nem így kéne... nem ez az ...ez talán nem is én vagyok.

Fel-fel lobban a kis láng, de a többség eltitkolja, elfojtja ezeket a melengető érzéseket. Félnek, hogy a fellobbanó lángok leolvasztják a megszokások borostyánpáncélját. Félnek, hogy akkor ott állnak majd védtelenül és kiszolgáltatottan. Félnek az eltűnő, biztosan tartó kemény páncéljuk nélküli bizonytalanságtól.

De vannak akik szabaddá akarnak válni. Vállalnak minden bizonytalanságot, minden valós vagy képzelt veszélyt és megkeresik azt a helyet, azt az embert ami, aki segít, hogy az a belső kis láng hatalmas tűzzé váljon

és szétrepessze, megoldvassza a sárga mézga-páncélt, ami leolvad róluk és hirtelen ismét folytathatják egykor megszakadt Valódi Életüket.

Az első lépések még bizonytalanok, néha tévutakra visznek, de végül magabiztossá válnak a lépések és megtelek a helyes utat, ami elviszi őket a boldog és kiteljesedő életükhöz, amit senki nem élhet meg, aki nem a Valódi Életét éli, aki nem tér vissza Igazi Önmagához!

Ő most ott állt a Nappal szemben. Magába szívta a sugarakat, amelyek egyesültek a saját bensőjében lobogó lángokkal és elindult.

Arra ment ahol nagyobb forróságot érzett.

Hagyta leolvadni magáról az évek hosszú során rákérgekedett borostyán-ürességet.

Hirtelen elfogta az érzés, hogy talán mozdulni tud a lelke is... megpróbálta ...és valóban megmozdult benne valami. Ébredezni kezdett az a valamikor megfagyott másik, Valódi Önmaga.

Érezte, ahogy áramlani kezd benne az Igazi-létezés. Mint megállíthatatlan áradat úgy ömlött szét benne a felismerés: hiszen ez vagyok Én!

Lelke megtelt energiával, mint amikor a tüdőt elönti a friss levegő. Valódi énje felegyenesedett és egyetlen hatalmas robbanással szétrepesztette az őt fogva tartó hamis álcát.

Végre ismét szabad volt!

Még hosszú út várt rá addig, amíg megerősödik és kiteljesedett Valódi Önmagává válik.

Sok-sok tévedés, sok-sok fájdalom de az Út, amin járnia kell, már nem tűnhet el többé...

fekete suttogó

fekete szárnyait a lebbenő kéknek
suttogó árnyait valami szépnek
meséld el nekem, hogy itt legyen velem
a mesék valóságba átfolyó dallama
lássam azt, amit még nem láttam soha
fehér fátyolát a lehulló vörösnek
amit soha nem hiszek öröknek
tedd el nekem, hogy itt legyen velem
a vágyak ismét éltető folyama
érezsem azt, amit még nem éreztem soha
zöldbe forduló árnyait elsápad sárgáknak
gonoszságát a sunyi gyáváknak
tanítsd meg nekem, hogy itt legyen velem
és ha támad álnokok hada
ismerjem fel azt, amit még nem ismertem soha
barna félelmeit a dühöngő liláknak
amikor mindenütt lesnek-vigyáznak
leplezd le nekem, hogy itt legyen velem
ha rajtam végig fut a beletörődés-árama
rázzon fel úgy, ahogy még nem ráztak fel soha
és ha nincs már több szín ami összetartozna
ha élet és halál el is átkozna
maradj meg akkor is nekem
hogy itt legyen velem
a bennünk élő teremtmény-harmóniák örök dallama
szóljon a Dal úgy, ahogy a Teremtés óta
nem szólhatott soha

elfeküdt a Nyár

elfeküdt a felhőkön a Nyár
lelógó lábán lóbálta a Napot
beszívta tikkadt erdők fáradt-illatát
és unottan dúdolgatott
ragyogva imbolygott a napsugár
szemünkbe káprázat költözött
izzadt arcunkon legördült a délután
és a nappal lassan vörösbe öltözött
elfeküdt a felhőkön a Nyár
puha párnájába dugta a Napot
lehunyta fáradt szemeit
és forró-csendet hallgatott
a szakadozott fény-foszlányok
ott ragadtak az ég peremén
egymásban elvesztünk akkor
és végre találkoztunk: Te meg én

ezer szó és ezer kép

ezer szó és ezer kép
koppan a cipőm és velem lép
a mai nappól ami még maradt
és a holnapba fül az indulat
majd forog a kerék tovább
az se baj, hogy éppen ki lát
mit számít néhány olyan tekintet
aki embernek sem tekintett

a tegnapi nap mintha
nem is lett volna
a holnapi mintha sose jönne el
köröttem mindenütt a mulandóság ünnepe
ünnepe de elbújik mégis
elrejtőzik bennünk valahol mélyen
de látjuk mindenütt
fák köröttünk hulló levelében
az elfolyó vízben
a hervadó virágban
az üszkös farönkben
ami ott úszik el ringatózva a Dunában
mulandóság ahogy felnövünk
és azután összemegyünk ismét
öreg korunkra nem jut más megint
csak a kisszék

ezer szó és ezer kép
koppan a cipőm és hazáig kísér
néhány koszlott, kóbor gondolat
ami a mai napból rám tapadt
majd otthon lemosom őket a kádban
vagy elenyésznek ölelésed perzselő sugarában
a mulandóságot már meg sem ismerem
amikor érintésem tüzet gyújt szemedben
nincs ami elmúlik nincs ami megmarad
nem létezik csak az a pillanat
amelyben sűrűsödik és tágul a Mindenség
nincs sötétség és nincs fényesség
a létezés öntudatlan mámora elragad
ez az ami volt és lesz és megmarad

kezem alatt

kezem alatt engedelmes öröm
olvadó mosolyomba simulás
egymásba vesző csókok
mindent vállaló megtisztulás

kezem alatt lázadó álmok
szégyent tagadó mondatok
határtalan-mennybe zuhanás
korlátok nélküli pillanatok

kezem alatt feszülő alázat
lágyan vergődő önfeladás
az akarat teljes megsemmisülése
önfeledt szárnyalás

kezem alatt a megszűnő világ
anyag és lélek egységbe simul
újra megszületik az ősrobbanás
két ember teremteni tanul

...

kezem alatt apró rezdülések
hallom a csendbe fulladt lélegzet viharát
még tenyeremben reszket a vágý
még a valóságba nem zuhan át

klasszikussá

klasszikussá deresedtek
az újnak álmodott álmok
újabbakra
már régóta nem is várok

állok ablakom sötétjében
és kinézek a felhő borította városra
holdfény csillan távoli házak tetején
mintha minden nem is így volna

visszanézek és látom, hogy az ágyban
mozdulatlan-mélyen alszol
melletted ott alszom én is
– hiszen hozzám tartozol –

de ki vagyok akkor én
aki itt állok az ablak előtt?
ki vagyok én
aki nézem a két szendergőt?

klasszikussá deresedett
rég megvalósult álmom...
minden éjszaka visszanézek az ablakból
és közössé vált álmunk csodálom

ott vagyunk

ott vagyunk
ahol régen
lábunk a Földre lóg
ott vagyunk
fent az égen
ott vagyunk valahol
emlékszel amikor?
na arra én is!
emlékszel éppen úgy
ahogy én is...

ott vagyunk
megint
évünk csak másfél tucat
ott vagyunk
és szemünk
egymás arcán kutat
keressük azt a régi arcot
azokat a pillanatokat
megtaláljuk még vajon
azokat a fiatalokat?

ott vagyunk megint
abban az iskolában
és azokon utcákon
ott vagyunk
és azt akarom, hogy szemünkben ne bánat
hanem mosoly bujkáljon
a régi arcok mások kicsit
a régi nevetések is megfakultak
de higgyétek el
azok a régi álmok nem hazudtak

nyári délutánok

a nyári délutánok
mindig olyan furcsa álmok
felébredni sosem tudnak
évek óta csak álmodnak

lehunyt szemhéjakat látok
ilyenek a délutánok
lehunyt szemek és az álmok
ilyen nyarakra még várok

száraz fű a talpunk alatt
porban maradt talplenyomat
mélyedések poros úton
lenyomatok régvolt múlton

a nyári délutánok
sosem voltak furcsa álmok
véget érni sosem tudtak
mindig új nyárba fordultak

és amikor eső szakadt
eltűnt minden talplenyomat
sárba ragadtak az álmok
elmosódott délutánok

nem tudni mikor lett végük
mikor lett az est vendégük
mert azok azok délutánok
amiket még ma is látok

savanyú volt

savanyú volt a nappal
felettem elszállt egy angyal
és csönd terült el köröttem
senki sem látta, hogy megjöttem
elhevert az utcában a történelem
de még azt sem értettem, hogy mi történt velem
ki is tudhatná biztosan a sorsát
amikor valami keserűség fojtogatja a torkát
és legszívesebben ordítana teljes erőből
hátha valami lezuhan a levegőből
ami végre egy kis nyugalmat jelentene
nem volna már se kép, se szó, se hang, se zene
és talán nem is hiányozna már semmi
főként nem az amit minden nap muszáj megtenni
mert bilincsbe verve vergődik a lélek
azt kérdezi: Szerinted még élek?
hát honnan is tudhatnám én erre a választ
amikor a mindennapok percnyi-posványá eláraszt
ki az aki törődik a lelkével
amikor a szívét markolja a kezével
mert olyan gyakran szorul össze
hogy már lélegezni is alig tud közte
és a dobbanások olyan bizonytalanok
mint a létezni-bátortalanok
egyre halkuló szavai
amiket már nem is hallani
mert már ki sem mondják
csak maguknak súgják

és napról napra egyformábbak lesznek
nem is nevezném őket üzenetnek
csak valami iránymutató
amit a zsolozsmázó
hajtogat újra meg újra
míg a szív meg az ész is megtanulja
és a lélek sem tehet mást mint hogy elfogadja
magában minden nap ezt mondogatja
"...csak túlélni, csak átvészelni,
csak nem szólni, csak csöndbe lenni..."

így talán a test megmenekül...
és már senkit sem érdekel, hogy a hit megszégyenül
hogy igaz-embernek már nem mondhatjuk magunkat
hogy a lélek alázat helyett csak megalázkodni tanulhat
az ész megszégyenülve, szűkülve bújik a sarokba
és bár egyre többször kidagad az aorta
éltető oxigént már alig-alig szállít
mégis dúskáló-bőséggel ámit
aki a pofánkba hazudja, hogy milyen az életünk
hogy jobb sorsot nem is kérhetünk
ettől egyre sűrűbb lesz a vér és mérgező a nyirok
össze szorul a száj és a szívmok
és ki tudja meddig bírja még
mikor lesz végleg elég
amikor vagy megpattannak az erek
vagy ökölbe szorulnak a tenyerek

senki nem tudja ez mikor jön el
lehet távol, de lehet nagyon közel

sok-nehéz

sok-nehéz árnyát az elmúlt éjszakáknak
elsöpöri most – nézd – az újraéledő napkorong
fejünk fölött boldog lebegéssel
könnyű-fehér fátyol gomolyog

milyen messzire zuhantak most
azok a rettegő esték
melyeken remegő árnyaink
tévelyegve egymást keresték

sok-nehéz hitünk
könnyűvé válik hirtelen
ez az utolsó könny
ami most legördül a szemedben

kigyúlt valami tűz
és lecsapott a Mennyből
azóta is sugárzik ez a meleg
simogató kezedből

sok-nehéz vágyunk volt
de eltűntek már az elfeledett-régben
azok a bánatok nem érnek át
lelkünkől szőtt boldogság-sövényen

az egykor fellobbant láng
ma már Örökké Élő Fény
érezd ahogy átölellek
és többé már ne félj

valamit megint

valamit megint elhallgat a nappal
valamit megint félreértenek
valahol megint meghal az alkony
valahol megint csendre intenek

mennyire ismerős ez a helyzet
mennyire unalmas ez a lét
mennyire nincs már kezdet
mennyire gyakori a vég

sápadtan hervad el a harmatos hajnal
süketen kondul minden déli haragszó
sóhajok olvadnak egybe a fallal
éppen most fagy meg a nyári folyó

mélyebbre kell zuhanni még mindig
repülni már szárnyakkal sem lehet
mit is jelent a: bölcsőtől a sírig
már önmagad mellett sincs helyed

valóban ez volt a Nagy terv?
valóban ezt akarta a Mindenható?
valóban szeret aki megver?
valóban mindig épp itt volna jó?

emelj magasra hadd lássalak jobban
emelj magasra hadd halljam a szavad
emelj magasra és talán bennem is megdobban
emelj magasra és talán egy még megmarad

vasalt lábakon

vasalt lábakon
sáros a bakancs
ezer lépés dobban
a sűrű fák alatt

száradt-árva szavak
törnek darabokra
csend szítál könnyeket
hervadó bokrokra

rezdül hullt levél
tócsák fröccsennek
sikolt a folyópart
üvölt a völgyeknek

ritmusra lüktet
döndül a tájék
riadtan bújik
fák mögé az árnyék

sáros lábakon
vasalt bakancsok
szívekre feszülnek
félelem abroncsok

55

ötvenöt
egy egész életet összeköt
az az emlékezés-folyam
amibe ilyenkor vetem magam
amikor születésnap érkezik
és mostantól mást kell mondani, ha kérdezik:
Hány éves vagy?
mert az idő az békén nem hagy
csak visz magával mintha én is akarnám
mintha csak ezt kívánnám

ötvenöt

minden eltelt évet egybeköt
kicsivel több mint fél évszázad
van aki ezt hallva fel is lázad
én mosolyogva fogadom a számokat
ilyenkor mindenki az eddigi útról számot ad
és nincs ezzel baj semmi sem
sokan vannak akiknek nem jutott ennyi sem
én meg úgy érzem alig értem túl még a felén
még nem verekedtem át magam az Élet dzsungelén

ötvenöt

hátra van még legalább negyvenöt
mert soha nem az elmúlt Időt sirattam
mindig tovább menni, előre jutni akartam
terveket forgatok ma is a fejemben
hiszen annyi minden van még amit meg kell tennem
úgysem sokat ér az állandó emlékezés
folyton visszanézni, az nagyon kevés
persze néha elfeledkezem én is a máról
és nem veszem el az örömet a pillanat asztaláról

ötvenöt

egy egész életet összeköt
csak lazára kötöm még, meg nem szorítom
a Jövő felé még nem a hátam fordítom
bár előre nézek és megyek az Úton
azért időnként elábrándozom a múlton
nagy öröm, hogy sokan felköszöntenek
én meg csak a jó dolgokra emlékezek
minek vinném magammal a szomorúságot
ha körbenézek nem látok mást, csak sok Jó Barátot!

annyi szép

annyi szép volt az életünkben
pedig senki nem szólt az érdekünkben
nem voltunk kivételesek
és persze nem voltunk tökéletesek
kezünkől úgy szálltak el az évek
mint ostoba vitákban az érvek
amikor estétől hajnal hasadtáig
tavaszi vetéstől az őszi aratásig
csak beszéltünk és hallgattunk sokat
és néha még meg is értettük a másikat
éjszakai sétáinkat csillagok figyelték
mit, miért csináltunk ők sem értették
a hajnalok gyakran nevettek vöröslő szemünkbe
vártuk a megvilágosodást egy hideg kövön ülve
akkoriban senkire sem hallgattunk
és azóta semmit nem változtunk
nem tűnt el az ifjúság csak mintha fáradtabb lenne
mintha már mindenből elege lenne

pedig volt annyi szép az életünkben
annyi lehetőség suhant el a közelünkben
legyintettünk többnyire nevetve
és inkább álmodtuk magunkat a fellegekbe
nem hittük, hanem tudtuk, hogy mi lesz velünk
mi majd mindig töretlenül csak előre megyünk
nem alkuszunk és nem hajtjuk le a fejünk
legfeljebb gyakran lesz majd könnyes a szemünk

és most nézd meg hova jutottunk
mi lett abból amiről álmodtunk
hol van a sok szépség amit akkor eltűnni hagytunk
elfogy azt út amin eddig haladtunk
de ha meggondoljuk most is éppen úgy van
mint akkor volt a már nem is közelmúltban
most is annyi szép van köröttünk
és ezzel most sem törődünk
folyton a múltat siratjuk és a jövőt tervezzük...
ami most van, végre azt szeressük!

betűszövetem

mint hajnali-árnya a ködverte Időnek
úgy csapódott hozzám a szó
kísérte múltam és elteszem a jövőnek
életem folyton új versekké változó
másfél évtizednél is több már
amit betűk szövetével fontam körbe
és közben alig volt bátorságom
hogy belenézsek egy-egy valódi ön-tükörbe
ahol feledve szépítő-csúfító torzításokat
megszűnik egy pillanatra az örök harc
megláthatom magam is nem csak másokat
ahol a tükör mögött nincs egy másik arc
lehámlik rólam betűszövet-ruhám
úgy állok pőrán, ahogy megjöttem
viselni egyik régít sem tudnám
mert már önmagamba öltöztem

simítsd le

simítsd le a város ideges fodrait
lépteiddel hintsd szét a derűt
lábad alá elbújnak a kövek
oszlatoz az édeset és a keserűt

simítsd le éji álmok torzult árnyait
mosolyodból szüld meg a hajnalt
mennyből ellopott lényeddel gyógyítsd
a sok elbukott, meggyötört Angyalt

simítsd le a reggel felbukkanó félelmeit
hitesd el, hogy nem csak a Semmi vár
hisz pillantásodban már ott csilingel
a házak közt ide-oda ütődő napsugár

halványan dereng

halványan dereng a külvilág
benyújtózik szobánkba
a sarokban a polc olyan
mintha őrt állna

vigyázza a szétmosott fényeket
a tetszhalott mozdulatlanságot
lélegzetünk bejárja a szobát
keresi a tegnapi álmot

az éjszaka itt jár valahol
hallom neszező lépteit
monoton zajokkal írja
a csend költeményeit

elmosódnak a falak
fölöttem hanyatt fekszik az öröklét
magamra veszem
a sötétség ledobott köntösét

szavak 8.

dicsőség annak aki nem hajszojja
siker annak aki nem azért teszi
boldogság annak aki a kicsit is látja
elégedettség annak aki nem is azt keresi
nem zárnak magukba ha befogadod őket
nem dőlnek le a meg sem épített falak
nem rekesztenek ki akiket elfogadsz
nem boldogok akiket annak tartanak

a valóság csak rosszul sikerült álom
a létezés csak a nem-lét tévedése
minden életem jutalma egy-egy halálom
az utolsó valódi tudatom felébredése
nem múlik el ami sohasem volt
nem jön el ami sohasem lehet
nem jövő és nem múlt a: Vagyok
egyetlen igaz: a Jelened

épp ott

arra ténferegtem
ahol a kisteremben
egymás sarkára lépett éppen
lagymatag zenére vonagló népem
vagy legalábbis az egyik része
amelyiknek volt annyi pénze
hogy discoba menjen
és ott ráverjen
a maradék zsugára
és szemet vessen valaki hűgára
vagy éppen a nővére
akinek a „bővére”
rábízná szívesen magát
mert jól megnézte magának a farát
és biztosan nem okoz csalódást
és teljessé teszi majd a kikapcsolódást
más nem is érdekli
mert azt ész nélkül is megteheti
hogy önti magába a sört meg az egyebet
és nem is keveset
miért is izgatná más
mint az evés-ivás
na meg persze a lányok
esetleg a Facebook-on a lájkok
amikor egy-egy jól sikerült béna képen
hülyén néz ránk éppen

egy ugyanilyen hajnalon
meg ott van valami tetoválás az alkaron
az is kell mert jól mutat
és persze az idétlen vicceken jót mulat
nincs és nem is lesz semmi hiba
csak legyen nő, kaja, pia

közben lassan összeállt a fejemben
mintha mind ott lennénk egy nagy teremben
szólna ez a lagymatag zene
és persze járna mindenki keze
verné az ütemet
ami valami rejtett üzenet
lehetne talán
bár nem jelenne meg írás a terem falán
de éreznénk azért ott legbelül
hogy valami nagyon félre sikerül

de mégis ott állnánk mi is
és tapsolnánk is egy nagyon kicsit
ezzel összetartozást mutatnánk
de mégis lázadnánk
legalábbis azt hazudnánk magunknak
hogy ne érezzük magunkat teljesen lealjasultnak

lagymatag

lagymatag nyári délután
este előtt úgy négy után
unottan telnek a hosszúra nyúlt percek
távol és közel millió rovar serceg

elnyúlt órákból építkezik az idő
szaporodik a múlt és egyre fogy a jövő
vánszorgó gondolatok után ballagok
még itt ülök, de vajon hol vagyok?

hullámok ringatják el a mai fényeket
nem találok ma sem a lényeket
rezgő leveleket hagy faképnél a szél
az égbolt meg a vándorfelhőkkel beszél

csendes-némasággal
csukódik rám az est
néhány szúnyog vesz körbe
és megszúrni sem rest

hunyorognak kicsit a csillagok
majd álomba zuhannak
én is elringatom magam:
verset hallok magamnak

Kordély Mária

A XX. század derekán születtem egy Somogy megyei kis faluban. 13 éves koromig Öreglakon éltem és tanultam, majd a Fővárosba kerültem, ahol ottfelejtettem magamat 40 évig. 2000-ben Pénzügyminisztériumban dolgoztam és onnan kerültem rokkant nyugdíjba. Jelenlegi férjemmel együtt Pécs-

váradon élek 2004 óta.

Korai nyugdíjba kerülésem után kezdtem el újra foglalkozni az írással, amelyet gyermek fejjel már elkezdtem, és kisebb nagyobb megszakítás után, most időmilliomos lévén, folyamatosan gyakorlok.

Saját finanszírozásban adattam ki első verses kötetemet „Lelkem rezdülései” címmel. Az idén pályázat útján bekerült egy novellám a „Beteg voltam, meggyógyultam”, valamint szintén egy novellám és öt versem a „Fény és Árnyék” című antológiába. Megjelentek verseim a Fedél Nélkül újságban, valamint a „Regénytár” novellapályázatomban is sikeres volt.

Mindegyik pályázat számomra azt igazolta vissza, hogy érdemes az írással foglalkoznom.

Az állatok és virágok szeretete mellett egy kicsi konyhakerttel is foglalkozom, járom a természetet és ha megszáll az ihlet, akkor leülök a számítógép elé és írok.

MADÁR LETTEM

Harcos, erős szirti sasnak születtem
az előbbre jutás volt minden tervem
sok utódot sziklák között felneveltem
mégis közösségem kegyvesztettje lettem.

Tanítottam repülni a térben
nem vagyok én hibátlan és békétlen
időm lassan lejárt, megöregedtem
magamat a csúcson ottfelejtettem.

Leszálltam a szirtről és páva lettem
tollaimat szép színesre megfestettem
kitártam az összes kincsemet – tiéd
önzetlenül, bátran siettem feléd.

De tollaimat hamar megtépáztad
erőm egyre fogyott és ezt te is láttad
már nem dívaként vonultam a pázsiton
kenyeremet fogatlanul aprítom.

Szelíd galamb lettem, alacsonyan repültem
fészkeket az emberek köré építettem
búgó hangon hívogattam kedves páromat
azt gondoltam, itt majd gyakran meglátogat.

Közel vagyok a földhöz, morzsákon élek
összehúzó magam, mindenkitől félek
megtépázott tollaimat én igazgatom
eddigre elkopott már minden vagyonom.

Szürke veréb lettem, ágakra repültem
a zord szirteket már mesze elkerültem
ha csipegethetek örülök minden napnak
egyszer a ragadozók úgy is elkapnak.

Te is ezt akartad?

HAZUDTÁL

Te ne kérdezz semmit
hallgass!
te ne üsd a vasad,
nyughass!
te ne gondolkodj
balga,
távolodj tőlem, menj a
pokolba.

Üres minden szavad
szégyen,
ne szívd tovább a
vérem,
miért jöttél felém
kérdem?
ha meg sem hallgatod
beszédem.

Hogy intelligens vagy,
kétlem
megismertelek ennyi a
vétkem
hittem minden szavad, te
hazudtál
barátságot ígértél és
becsaptál.

Züllött lett a lelked
mércéje
nekem nem kell másnak az
emléke
a maradékot edd meg
magad
hogy ilyenné váltál ne is
tagadd!

Húzd meg magad!

MEGSZABADULTAM

Kezemből kiesik a toll
nem írok
szememből a könnyem hull
nem sírok
fejemben ezer ördög ugrál
nagyon fáj
szívem körül nyomaszt a magány
engem vár.

Megfogom kezedet
írjál
letörölöm könnyedet
sírjál
fejedet vállamra hajtom
nem fáj
szívemet feléd kitárom
rád talál.

Egész éjszaka vívtam egy
csatát
hívogatott az égbolt, mint jó
barát
lábamat lelógattam a
földről
gondolatban elszakadtam az
ördögtől.

A csatában én lettem a
győztes
a csillagok csipkés terítőt
szóttek
lábamat visszatettem a
földre
az ördögtől megszabadultam
örökre.

KARÁCSONY DÉLUTÁN

Egy hópelyhes karácsony délután
mézes, fahéjas illatok szállnak
gyümölcsök roskadoznak egy tálban
fenyőillat kevereg lakásban.

Hópelyhek keringenek a légben
táncolnak a jeges, fagyos szélben
a világot magamhoz ölelem
egy hópihe incselkedik velem.

Orrom hegyén már olvadozik,
aztán szám sarkáig lecsúszik
tenyeremmel arcomra kenem
így lassan eggyé olvad velem.

Szikrázik a csillagos égbolt
ilyen karácsonyunk már rég volt
asztal körül sok apró gyerek
köszönetet mondanak neked.

Imát mondunk, fejünket lehajtjuk
az összes sértést mára elhagyjuk
béke költözik egész testünkbe
csendes nyugalom lesz a lelkünkbe.

Gyertyát gyújtunk az ünnepi asztalnál
csomagot bontunk a fenyőfa lábánál
egy estére NYUGALOM SZIGETE lettünk,
minden sikerült, amit elterveztünk
mert a Jó Isten ma is velünk.

dr. Kovács József

Köznapi értelembé véve, ez egy ritka név
tehát magyarázatra szorul.
Nagy K-val meg nagy J-vel kell írni
Bár ez egy kicsit definícióként hangzik,
de hát ez van. Ha kell, akkor kell.
Annó beleverték a fejünkbe.
Nem csak az enyémbe, a Kiss Béla fejébe is.
Szóval Kovács, ami önmagában már magyarázat is lehet
nagy K-val, ami a J után, s az L betű előtt van.
Az Erdős Virágnak könnyű
mert Ő egy mutáns, egy kedvezményes díj csomag,
az én apám meg csak úgy egy Kovács.
Ha egyszer én is lehetnék amfetamin származék
vagy programféreg.....de mindezt már elhappolták
előlem
Így hát maradok csak egyszerűen Kovács, ami nem egy
nagy durranás
de lehetne sokkal rosszabb is.

Maja

- Ezs azs én titám – simított végig a cirmoson Maja.
- Azs nem tita – emelte fel mutató ujját magyarázólag Botond – hanem makka.
- Hűű!!! Ez nagyon okos – gondolta a kislány, s tisztelettel nézett a fiúra.

Ezzel aztán beindult a barátság, megszűnt a kezdeti bizonytalanság, s helyére kerültek a dolgok. Maja bizalmasan mutogatta féltett kincseit, amiket csak az arra érdemesek láthattak. Egy mosható hajú Barbie, egy jól felszerelt babakonyha, egy darab aranyszállal átszőtt szalag, meg egy apró kövekkel kirakott csat. Aztán előkerült még egy 24 darabból álló színező készlet, amiről Maja csak annyit tudott, hogy sok. Hogy nagyon sok.

Botond egykedvűen nézte a lányos cuccokat, s nem igazán rázta meg egyik sem. De mikor a kislány egy bőrzacskóból színes üveggolyókat szórt a vastag szőnyegre, a fiú szemei elkerekedtek. Na, igen. Ez már valami. Mind-mind egy-egy üvegbезárt színes varázs. Most már biztos, hogy csodák léteznek.

Óvatosan a fény útjába tartottak egy-egy golyót, s az üvegbезárt színeket a napsugár azonnal az arcukra festette.

- Mi ez, hanem varázslat – töprengtek áhítatosan, s eldöntötték, hogy a lekváros kenyér és a habos kakaó után ez a legjobb dolog a világon. Aztán a golyókat

szépen sorba rakták a szőnyegen, s lehasalva gyönyörködtek bennük. Csak ekkor derült ki, hogy a sejtelmes zöld fényű csodából két egyforma darab van.

Maja összeráncolta homlokát, erősen vívódott. A világ nagy dolgainak sorsa ilyen pillanatokban szokott eldőlni.

A kislány kezébe vette mindkét golyót, méricskélte, nézegette őket, de semmi eltérőt nem látott közöttük. Aztán búcsúképpen nagyot sóhajtott, s a fiú felé nyújtotta az egyiket.

– Ezst neked adom. – Botond úgy meglepődött, hogy azonnal talpra ugrott.

Mondjuk azt már rögtön tudta, hogy nem fog a kislány nyakába ugrani – mint anyáéba szokott otthon, ha valaminek nagyon örült – mert hát Maja is egy gyerek, mint ő csak kár, hogy lányból van. De az is lehet – próbálta szépíteni a dolgot – hogy a lányok között is vannak jó fejek, s ha ez így van, Maja biztosan köztük tartozik.

Lassan, megnyugodva ereszkedett térdre. Aztán ráült a sarkaira, s csillogó szemekkel vette ki Maja kezéből az álomszép golyót.

Valamit csinálni kéne.....vagy mondani. Fülei elkezdtek égni, a bokája viszkedett, s az orrát is meg kéne vakarni. Aztán nagy nehezen csak kinyögte:

– Mosmá’ igazsi bajátom vagy. – s a konyha felől finom kakaó illat úszott lomhán a szobába.

Kutasi Horváth Katalin

Szerencsés vagyok, mert a természetjárás során újra és újra átélhetem – ha csak pillanatokra is – a nyugodt, felhőtlen létezés örömét, és megtapasztalhatom azt a rengeteg szépséget, mely a szabadban, az erdőkben, a hegyekben fogad útjaimon. Ilyenkor könnyedén birtokolhatom az időtlenség békéjét is, mely mérhetetlenül gazdaggá és elégedetté tesz.

A hétköznapiakban persze állandóan szembesülök az idő és a tér korlátaival, érzem természetellenes körülményekbe zsúfolt létünk hibáit, melynek akár érzékeny magánemberként, akár tanárként kényszeredett résztvevője, elviselője, s mégis kívülálló szemlélője vagyok. Egyszerre látok így Don Quijote és Sancho Pansa szemével.

Csendesen, nem látványosan vívom a magam gyarló kis harcait a realitás határain belül.

Balassa csendessége

*Ha bölcső Magyarország:
koszorús ravatal: nászágy,
a szél két emlője kibontva,*

*fűre döntettem, pünkösdi havának
gyepére ontattam...*

(Ágh István: Balassi)

A meggondolatlan támadás minden időben súlyos következményekkel járhat. Most az Úr 1594. esztendejében járunk, május hónap 19. napját írjuk. Áldozócsütörtök van. Az esztergomi vár bevétele, visszafoglalása a szándék, s szinte felkínálja magát a török védők fegyvereinek Kurtz kapitány 800 fős német-magyar csapatából az egyik katona, ki a rohamozók élére állt. Kissé tán korai, elhamarkodott az ostrom, de igen nagy az elszánás. A királyi hadak már rést lőttek a várfalon... A legjobb török vitézek védik ezt a rést, Kara Ali bég a parancsnokuk, ki igen lelkesen biztatja katonáit.

A tizenötéves háború kezdetén ez az élen járó, törökökre rontó vitéz toborzó tiszt volt Lengyelországban, de amint kiderült, hogy a lengyelek kimaradnak a háborúból, azonnal hazatért. Neve is, vére is kötelezi, hajtja, hisz nagyapja a mohácsi csatában esett el lovasai élén.

Az elől rohanó katona szívében ott van a vörös mezőből sötétlő fekete bika indulata, mely családi címerükben fenyeget. Vitézségével szeretné viassze-rezni jó hírét s nevét, bizonyítani tisztességét, s eze-

kért mindent hátrahagyott, részt vett Pálffy Miklós főkapitány zászlaja alatt Diviny, Kékkő, Somoskő, Fülek felszabadításában is, s elhatározta magát, hogy kíméletlenül fog harcolni most is a török ellen, rettenetes észvesztő indulatát erre fogja összpontosítani, így alkalma adódik akár saját vérével lemosni korábbi bűneit. S máris mire leszünk figyelmesek?

– No, most aztán örülhet a kutya török pokol fajzatja! A nyomorúságos mindenségit! Mintha egyenesen nekem szánták volna azt az átok golóbst! Nemsze neked, te mágnásivadék, a szakállas puska legyen a végzeted!

– Borzasztó közlőrl érte ez a fene ágyú! De nyugodjék meg kegyelmed! Nemsoká itt lesz a barbély, talán nem olyan veszélyes...!

– Tud is az ezzel a nyavalyakórsággal mit kezdeni! Most még apám bűneit is megbűnhődöm tán!

– Miket beszél, uram? Jöjjön, segíték...

– Igaz, ami igaz, kegyetlenkedtünk eleget a törökkel, most aztán jöhet a fekete leves!

A fájdalom egy kicsit elcsendesíti, erős a sokk, alig tartja már magát a heves lelkületű, kompromisszumra képtelen vitéz. Igaz, volt kitől tanulnia a törökökkel való bánásmódot! Apja kihúzatta a rabok alsó szemfogát, vagy egy vastag bottal hetvenötöt verekett rájuk, de gyakran mindkettőt megtette egymás után. Ő maga is kíméletlenül durva volt mindig is nemcsak foglyaival, de jobbagyaival is...

– Nem Balassa az ott, aki támolyog a fal tövében?

– De hisz az előbb láttam, ahogy átalviszi az ágyé-

kát az ólomgolóbis! Már hogy tudna talpra állni?

– Pedig ő lesz az! Hát így végzi a magyar Alkibiadész?!

– Ne temesse még kend, mennyi mindent kibírt már ez a Balassa! Amikor Báthory ellen harcolt, Hagymásy Kristóf lovasai buzogánnyal ütötték fejbe!

– Az már igaz, hogy állandóan kínzó fejfájás gyöttri, szédeleg gyakorta! Tán ez lenne az oka?!

– Bizony könnyen meglehet! De érte máskor is fejsérülés... Menjünk, nézzük meg, mi van vele!

A tábori felcserék sátrában kiderül, hogy Balassi combjai teljesen szétroncsolódtak. A sebeket tüzes vassal is hasztalan volna kiégetni, az viszont nyilvánvaló, hogy iszonyatos fájdalmakat szenved el a sérült, ki eszméletét is többször elveszti, s még sokszor fogja az elkövetkező napokban istenét szólongatni:

– *Szánd keserves fejemet. /Bűneim kínjával, testem fájdalmával /ne gyötörd életemet!*¹

Mindeközben elgondolkodhat Mátyás főherceg azon, hogy bár szinte harc nélkül elfoglalta az alsóvárost, és több helyen is megtörte ágyúival a Víziváros falait, miért nem sikerül bevennie a várat. Hogy Mátyás főherceg ért-e a hadviseléshez, elég erélyese, kár lenne firtatni, nagy erejű, ám most borzalmasan megviselt sérültünk szempontjából teljesen mellékes. Egy biztos azonban, míg katonánk élet és halál közt vergődik, a tisztek most is dorbézolnak, az

1 Psalmus 51.

ellátatlan katonák fosztogatják a falvakat, s akit nem az ágyúgolyó, a puska ér utol, azt a vérhas fenyegeti...

Thurzó György épp most fogalmazza levelét a feleségének: *"Az ustromrul az német gyalog futamodott volt meg, mind bal kéz felől s mind jobb kéz felől sok ember hullott el mellettem... Balassi Bálint is sebes."*

Hős katonánk mikor egy kicsit jobban magánál van, társai felől érdeklődik. Megtudja, hogy Pálffy parancsnok többedmagával csak úgy menekült meg, hogy egy emlékkő árnyékába húzódott a törökök szakállas puskáinak golyói elől. Közömbös marad, mikor értesül arról, hogy Kara Alit is homlokon találta egy lövedék, s meghalt.

S hogy mi történik a sebesülést követő napokban? Balassi sebe elfertőződik, gennyesedik. Nemigen engedí közel magához a sebdoktorokat, akik engedélye nélkül nem mernek az ingerlékeny beteghez hozzányúlni, s talán igazságtalan lesz Balassi András, mikor a borbélyok gondviseletlenségét hánytorgatja fel, s Balassi Zsigmond is, ki elsősorban Mátyás herceg német felcserét hibáztatja, ki nem akar szót fogadni a magyar borbélyoknak.

– Uram, iszonyatosan sajnáljuk, de le kell vágni a lábait! Csak így maradhat életben!

Mérhetetlen haragra gerjed sok csatát megélt, az életet sokszor igencsak kiélvező, sok ivászatot, mulatozást maga mögött hagyó, kurválkodó, élvezeteket hajhászó, rengeteg pereskedést, családi sorscsa-

pást átélő katonánk, s hajthatatlan. Nem az érzéstelenítés nélküli csonkolástól tart, hisz mennyi fájdalmat elviselt már! Hanem...

– Milyen vitéz az ember láb nélkül? Hogy nyargalna? Hogy futtathatna? – méreggel telten így kel ki magából, már nem először zavarja el a felcsereket, s helyettük Istent szólítja:

– *Ímé, kioldoztam, s teelődben hoztam /fene ötte sebemet, /Kit csak te gyógyíthatsz, életre fordíthatsz...²*

Többször is meglátogatja egy jezsuita pap. Amikor tisztább a tudata, van ideje végiggondolni helyzetét. Legalább magának bevallhatja, hogy meghalni jött ide, hisz már az öngyilkosságon is gondolkodott annak előtte. Ezt a megoldást persze vallása miatt aztán fertelmesnek tartotta, elhessegette.

– *Az emberek abba nem ismernek, ami vagy vagy volnál³...* Lám, Krisztina! Megyek utánad! Most már végképp mi lesz így gyermekemmel? Mindössze kilenc éves!

– De hisz az úr húgai gondoskodnak a kis Jánosról! Annára mindig számíthat!

– Azért nyugodtabb volnék, ha egy férfi ember is mellette állna, felügyelné neveltetését! Vajon elválalná Mátyás főherceg a gyámságot? Mindenképpen meg kell próbálnom, fel kell kérnem!

Van, hogy azon gondolkodik, hogy állhat éppen a csata ügye. Vagy hogy mit is eredményezett a drinápolyi béke. Hogy milyen tűzfészekké vált a határvi-

2 Psalmus 51.

3 Balassi Rimay Jánoshoz írt leveléből

dék. Egész elhibázott életét gondolja végig. Gyakran kínozza sebláz.

– Hiába írtam átkozott sok haszontalan verseket! Csak bút hoztak... Mindet tüzre kellett volna vetni!

– De hisz katonadalait a tábornokok körül hány-szor éneklik! Vigaszt hoznak, bátorságot, önbizalmat adnak a vitézeknek!

– Beszélhetsz, te! Mindegy már énnekem!

Eszébe jut halálos ágyán öccse, Ferenc is. Él-e, hal-e? Hol jó, hol rossz viszonyban voltak, de érdekelné, mi van vele, jó lenne elbúcsúzni. Sorban előjönnek múltjából az asszonyok. Húgai, kiket kiházásított, mivel szülei ezt már nem tehették meg. Anyja, Sulyok Anna, kinek korai halálát nem tudta soha igazán feldolgozni, s talán Losonczy Annában is őt kereste. Igen, az ő Júliája, ki oly sokszor hitegette, aztán oly rútul másnak adta mégis a kezét! Krusith Ilona, kivel szintén megghiúsult házassága, majd Kerecsényi Judit, akit viszont nem hagyott magára tukmálni, Célia, ki újra felhevítette benne a vágyat akkor, mikor már végleg lemondott a szerelemről. Fulvia... S a rengeteg főúri hölgy, akinek udvarolt, akivel flörtölt, akit esetleg el is csábított a *kiszolgáltató nők rettegetője*⁴...

Bevallannak tudatába az egyéniségét meghatározó férfiak, így apja, kinek halála után *csupán kaland, hánytatás, kapkodás és kudarc a végzete*⁵, mellette közvetlenül pedig a zólyomi vár prédikátora, Bor-

4 Koncsol László szavai

5 Koncsol László szavai

nemisza Péter alakja...

– Hallottam, hogy az úr fiatal korában Pozsonyban hogy elkápráztatott mindenkit a juhásztáncával! Még Miksa császár is gyönyörködve nézte virtusát, amint Pánt és a szatírokat utánozta, ahogy lábszárait földig guggolva összezsápta, szétvetette, ahogy szökelte, ahogy ugrándozott! Mikor is volt mindez?

– Ej, te, igen rég volt ez már! 17 voltam mindössze! Még Rudolf koronázásán talán... – feleli mosolyogva, de a fájdalom azonnal eltorzítja mosolyát.

Szeretné, ha már vége lenne a kínlódásnak. Nem is tudja, hány napja vergődik már. Sok vért vesztett, s már a vérmérgezés tünetei mutatkoznak rajta. Miért nem följebb találta el az a fránya golyó? Végzett volna vele azonnal, és kész. És már megint Urát hívja segítségül, hátha most nem hiába kéri:

– *Adj már csendességet, lelki békességet, /mennybéli Úr!...könnyebbíts lelkem terhét!*⁶

Úgy látszik, még több a bűne, mint gondolta, még több szenvedés vár rá, mielőtt megtalálná végső nyugalmat, mielőtt elcsendesedhetne. Tán jól jönne neki, ha most kérdeznék tanítványát, barátját, Rimay Jánost, ki védelmébe vehetné magyar Amphi-onját:

– *Benne a bujaság és a harag bűnén kívül más tűrhetetlen tulajdonság aligha van.*⁸

6 Adj már csendességet...

7 Kiben bűne bocsánatáért könyörgett...

8 Rimay János szavai, de ő múlt időben fogalmaz.

Bár maga Balassi az igazság óráiban másképp látja:

– *Soksága bűnömnek rettetget éngemet⁹...*

Ellenségei még inkább ezen a véleményen vannak, ők talán azokat a hibáit emelnék ki, melyeket katonaköltőnk vérével szeretett volna lemosni a török elleni harcban. Ők biztos ráolvasnák hírhedett mulatózásai, kíméletlensége, durvasága mellett – amit a költő maga is azonnal elismer a sebesüléskor – botrányos viselkedését, garázdaságát, gátlástalanságát, szélsőséges megnyilvánulásait, rámenősségét, s valószínűleg nem említenék jóképűségét, kivételes szellemiségét, tehetségét.

Balassi makacsul szeretne véget vetni a kinnak, s megbékélni végre.

– *Ne gondold, oly könnyen ez véghez mehessen, /nem fér emberségedhez¹⁰...*

Pünkösöd hétfőjén úgy érzi, már pokolbéli kísértetek faggatják, s mintha magával az ördöggel tusakodnék.

– *Te katonád voltam, Uram, és az te seregemben jártam¹¹... Most viszont bizony Pokolra megyek!¹²*

Szeme előtt mégis megjelenik az széles, a tavasz friss illatát árasztó csatamező, hol bátran vagdalkozik, hős lovaggá változik, ki nemes eszméért küzd,

9 Balassi Bálint nevére

10 Venus Cupidót küldi elvált szolgája után...

11 Balassi utolsó szavai Dobokay Sándor feljegyzése alapján

12 Psalmus 51.

ki feltétel nélkül szolgál, ki példát mutat a vitézségről. Minden könnyebbé, légiessé válik, majd eloszlik, elcsendesül *Áldott szép pünkösdek gyönyörű idején*¹³. Május 30-át írunk, tizenegy kinkeserves nap telt el a szerencsétlenül végződő várostrom óta. Százan halhattak meg, s a keresztény had fele megsebesült.

A gyóntató, Dobokay Sándor jezsuita pap fülében még ott csengenek Balassi utolsó szavai:

– *Hiszen atyám azt akartuk, hogy így legyen...*

Már mit sem tud arról gyarmati és kékkői Balassi Bálint, hogy Mátyás főherceg nem tesz eleget kérésének a fiával kapcsolatban, vagy hogy egy hónap múlva, június 29-én abbahagyja majd a támadást, hisz Esztergomot három véres ostrommal sem tudja bevenni. Arról meg végképp nem tud, hogy a leendő király átkel majd a Dunán, s hogy nemsokára Győr is veszélybe kerül...

Szemtanú történetírónk, Istvánffy Miklós, ki védőként részt vett a harcban, éppen a következőket veti papírra: *"...e harcban a serény éjfű, Balassa Bálintnak, ki Marsnak és Pallasnak egyenlőn szolgált, mindkét ágyéka átlövetett, mely sebben, noha csontsérelmet nem szenvedett, néhány nap múlva elhalt."*

Mindezek után tán meglepné költőnket, hogy istentelen magyarként firkantja a veszteséglistára a halottak közé az Esztergomért vívó keresztény sereg német jegyzője, Gabelmann. Csodálkozna, ugyanis a költő Jézust hívta segítségül, mikor bizakodóan

13 Borivóknak való c. versének 1. sora, rag nélkül

megindult a harcba Krisztus katonájaként, s végvári Orpheuszunk a halálos ágyán zsoldáros fohással mondott búcsút az életnek...

Van, aki a lócsiszárra fog emlékezni, ha rá gondol, nem ismerve fel jelentőségét, tehetségét. Más halála után is a nőcsábászra haragszik majd benne. De biztos jólesne Balassinak, ha láthatná az olasz Petrino mérnök levelét, melyben nagy barátjaként emlékszik meg a sebesültről.

Nem sokkal ezután szekéren zötykölődik holtteste, Hibbébe tart a kocsis, látszanak már a Magas-Tátra ormai, zordan méregeti a szekér utasát Kriván havasa. A megcsendesedett Balassi Bálint öccsével együtt apja és anyja mellé kerül a kegyúri templomba, a családi sírboltba. A fivéreket egyszerre búcsúztatják. Ferenc még korábban megsérült, mint Bálint, így jogos volt meglőtt költőnk kérdése vele kapcsolatban. Igaz, hogy turai sebesülését túlélte Ferenc, de július 17-én Husztnál a tatárok őt is lemészárolták.

S most fakad fel Rimay lelkéből a sóhaj:

*Mint fogantak egy méhben,
Nyugosznak egy sérben,
Hasomló történetben,
Véres sebben,
Örök reménségben...*

Erdei összhangzatok

Fülemben muzsikál az erdő, hisz olykor zeng a szél, miközben panaszosan, fájdalmasan, vagy éppen vidáman, dicsekedve, máskor meg gúnyosan csicse-regnek, füttyögnek, ricsajoznak a madarak. Néha mintha kikacagnának az erdőlakók, olykor meg el-lenséget látnak a léterükbe behatolóban, így szá-mon kérően vagy méltatlankodva felcsattannak, ha birtokukon járunk, de előfordul, hogy kíváncsian leskelődnek az emberre.

Tandori Dezsőhöz hasonlóan én is hallom, milyen a "Lombos ágak szívverése". Az erdőben, a fák kö-zött vagyok igazán én. Szívesen hallgatom Babits őszi tücskét, s néha én is úgy érzem, hogy a lelkem dalát zengi a fűszálak közt megbújva. Én is magam-mal hoztam gyermekkoromból Szabó Lőrinc tücsök-zenéjének hangulatát, mely képes újra és újra el- és kiragadni a monoton városi környezetből. *A vaáli erdőben* cseperedett lelki rokonom, a kis Vajda János menedékét keresem én is útjaimon a nagyváros zaja elől. Én is szeretek itt, egy karnyújtásnyira, *A töl-gyek alatt* megpihenni, mint Arany János. Szeretek a Margitszigeten sétálni, kilesni a fürge mókusok te-vékenységét, megérezni a régi idők szelét, és szinte hallom Jókai vagy Krúdy sóhaját. Sőt, mintha lát-nám a séta közben csókolózó József Attilát, ki örül a lágy röptű lomboknak, s elmereng a polgári áron enyhült gondokon...

Valamennyi erdőben otthon érzem magam, valamennyi fa látványa megérint, s ha erdei talajt ér a lábam, egyszerre megváltozik a hangulatom, jóleső érzés fog el, megérint a függetlenség, a szabadság érzése, könnyebben lélegzem, könnyebbé válok, öröm járja át a szívem és valódi békesség. Egyszerűvé válik minden, kinyílnak az érzékszerveim, fogékonyabb leszek a világra. Megtapasztalom az igazi, természetes létet. Elhagyva az erdei ösvényeket pedig magammal hozom a vágyakozást, a mihamarabbi visszatérés reményét.

Az erdő számomra nem az eltévelyedés, hanem a magamra találás helyszíne. Egy erdő sem lehet olyan átláthatatlan, kiismerhetetlen, félelmetes vagy sötét, veszélyt rejtő vagy akadályokat támasztó, mint az emberi viszonyok, a mindennapi normák, lehetőségek. Ez Dante óta semmit nem változott, legfeljebb romlott. Időutazást kínál a fák tömege: visszasegít egy ősből és egyszerűbb létformához, mely könnyebben megélhető, a testünknek és a lelkünknek, az idegrendszerünknek is elfogadhatóbb, ideálisabb. Ebben a természetességben feleslegesek a pózok, nincs szükség eleganciára, nem hatásos a gőg, az ámítás. Nem a divat diktál, hanem az ésszerűség, a praktikusság. Szükség van persze itt is alkalmazkodásra. De jóval egyszerűbbek a szabályok.

Az erdő élete, változása szembesít minket saját mulandóságunkkal. Ritmusát figyelve egyszerűbb elfogadni és megélni saját életünk alakulását. Fái közt járva, oda vissza-visszatérve könnyebb alkalmazkod-

ni az időjárás változásaihoz, könnyebb szélsőségeit is megélni. Fantasztikus érzés újra és újra – ha csak egy rövid időre is – részévé válni. Azonnal befogad, s igaz, csak vendégként élem meg közegét, elfelejtekem átmenetiségemről, nagyon is otthonosnak érzem a környezetet, nem érzem magam feszélyezve, így kötetlenül, a felfedezés örömeivel, kíváncsi gyermekként deríthetem fel világát. Úgy érzem magam, mint egy tapasztalatlan, de kíváncsi őzike. Csak ő igazán és egyfolytában otthon van itt, míg én csak egy kevéske időre látok az ő szemével, s csak a felvillanó empátiám éreztet meg velem már a kis setesuta számára is nyilvánvaló dolgokat.

Az elődeinkkel feltehetően közös, hasonló élmény néhány pillanatra azt az érzést kelti bennünk, hogy részesei vagyunk az örökkévalóságnak, már átéltünk ilyesmit, s úgy élünk meg egy-egy pillanatot, mintha örökké birtokolhatnánk a megtapasztalt szépségeket, nyugalmat, így szerencsésnek, gazdagnak és boldognak, sebezhetetlennek érezhetjük magunkat.

Pedig mennyire ki vagyunk szolgáltatva a természet kénye-kedvének! Az erdő még fényes nappal is hihetetlen gyorsasággal megtéveszt, félelmetes nyirkodulással jelzi, hogy a korhadás, a szél nagyobb úrnálunk, rafinált csapdáinkat pedig könnyen felülmúlják a vastag avar- vagy hótakaró alatt rejtőző veszélyek, de móresre taníthatnak minket a sárrétegek, vagy a gördeszkává alakuló gallyak, makkok is. Megálljt parancsolhat, vérünket követelheti egy-egy áthatolhatatlan bozót, kificamíthat biztonságunkból

egy-egy kő, útferdület.

Ide nekem Petőfi fenyvesekkel vadregényes táját, legyen az a zordon Kárpátok, vagy a Tarnai-pihenő környéke! Megérint persze az Alföld szépsége is, csak szabad vándorként járhaszak arra, egy időre azonosulhaszak a természet vadvirágával! Ne egy cserépben kelljen József Attila módjára szemlélnem a beteges, kínlódó, sárgult füvet. Tapasztalhaszam meg Mont Blanc örök havát, és Vajda Jánossal szemben valódi csöndességet érezzen a szívem. Bánthat a nap, a szél, a fagy, érezzem a természet szenvedélyét, s akkor az enyém lecsendesül. A hegyvidék, a mező, a patak, a fakopáncs ütemes zaja, a kipattanó rügy reményt keltő látványa, mindaz, ami a természetben érezhető, tapasztalható, állandó nyugtot adjon azáltal, hogy sűrűn magával ragad, s átengedhetem magam csáberejének!

Ha nem mesterséges vagy mesterkéltségek, így a józan észnek és a természetes kényelemnek nem ellentmondó, a lelket nem elszomorító és a testet nem megnyomorító, az emberségünket nem levetkőzni kényszerítő közegbe, hanem egy eredetibb környezetbe – az erdőbe – kerülök, hirtelen egyszerűséggel eszmélek, s megérzem a puszta lét örömét. Olyan egyszerű átadni magunkat ennek az ösztönös életfolyamnak, s annyira jó önfeledtnek, sztoikus bölcsnek érezni magunkat anélkül, hogy mélyebben elgondolkodnánk, vagy rezignáltakká válnánk! Ilyenkor nem kell az arany középutat keresnünk, nem kell derűt, optimizmust magunkra erőltetnünk, mert

magától értetődik minden. Nem kell mozdulatainkat sem koordinálni, magától helyreáll az egyensúly, akaratlagos szándék nélkül megteremtődik a harmónia bennünk és körülöttünk.

Mindennapjainkban szimbolikusan Sziszüphosz fáradoalmas és küzdelmes hegyi útját másszuk, de legtöbbször csak a kínokkal kövezett, meredeken felfele tartó, nehezen áthatolható ösvényen. Valahogy hiányzik a visszafelé tartó út pihentető, megbékéltető nyugalma, mely a beletörődést szüli az elkerülhetetlenbe, és mégis küzdelemre sarkall...

Ha belépek az erdő csendjébe, akkor ugyan barangoló leszek, mint Babits, de nem leszek borongó. Bambának fogom bánatom érezni, így nem fogok hosszasan borongani rajta, hisz a susogó levelek együttérzően megérintenek, megsimítanak, a látvány pedig messze viszi majd borús gondolatfoszlányaimat.

Legszívesebben mindig úton lennék. Közben tapasztalnék, ismerkednék, máskor meg aszkétaságomnak, magányosságomnak örülnék. Nyughatatlan és örök vándorként tudnék csak nyugodt és kiegyensúlyozott, igazán elégedett és boldog ember lenni. Bolygó hollandiságom, romantikus szenvedélyességem nem lenne akadály a megnyugvásomnak, s igazi bölcsésé csak az úton megszerzett ismeretek tennének.

Csongorként kergetném álomszerű, körvonalazatlan, illékony vágyaimat, s fáradozásomat biztos siker koronázná. Utakat keresünk, építünk a boldogulás-

hoz, pedig sokszor elég lenne nyitott szívvel körbenézni. Az utak adottak, felkínálkoznak a maguk természetességével, s ilyenkor bármelyiket választjuk, jó fele vezet, egy igazibb, normálisabb lét irányába.

A minket kísérő csacsogó patak csobogása, vagy ahogy a szél udvarol játékosan a virágoknak, akár az avarban, a bokrokban keresgélő kis állatok neszezése, a közeli vagy távolabbi zajok, zörgések mind az erdő muzsikájához tartoznak, s a szférák zenéjéhez hasonlóan búbájt rejtenek, elveszejtik a halandót a mesterkélt világ számára, s megnyerik a természetesség elvakult hívének.

A zenében meg kell teremteni a harmóniát, a természetben, az erdőben viszont ez eleve adott. A víz-esés, a méhecskék, az ég dörrenései mind egy-egy jól megkomponált, szenvedélyes rapszódia hangján szólnak.

Az eleredő eső cseppjeinek hangja, a leguruló kövek koppanása, ritmusváltása mind érdekesebbé teszi a hangzást. A mordulások bizarrá színezzhetik a hatást. A gyanús, hirtelenül beállt csönd figyelmet követel, a hatásszünet akár hamarosan bekövetkező félelmetes viharról, veszélyről árulkodhat. Egy-egy roppanó gally, reccsenő ág, huppanó makk vagy csi-korduló jég újabb szót vagy kánont kínál a hallgatónak, a természetjárónak.

Ha Mikszáth Kopereczky bárójának lehetett udvari zenekara, bár muzsikusai a kiszáradt tó közepén ücsörögtek általában egy kis, bokáig érő zöld pocsoltyában, akkor én is magaménak mondhatok sok-sok

zenészt, így még a bárónál is gazdagabbnak érezhetem magam. Az én zenekarom sokszínűbb, hatalmasabb teret tölt be, s a kuruttyoláson kívül megszámlálhatatlanul sokféle tevékenység van a repertoárjukon.

Ha felhangzik a szép kilátásban gyönyörködve az állatok nyakába akasztott kolomp vagy csengő hangja, valamint az őket kordában tartó kutyák ugatása, egy picit mintha visszamennénk az időben, s valamennyire együvé válunk Illyés Gyula pusztáinak népével. Megnyugtató a tanya, a falu közelsége, biztonsága, és csak meghittebbé teszi erdei tartózkodásunkat a távolról odahangzó harang zúgása.

Megzavarhatja persze az idilli harmóniát például egy motoros fűrész hangja, mely nemcsak a fa életét vághatja derékba, de kihatással lehet az erdő élővilágára, s nem természetjáró város lakóként is közvetve mindannyiunk életére.

Bizony ki vagyunk szolgáltatva a féktelen szellőkések, villámlások hangerejének, pusztításának, ezzel is azt hangsúlyozza a természet, hogy mennyire kicsik, sebezhetőek, könnyen megsemmisíthetőek vagyunk, s ezzel folyamatosan számoljunk! Odafigyeléssel, hálás elfogadással szívünkben lépünk az erdei hangszíntérre, s ne változtassuk azt hadszínterré!

Ahogy Babitsot megragadta a kis őszi tücsök muzsikája, s tudatában összemósódott kettejük zenéje, lelke, úgy én is elszakíthatatlanul részese és része vagyok az erdők, hegyek, rétek összhangzatának.

Ahogy ő a kiinduló- és végpontja saját magának, úgy az erdő az én igazi kiindulásom és valódi végcélom, alfám és ómegám, s általa úgy érezhetem, hogy a bezártságból ki-, korlátaimtól pedig megszabadultam. Kiszökött nemcsak vágyam, hanem testem is a természetbe, hisz még idejében megfogadtam Rousseau és a józan ész tanácsát, s nem fogok csalódni, hisz minden körülmények között szépnek, érdekesnek fogom látni az erdő életét, meg fogom hallani a pianissimóban eljátszott dallamait is! Az erdő szerelmeseként várom, átélem majd a noktürnöket, melyek úgy fogom érezni, nekem szólnak.

Requiem fog a tisztásokon tudatomban halkán felcsendülni a tarvágás, az ésszerűtlen irtás láttán. Viszont patetico, azaz pátosszal gondolok most és ezután is vissza az erdei élményekre, a bennem ott rögzült dallam- és hangulatívekre. Kifinomulttá tették hallásomat a bokrok, a lombok, a vadon zörrenései, csörrenései, szisszenései. Még inkább zenebarráttá tett egy-egy mező zümmögő kórusa, s mind ugyanazt idézi: nemcsak Puccini Pillangókisasszonyának hangulatát, hanem a megnyugvó, lecsendesülő vagy örvendezve szenvedélyessé és hevültebbé váló szív dobbanását, melybe rég hallott ringató dalama vegyül.

Az ember a természet ritmikájára ráhangolódva, az évszakok, a fák, a növényzet változását megtapasztalva *Gyöngyvirágtól lombhullásig* – a táj átformálódását egyre nagyobb szakértelemmel vagy bölcsességgel vizsgálva is – meglepődhet. Váratlan vari-

ánsokat, szokatlan fordulatokat – kiszámíthatatlan tempó- és dallamváltásokat – képes produkálni a népes, változatos és változó zenekar, melynek sokszor inkognitóban marad ugyan néhány tagja, máskor viszont kiválik.

A karmester személye gyakran változik: legtöbbször a felszínformáló tényezők közül kerül ki. Néha pihen a pálcája, hagyja, hogy a zenészek kicsit gyakorolgassanak, próbálgassák, esetleg fitogtassák erejüket, vagy hogy ők is lazítsanak. Nagyon tág a zenekari próbatér. A hallgató sincs székhez, azaz rönkhöz vagy röghöz kötve, hisz szabadon járhat-kelhet, szabadnak érezheti magát egy kis időre, melyet magának és magára szán. Egy kimeríthetetlenül sokszínű dalszínházba váltott végtelenített bérletet.

Ha a szépségeket kíváncsian befogadó, a természetre hallgató vendég, és nem az élővilág dolgaiba durván beavatkozó, azt a saját céljaira kisajátító tulajdonos szemével nézelődünk, akkor nem válunk süketté a fülbemászó dallamokra és a mélyebb harmóniák felfogására sem. Ha ez megvalósul, akkor csak vallomásom – és nem a természet – utolsó akkordjai csendülnek fel...

Nagyapó Don Quijotéja

Beni – miután sokadszor kapta rajta magát, hogy figyelme elkalandozik otthoni feladatáról (egy választott irodalmi alakot kellett a megbeszélte művek alapján 10-12 mondatban bemutatnia) –, kíváncsian fordult nagyapjához:

- Mondd csak, nagypapa, ki a kedvenc hősed?
- Természetesen Don Quijote!
- A bús képű manchai lovag?!
- Igen... Úgy látom, csalódott vagy... Tán Tell Vilmosra, Robin Hoodra vagy Robinsonra számítottál?
- Nem is tudom. Inkább csak megleptél! Szeretni, de mégis csak sajnálni, tán elítélni való ez a figura!
- Igaz, sokak számára talán megmosolyogni vagy kinevetni való regényhős Cervantes szülöttje...
- Hááát, valljuk be, hogy néha fárasztó a makacssága, érthetetlen a konoksága, hihetetlen a naivsága, és elképesztő a hétköznapi dolgokban való tájékozatlansága!
- De csodálatra méltó a kitartása, el kell ismerni céljai nemes voltát, humanizmusát. Nem véletlen, hogy film, rajzfilm, musical készült a történetéből!
- Igazad van, bátor és elszánt alak. Vagy mégis csak egy átlagember? Nehéz eldönteni! – merengett el saját kérdésén Beni. A nagypapa is továbbgondolta, s inkább csak magának mormolta:
- Alonso Quijano... Szerény név... Nem is lett volna méltó eltervezett hőstetteihez!

– Egy biztos: ki kell törni a hétköznapiokból! Lehet, hogy ehhez nevet kell változtatnunk, segítségül kell hívnunk az álmot, a fantáziánkat... – kezdett el hirtelen lelkesedni Beni.

– Na látod, a képzeletünk a legfontosabb kincsünk a világon!

– Azért bátrabban is elereszthetné magát Don Quijote, én úgy látom, inkább csak olvasmányélményeiből elevenednek meg viaskodó emlékképei...

– Mondd csak ki, hóbortosnak tartod!

– Bevallom, először ez jutott eszembe róla, de így, hogy rákérdezel... lehet, hogy csak szenvedélyes volt?!

– Finoman fogalmazol! Szeretem ezt a figurát, de minek minősíthető az a szinte beteges mánia, ahogy gyűjtögeti és habzsolja a szívének oly kedves lovagregényeket?!

Mindketten arra gondoltak, hogy ment rá örült szenvedélyére a bús képű lovag birtoka.

– Nem semmi, hogy mennyire beleéli magát az olvasott történetekbe! – jegyezte meg váratlan együttérzéssel a fiú.

– Bizony, ez már nemcsak empátia, nem egyszerűen időleges azonosulás az olvasmánybéli alak érzelm- és gondolatvilágával, hanem...

– Csak nem egyfajta skizofréniára gondolsz?

– Most, hogy beszélgetünk róla, minden szimpátiám ellenére is erre hajlok... Hisz az idők folyamán teljesen elveszítette realitásérzékét!

– Ugye, ugye? Egyre jobban belelovalta magát egy maga által teremtet világ valótlan valóságába.

– A mindenit! Ezt aztán jól megmondtad! Persze a létező világból ki így, ki úgy időszakosan menekül, álcáz, szerepeket játszik a boldogulás, érvényesülés érdekében. Bárkit elragadhat a szenvedélye, a vágya. Jó, ha az embernek vannak céljai, álmai, és milyen jó érzés, ha ezek közül néhány meg is valósulhat!

– Én is nehezen fogadom el, ha valami megvalósíthatatlan...

– Pontosítsunk. Rettentő nehezen. De ezzel mindannyian így vagyunk. A sikertelenség, a tehetetlenség elfogadhatatlan.

Beninek eszébe jutott, mikor nagyapja arról beszélt régebben, hogy igenis szembesülni kell az akadályokkal. Mintha az öreg úr megérezte volna, hogy mi járhat a fiú fejében, így folytatta:

– De néha kompromisszumokat kell kötnünk, meg kell békülnünk a világgal, a lehetőségekkel.

– Milyen jó, hogy ott van mellette és mellettünk – s közben zsványan nagyapjára mosolygott – a józan Sancho Pansa!

– Félttem, hogy együgyűnek fogod tartani...

– Ááá! Annyiszor mondtad már, hogy használjam a józan paraszti eszemet!

Most nagyapón volt a mosolygás sora.

– Apádnak is, neked is hagytam néha, hogy a saját károtokon tanuljatok.

– Apa is sokat ábrándozott?

– De még mennyire! Nem kellett ahhoz szerelembe esnie!

– Szerinted Don Quijote szerelmes volt?

– Te mit gondolsz?

– Nem is létezett Dulcínea! A középkori lovagok legalább valódi nőket csodáltak, szolgáltak, s bár őket sem értem, miért pont férjes asszonyokat választottak, de ez azért mégis értelmesebben hangzik, mint az, hogy kiszemelek egy parasztlányt úrnőnek, felöltöm rozsdás páncélom...

– Jó, jó... igazad van, mégis azt mondom, szerelmesek lehetünk a szerelemben, egy ideálba... Csodálom, hogy még nem is cikizted Rocinantét!

– Rozzantabb gebét már nem is választhatott volna a hősed! – kajánkodott Beni.

– Gondolkodtál már azon, hogy miért színezi ki a valóságot az én Don Quijotém?

– Ami igaz, az igaz: elég nyers tud lenni a való világ, de ez nem önbecsapás? Hisz áztatja magát!

– Akkor csak szebbnek látná a világot, mint amilyen. De ő néha a juhnyáját látja ellenséges hadnak, a szélalmokat hiszi óriásoknak...

– Kalandra vágyik? Túl nyugis az élete?

– Nyugis és egyhangú. Ő meg tán szeretne hasznos lenni, nyomot hagyni maga után... Izgalomra, változatosságra vár. Szívesen bújik más ember bőrébe, aki nemesebb, aki hős. Miért baj ez? A költő, az író, az ábrándosabb lelkületű hétköznapi ember, a kisgyermek játék közben ugyanezt szeretné...

Beni közben arra gondolt, hogy majdnem teljesen igaza van nagyapjának, de... lovagja nem zökken vissza a valóságba, pedig erre egy kisgyermek is képes. Don Quijote azonban nincs tudatában annak, hogy hol van a képzelet és a való világ határa.

– Pont ezért szeretem! Annyira emberi! – Beni azt hitte, hogy nagyapja már megint kitalálta gondolatait, de rájött, hogy csak saját okfejtését folytatja. Beni nem mondta ki hangosan, ami foglalkoztatta, hogy nagyapó szeretett hőse vak, süket és bolond. Aztán örült, hogy nem járt el a szája, sőt, még saját magát is meglepte, de igazán megsajnálta ezt a figurát, s elhamarkodott ítéletéért még el is szégyellte magát.

– És azért is sajnálatra méltó, mert megértve végre az igazságot képtelen elfogadni azt, s ebbe belepusztul – fejezte be a bús képű védelmét az öreg.

– Gondolod, hogy belátta a hibáit?

– Biztos, hisz megátkozta a lovaghistóriákat!

– De elismered, hogy hiába? Hogy későn? Már nem tudott jóvátenni semmit...

– Persze! De attól még a kedvencem! Esendő. Le lehet győzni. Alulmarad. De ettől csak még jobban szeretem!

– Én meg megszerettem, míg beszélgettünk róla – ezzel könnyedén nekiállt Beni a feladatnak, s gyorsan papírra vetette nagyapja (és most már az ő) Don Quijotéjának jellemző vonásait, egyáltalán nem kellett a mondatokat számolni, bőven megvolt az előírt terjedelem...

Lakatos Tibor

Érzelmek nélkül kényelmes az élet,
mégsem kívánom senkinek.

A világon a legjobb kaja
a mákos zsömle, szalámival.
De csak akkor,
ha gyerekekkel együtt esszük.

Erős álom

Megvert az Isten.
Túl szépet álmodtam.
Zenét hallottam.
Iskolába jártam.

Álmomban láttalak.
Nem te vagy – gondoltam.
Kár, hogy a biztosat
minden nap ott hagytam.

Hídon

Mikor már csak a kétségbeesés segít.
S hiába gyűröm le a séták kilométereit.
Matekot olvasok nosztalgiaképpen.
Már csak Juhász Gyula az utolsó
menedékem.

Emlékekből merített jelen

Szívem alatt hordom az emlékedet.
Mint angol órán a jelentkezésemet.
Ante-meridián, post-meridián.
Szép a görög múlt, de milyen
jövő vár még énrám?

Zenés oszcillátor

Mert mit üzen
minden zene
minden nyelven,
az embereknek?

"Sosem mondok
le arról, hogy
majd egyszer veled
boldog legyek."

Őszi hangulatok

Utolsókat reccsen a nyár csontja.
Megjelenik a sok-sok falevél.
A takarítók gondja.

Összetörten

Itt van ez a szép lány,
tetszik, de nem tudom szeretni.
Azt nem tudom, miért kell
pár rándulásnyi mosolyért
29 éven át szenvedni.

Sírfelirat

Véget ért a gyerekkor.
Elmúltak a szatmári
röpke évek.
Debrecenben legyen
a földben az otthonom.
Mert ott voltam szerelmes,
s haza oda térek.

A ráncok simulnak

Az ég kikéklík, a felhők elsuhannak a múltba,
a kárpit kinyílik,
A fényt nem kapott lélekről a kő eltűnik.
Kell-e ennél nagyobbát kívánni?
Lehet, de csak egy szilványit,
Ha lehetne egy kis Szilágynyit?

Zene hatására

Miközben az elfekvőben
a hála könnyei folynak végig rajtam.
A tudatomat nem érinti,
csak a lelkemen folyik
keresztül a zene, miközben
a rák az utolsókat rúgja rajtam.

A boldogság és környéke

Labda, meg kézfogás
gyömöszöli a szívemet.
Gyakran ugyanaz volt
a leosztás, de én mindig
élveztem a békeidőket.
Az emlékkép gyakran
elfeketül, de én örökké
fényben látlak titeket.
Megyek már a koporsóba,
megyek.
De a zord életpályáton
még egyszer végigcsókollak
benneteket.

19 évesen, 16 helyett

Minél többet úszol,
annál messzebb kerülsz a parttól.
Minél többet tanulsz,
annál inkább rájössz,
hogymég csak hol tartol.
Hiába futol, lemaradtál a buszról.
Fölfelé tempózol,
lent maradsz, s ott megfulladol.

Merengve

Görbül a küszöb, az ajtófélfá,
az ölelés. Életem legboldogabb
4 évét őrzik ezen falak.
Szeretetem nem kopik,
csak a videoszalag.
Tán még rátok akadhatok,
nekem vigaszt adtok.
Ha már beteljesülni
csak az álomban szabad.

Alázat nélkül

Alázat nélkül nem lehet
emberi minőségű életet élni.
Alázat nélkül a boldogság
az ajtóban csak a nyelvét ölti ki.
Alázat nélkül az egyetem
falai az ég felé merednek.
Alázat nélkül csak a
gumiszoba falai remegnek.

Önmegtartóztatás

Szeress csak, de nem akarom
párodnak a legnagyobbat véteni.
Megtanultam érzéseimet, s magam
takaréklángon égetni.

Visszatekintés az elmúlt életemre

Amikor elbújik a Nap
a felhők mögött,
olyan, mintha
víz alá merülnél.
Amikor elhaladtál
biciklivel a lányok mellett,
ők is a szomorúságot
vették észre rajtad.

Egyedül a sorvadással

A múlt nem jön vissza többé,
hiába kérleled.
Nem áll le többé dolgozó mételyed.
Fejed a tudománytól
nem reped szét, mert seb.
A kémiakönyvet hiába kémleled.
Itt a nyugdíjas bérleted.

Ami kimaradt

Te, ki az okulár mögött ülén.
Az emberi lényből sokat szüntél.
Sarki fény észleléséhez rajtuk csüggvén.
Bizony baráti körre van szükség.

László Edit

Kisvárosban élek, már abban a korban vagyok, amikor az ember visszatekint az életére. Felgyülemlett bennem sok tapasztalat, ami kifelé indul belőlem. Elgondolkodtató körülöttünk a világ.

Köszönettel tartozom az egész családomnak, munkatársaimnak, barátaimnak az irántam tanúsított szeretetük, ragaszkodásuk miatt, és köszönöm a Jó Teremtő gondoskodását felettünk.

Úgy érdekes az élet 2. Megvilágosodás /részlet/

Úgy kezdődik a történet, hogy az elit utcában, ami lopott kertek helyén épült a városban, és egy nagy világjáróról nevezték el; ott lakott a szóban forgó fiú családja. A velük szemben levő társas házban élt egy lány is, akit első közt megszeretett, akiről sokat álmodozott. A lány gyönyörű dundi volt, mint egy nagyobb baba; kék szemű, göndör, hamvas szőke hajú, gödröcskés arcú, hófehér bőrű és nagyon okos, szorgalmas. Mindig előre tanult és különösen érzékeny volt. Az anyja egy olyan nő volt, így emlegették csak a felnőttek maguk közt virágnyelven. A beszéde, viselkedése is erről árulkodott, a férje meg cukros lett. A lányt folyton erőszak érte, azt hitték olyan ő is, mint az anyja. Nagyon haragudtak az asszonyra a fiútól idősebb lány testvérei, mert az apjuk akkoriban oda volt érte. Számtalanszor becsapta a feleségét, nem ment haza például ebédelni, azt mondta nagyon sok volt a munka, közben a szomszédban járt delelni. Amikor kiderült, akkor meg úgy magyarázta a dolgot, otthon mindig késik az ebéd. Máskor csőtörésre hivatkozott és neki ezermesterként illett megjavítania a hibát. Ha az asszony békülékenyen a kedvére tett, megjutalmazta, elment vele társaságba, még az asszony munkahelyére is, kedélyesen elbeszélgetett annak összes ismerősével, a sétálóutcán karonfogva jártak, a kívülállók irigykedve nézték őket, milyen szép pár. A megállapodásaikhoz mindig visszatértek. Az asszonynak együtt érzően megengedte a férje, ha ellátja a gyerekeket, a háztartást rendesen vezeti, dolgozik a munkahelyén, a hobbiba is kimegy az éppen aktuális teendőket megcsinálni, és még van lekötetlen ideje, energiája, nyugodtan tarthat barátot is. A gyerekek nyíltan nem szállhattak szembe

a családsággal, gondolták stikában megszomorítják a szomszéd asszonyt, aki túl közel lakott hozzájuk. Ne huncutkodjon, nevetgéljen olyan sokat, amivel mindig felhívta magára a figyelmet és nem győzték otthon vigasztalni az anyjukat, mert az apjuk folyton azzal példálózott, hogy bezzeg azoknál olyan rend van ám. Nem úgy, mint náluk, ahol a kis lakásban négy gyerek volt és sokszor „ereszd el a hajamat” hangulat uralkodott, mert zavarták egymást. A szomszéd lány más volt, az apja vére, egyke, s nem tudta kibeszélni magából a vele történeteket, annyira a lelkére vette, amit tapasztalt és a csúfolódást, aztán begubózott, meg is betegedett. Később nem mondta el az iskolában az osztálytársainak se, mi is történt valójában vele, hiába kérdezték, annyit mondott, úgysem értitek. Pedig a tapasztalatait megosztva sérelmekről óvhatta volna meg a többieket. Akik a közelükben voltak felnőttek segíteni akartak, de épp csak hallottak valamit, és amit kitaláltak azt készpénznek hitték. A szomszéd fiúra terelődött a gyanú; a többiek ki bírták magyarázni magukat, csak ő nem, a kevés szókincsével. Nagyon szerelmes volt a lányba, érzékenyen érintette, ami azzal történt, leginkább az, hogy vele többet már szóba sem állt azután. Mégis rajta torolták meg erős túlkapással durván azt, amit az erőszakos túlerő talált ki, akiknek a fantáziája már telítődött sok rossz tapasztalattal, s akkor az igazságtalan megtorlás hatására megfordult vele a világ. Felnőve kereste a számára megfelelő párt magának, először az egyenruhások lányai közt, a tekintélyelvű neveltetése folytán. A beszéde olyan lett, a lényegét kevés szóba sűrítette, mert valamiért egyre rosszabbul fejezte ki magát, sok tekintetben nagyon okos; van, amit rosszul tanult meg a környezetében, és a megérzései irányítják, amiről csak diszkrét embernek lett volna szabad beszélnie. Lényegre törően fejezte ki magát és mégis mindenki máshogy értette a mondandóját, mert a saját gondo-

lataikkal egészítették azt ki. Azt hitték, az akkoriban megsérthetetlen pártról beszél, amit keményen megtoroltak rajta, pedig csak mehetnékje volt a lány után, szerelmi lázban égett, a párját kereste, aki a pártját fogja majd. Ennél a megoldatlan ügynél leragadt, nem tudott tovább lépni, túljutni rajta. Már akkor pártfogót keresett, azóta sincs igazi pártfogójuk a mentális betegeknek, akiket mindig kihasználnak, aztán elfordulnak tőlük, pedig legtöbbször ártatlan áldozatok. Amikor félreértették őt, vagy nem tudott valamit kimondani, hadonászott a kezével és rúgott a levegőbe a lábával, akkor is, amikor a régi barátnője (aki rendőr lánya volt és tőle várt segítséget), a találkozásukkor kérdezte, hogy hol vette azt a nőt, akit bemutatott neki. Ő elfordult és az égre nézve utánózva mondta: – hol vettem! Amikor a kislányokról kérdezte őt, akkor kezdett el rugdosni a levegőbe a lábával, szomorú haragosan, főként, amikor azt kérdezte tőle a kisebbet figyelve, hogy ő rád hasonlít? Rázta a fejét és azt mondta, amaz, de a fejével más irányba biccentett, nem arra, ahol a nagyobbik sétált. Úgy mutatta be neki a nőt megejtően alázatosan: ő asszony. Annak meg azt mondta, hogy ő a szeretője. Aztán közel ment az asszonyhoz, a szemébe nézett, mindketten remegtek és a nő egy magas hangot szólt. A nő először arra gondolt, így mutatta meg számára ki a tökéletes nő, a szeme olyan, mint az övé, és ugyanolyan magas, mint a férfi. Később úgy érezte, azt is óhajthatta kifejezni, hangot kell adni annak, ami velük felsőbb utasításra történt, de nagyon félnek. A nevek, elnevezések, számok a lakóhelyéről sokat elárulnak a gondolatairól, mert amit nem tudott kimondani az más formában üzen. A régi barátnő gyorsan odébb ment úgy megilletődött, azon tűnődött, hogy mondhatott ilyet? A vonaton ahol régen együtt utaztak, kérte, hogy legyen a szeretője ha hazajön, de ő sértve elutasította, tisztességében sértette meg, és azzal, hogy amerikai

nőtől akar gyereket. Ez a nő volt az, a fiatalabb nővére bárárnője, aki szintén amerikainak vallja magát és a fiúk arról fecsegték, a nővérének született egy olyan lánya, aki nem tudni melyiküké a családjukból, de soha nem is derülhet ki a közeli rokonság miatt. Ezek a fehérmájú nők határozták meg a sorsát, s a gyerekek miatt ment el velük, de még ettől is bonyolultabb a dolog. Aztán azt mondta a vonaton, majd egyszer bemutatja a családját neki. Azt mondta akkor, ezután rossz lesz, mert amikor jó volt, mindig megverték. Egy vérig alázott, összetört ember lett belőle. Aztán elzavarta magától, mert a lány azt mondta neki ennyi marhaságot még nem hallott (egymással ellentétes értelmű kijelentéseket tett), közben foghegyről visszaszólt:” maradj meg ilyennek” és hangosan ordibálva elrohant. A nővel a látványuk olyan volt, mintha pantomimmal akart volna a tudtára adni valamit, remélte egyszer rájön a nyitjára. Csak azt tudta mondani, amit elmondtak neki, és ha felidézte benne valami, vagy valaki, amit, akit látott, vagy hallott? A nő kérdezte tőle: megbetegedtél? Igen, válaszolta a férfi, mentálisan beteg vagyok, nem sokára már gondozni kell. Most viszonylag jól vagyok, mondta. Nem biztos, hogy meglettünk volna. Persze, válaszolt a nő. Neked igazad volt, mondta a férfi. Látod, mondta ingerlően most ő a szerelmem, és most már mindegy, mutatott a gyerekekre. Aztán nagyon rekedten, sírós hangon és eltűzöan csodálkozva kérdezte férjhez mentél, van gyereked? A nő elmondta, hogy igen, egy lánya van, a katolikus óvodába jár, a szülők kezdeményezték a létrejöttét a hit érdekében, és majd iskola is lesz. Amikor beszélt, a fiú visszhang szerűen utánozta a beszédét, de nem feltűnően. Ezek hallatán egész elhűlt csodálkozásában. Erről, meg a lányáról beszélgettek aztán még részletesebben. Kérdezte azt is jó élete van-e? Igen, mondta mosolyogva a nő, jó életem van. A férfi csodálkozott, nagyokat oda-vissza

lépkedett és hitetlenkedve csóválta a fejét. És neked?, kérdezett vissza. Kicsit zavarba jött a férfi, megingatta picit a fejét, és azt mondta: – Szerencse, hogy még viszonylag fiatalon kikerültem, meg tudok élni. Aztán megkérdezte, te vezető vagy? Dehogy, mondta a nő. Hirtelen eszébe jutott és elmondta a férfinak, hogy találkozott az akkori rendőrfőnökkel, az utcán épp szembe jött vele, aki kérdezte őt a fiúról és számon kérő hangon beszélt vele. Ő úgy tudta Amerikában van, de az az ember azt mondta, Pesten. Aztán azt kérte ne haragudjon rá, de a fiát meg kellett védenie és csak később jutott a lány eszébe, hogy lenézően azt is megjegyezte: őt el kellett volna venni a szüleitől. Ezt elmondva válaszra várt az az ember, aztán a döbbenet gondolkodóba esett lányt otthagyt a magyarázat nélkül. A fiú ezen nagyon csodálkozott. Azt kérdezte hitetlenkedve, hogyhogy tőled kért bocsánatot? Talán veled nem tudott találkozni, mondta neki. A férfi erre elgondolkodó és izgattott lett, majd odaért az a nagyon tekintélyes nő, lopva figyelte őket. Olyan volt a járása, mint egy idős asszonyé, pedig fiatal volt; valami sérülése lehetett, s ott lépkedett mögötte a két kislány és akkor ő elkészönt. Azt mondta: látod, mennem kell, ott mennek. Többet nem jövök, mondta jelentősegteljesen és elindult utánuk. De mi ez az egész? – kérdezte tőle a nő, de nem válaszolt rá. Aztán nem bírt tovább beszélni, mert erős sírhatnék tört rá az idegileg összetört férfi láttán, de az nem látszhatott rajta. Valami olyan történt, amit csak különleges érzékkel megérezni lehet. Pár nappal korábban, egy ismeretlen kislány nagyon sírt az aranyvessző bokornál az óvodában. Odafutott hozzá megnézni, hát megszúrta egy méh, pedig virág sem volt a közelében, rég elvirágzott már. A szóban forgó férfi ismerőse éppen érte jött és azt mondta, ez az ő kislánya, igaz nem lehet tudni kié, mert ezek, ahogy élnek... A bemutatott nő keresztneve éppen az, mint annak az első

megállónál levő vasútállomásnak a neve kezdődik, ami előtt akkor régen, elrobogott a vonat, amikor a fiú elkezdett vele kiabálni hirtelen őt is sokkolva. Azt mondta neki megverték a rendőrök és az apja is ott volt, csak nézte. Ő ezután rossz lesz, és náci vadász akar lenni. Azt mondta beadtak neki valamit és a lány után küldte a testvére, aki harminc év után bevallotta ezt neki. Örületes volt a viselkedése. Mondta, azt a lányt is szívesen megmentette volna, aki a másik fiú barátnője lett, később balesetben meghalt, de egy ilyennel nem lehet, mint ő, mert azt mondták, neki olyannal kell lenni. Dühösen mondta, úgy viselkedik, mint egy olyan, pedig nem is olyan. A testvére barátja pedig azt kérdezte a lánytól, hogy mikor nem engedte be? Kijelentette az ő apja küldte el a fiút. Hogy lehetett az? Valójában a fiúk adtak utasításokat neki, és amikor visszajára fordultak a dolgok magára hagyták, másokat feketítették be. Jóval korábban történt az, amikor összejöttek, hogy leszálltak ott a vonatról az első megállónál (valamiért megállt a vonat, mindenki kiszállt). Másodszor már nem szálltak le, csak úgy beszélt a fiú, mintha ő meg akarná azt tenni, és nagyon óvta tőle. Ott, ahol az állomás nevében benne van az asszonyának a neve. A lány jelenlétében jöhetett a gondolata, de lehet másoknak is elmondta. Ha meglátott, vagy hallott valamit, eszébe jutott arról egy dolog és rögtön mondta, csinálta. Mintha egy másik dimenzióban zajlott volna a beszélgetés. Amikor is ez történt, de ma már csak nagyon halvány az emlék, a fiú elgondolkodott, majd valamit mondott a lánynak virágnyelven, ahogy az anyja beszélt mindig előtte. Azt, hogy olyan nehéz rátalálni arra a lélekre, akivel a múltban megbeszéljük, hogy találkozunk, mert ott a sötétségben ahol nem látunk, nincs semmi csak hangok, eszünkbe jut sok-sok idő alatt, kivel, mit beszéltünk, rájöhetünk olyan dolgokra is, melyek akkor, amikor minden egyszerre hirtelen megtör-

tént velünk, elkerülték a figyelmünket. Akkor ismerhetjük fel, kivel beszélünk, ha jó minden érzékünk, az emlékeztünk és az illető nevét eleget ejtettük ki, hogy nem felejtettük el. Bizony könnyű összekeverni a lelkeket, sokat kell velük beszélgetni, hogy eléggé megismerjük és majd ráismerjük arra, akit keresünk. Ott véleményt formálnak rólunk az állatok is, és a természet is megbosszulhatja magát, ha nem tiszteljük eléggé. Ahogy viselkedünk másokkal, azt kapjuk vissza, azért van annyi rossz a világban, háborúk, öldöklések. Soká lesz még vége a világnak annyi a tartozás, ami visszajár. Az ebolaj nagyon drága. Ezt nagy átéléssel adta elő. A jó és a rossz kölcsönhatásban van egymással. Hogy mer az ember beleszólni a teremtésbe?! Hogy meri megváltoztatni azt az ember, ami valami fontos ok miatt kell, olyan legyen? A jó és a rossz oldalon is adnak, meg elvesznek. Az egyik oldalon gyilkolnak, a másikon baleset van. Az egyik oldalon csonkolás, a másikon plasztikai műtét. Szörnyűségeket csinálnak, sok az abortusz. Nem tudjuk, mikor indulunk útnak, de mindenki épp akkor, amikor a jelleméhez, feladataihoz a legmegfelelőbb a befolyásoló környezet. Ha akkor születik valaki, amikor az orvos épp ráér, nem valósul meg az, ami tervezve volt, kuszaság lesz és bezállhat más tervébe. A lány vele tartott a gondolataiban, egyetértett vele, ő is így érezte, nyilvánvaló volt, hogy lelki társak ők. Ha fáradtak vagyunk, éhesek, szomjasak, fázunk, keményen eszünkbe juttatják, ne képzelődjünk, nem is érezhetünk semmit, hiszen nincs testünk. Egyedül didergünk dermedt kétségbeesésben, tehetetlenül és nagy vigasz, ha valaki megszán, odajön hozzánk, mert észreveszi a szenvedést. Ki nyújtott vigaszt valaha? Arra emlékszünk-e? Miről ismerünk arra, aki megtette? Onnan, épp úgy viselkedik velünk, ahogy mi szeretnénk és például szép barna szeme van. Ha szeretünk valakit és találkozunk, vagy csak jutalmul közel engedik hoz-

zánk a hosszú magányban töltött idő után, remegni kezdünk, és határtalan örömet érzünk. Ha találkozáskor nem érezzük, hogy mágnesként vonz a másik, el kell engedni, máshoz tartozik. Ezt az irigység, a birtoklási vágy számtalanszor megakadályozza. Okosak vagyunk, ha tudunk jól kérni, időálló értékeket, melyek használhatók akkor is, amikor más viszonyok lesznek pár évszázaddal később. Ezért becsüljük meg a legrosszabb életet is, mert azt lehetőségként kaptuk, hogy megtanuljunk valamit. A fiú emlékezett egy nőre, aki nagyon sírt. Együtt voltak egyszer valahol, ahol megkérdezték a nőt körülvevőket (mind férfi volt), mit gondolnak róla. Úgy tűnt szerették őt mindannyian, elmondták a véleményüket róla, amit a nő nem hallhatott. Volt neki egy ordítós haragosa, akinek valaha ellentmondott, az azt mondta, nem engedi, hogy boldog legyen. Elutasította egykor azt a rosszindulatú tolakodót, aki őt használati tárgynak tekintette. Kinézte magának őt az a nagy tekintély, és a hite ellenkezőjét akarta rákényszeríteni, de ő nemet mondott, ezért megátkozta. Máskor gyermekként úgy tűnt a játék hevében a játszótársának kiszaladt a száján az, hogy megöli őt, mert ugyanaz volt a kiszemeltjük. Ezt komolyan vette az apja, mert akkor tudták még, a kimondott szónak ereje van. Hiába tiltakozott, kikutatták, ki lehet az, akinek a bántalmazása a legjobban fáj majd neki. A barátja volt az, akit ő azt hitte megöltek, hogy őt betörjék és megbüntessék őket. A verés borzasztó látványától sokkot kapott, mert képtelen volt elérni, hogy ne bántsák. Ettől a traumától abbahagyhatatlan sírása lett, örültek mondták. Később kiderült, titokban kicserélték a fiút egy cigánylány kedvéért és elmenekült velük külföldre. Nagyon rossz élete lett, mert nem közéjük való volt, ezért a lányra és az apjára haragudtak, sokat emlegette őket a fiú anyja is. Azt a másik lányt segítette csúszópénzzel a szerteágazó családjá, akik mind a királyok szeretői

voltak és megvették a fiút; neki pedig nem volt se pénze, se pártfogója. Az apjának sokkal többet jelentettek azoknak a gyerekei akikkel szórakozott, nem úgy, mint a kötelezőség. Hiába mondták neki aztán, akik megsajnálják, hogy becsapták őt, nem ölték meg azt a fiút, a visszavonhatatlan dolog már megtörtént vele. Ő akkor a másik miatt is ugyanúgy kesergett, csak azért is követelte az apján az igazságot, s amikor elé került, épp úgy ordított vele, ahogy azt tőle látta. Azért, mert azt mondták miatta öltek meg egy ártatlan parasztfiút, akinek majd ad egy életet. Azért választották ki épp azt, mert ahhoz nem ragaszkodott elég erősen az anyja, úgy jelölték ki neki az apját. A gyengeségükért megbüntették az anyjával együtt. Aztán bejelentették a lánynak, hogy esküvő lesz, szépen felöltöztették, sorba állították sok lány közé, de egy másik lányt vezetett egy csinos fiú az oltár elé. Ő megkérdezte az apját, miért alázták meg? Mások súgták meg neki, majd ha ő is olyan lesz, mint az a lány. Ő éppen olyannak érezte magát és azt hitte ő van a középpontban, mert a gyermeknek arra van szüksége, hogy a középpontban legyen, és mindent szépen kell megmagyarázni neki. Az apa azt válaszolta, kérdezze az anyját, de az nem tudott beszélni. Folyton mondogatták: milyen ő? Mindent úgy kellett megfigyelni, kitalálni és javasolták nézze magát a víz tükreben, hátha rájön. Aztán megvádolták, hogy hiú és kinevették. Az önmegismerést, a lelkiismeretet élesztgették ezzel, de ilyen durván csak nagyon lelketlen ember nevel, gondolkodnánk ma. Amíg vehető az igazság, nem lesz csak gazság.

Amikor az ember nem lát, mindenfélét gondol, amikor nem tud beszélni, felhalmozódik benne sok közlendő és legközelebb örül a hangjának, túl sokat beszél, sok meg gondolatlan kijelentése, ígérete lehet. Amikor érik a gondolkodása akkor már inkább megfigyel. Minden alkalom egy kis fejlődés, építkezés; a készségek kialakulásában

nagy szerepe van a végigdolgozott életeknek. A cél, hogy egyszer visszatekintsen az ember a miértekre. A nő úgy nőtt föl, hogy a nemiség tabu téma volt, őrizték a tisztaságát, szigorúan nevelték, azt tudta, amit látott a környezetében és az anyjától, az életét kiszámítva irányították. Aztán oda adták őt apja parancsára egy nagy embernek, aki a kincseiket, értékeiket követelte tőlük az erősebb jogán. Ő sírva tiltakozott, azért kicsúfolták, s csak annyit mondott neki az apja, a népükért teszi ezt, és csak annak a nagy embernek van annyi ereje, hogy a benne összegyűlt dacot értékre váltsa. Sokat mondogatták neki ne sírjon, aztán odavezették őt a nagyhírű rettegett ember elé. A férfi láthatóan öreg volt már és a lány számára ijesztő kinézetű. Ült, de úgy is nagyon nagy volt. Furcsa maskara volt rajta, az arca szőrös, a szeme környéke ráncos és bekenték valamivel, ami vakolatszerűen kezdett már málladozni róla. Elcsodálkozott rajta amikor látta, a haja nem is valódi, s egykedvű, szúrós tekintettel nézte őt. A lány az apjára nézett és azt gondolta, már megint a bolondját járatták vele, ezzel a maskarával. Azt mondták neki ő a vőlegénye. Csak azon járt az esze, amit hallott róla. Annak az embernek a harc volt a dolga, ártatlanok kínzása a kikapcsolódás és majd eszét vette a félelem. Úgy nevelték a férfit, bármit megtehetett, ő volt a nagy Ász. Az apa biztatására a lánynak oda kellett állnia elé. Ő félve rápillantgatott és remegve azt mondta neki: nagyon öreg vagy és mennyire beteg vagy uram. A király csodálkozva, dörgedelmes hangon mondta, ezt eddig még nem merte nekem senki sem mondani. Ez a kincsed, egy gyermeklány? – kérdezte csodálkozva. Zengő hangon, kioktatva szólalt meg az apa, mint aki egyenrangú vele. Az én egyetlen kincsem az ártatlanság, ő megmondja az igazat. Ő a népem jövője és a hal, ami a vízben él, mi egyek vagyunk, felelt a Jász. A fej elérte a farkát, meg kell újulni! A hadsereget nem győzöm etetni és még

örömöm sem lehet? – szólta a király panaszosan. Mit kezdjek én ezzel, már megint egy kicsi szűz? Mi egy vér vagyunk! – szállt vele vitába a lány apja. Ebben rejlik a legnagyobb erő és gazdagság. Ha tudni akarod nagy király, miben rejlik a jászok öröme és ereje elmondom neked, de csak akkor érheted el, ha hiszel benne. Nagy ember vagy, sok hőstettet véghezvittél a nemzetünkért, mégis nagyon boldogtalan vagy. Boldog ember csak akkor lehetsz, ha megkapod az igaz szerelmet. Milyen szerelem az, ami ilyen kicsi? – értetlenkedett az. Kívül lehet, hogy kicsi, de belül olyan tűz van benne, hogy még a poklot is elemésztí és ebben rejtőzik a legnagyobb erő; érvelt az apa határozottan. Rólad soha nem feledkezik meg a nép, szent nevedet viseli ez a hely, míg fennmaradunk. Ha megteszed, amit kell, hősként fognak ünnepelni és mindenki azt hiszi a kunok végeztek veled. Már máshol van szükség rád! Indulnod kell! Nagy különbség van köztetek, ezt apránként lehet csak lefaragni, de az én vérem egyszer majd utánad megy, aztán te keresed, és addig teszitek ezt sok-sok életem át, míg összeillők nem lesztek, addig is ő kiegészít téged egy kicsit. Hal leszel a vízben, úgyhogy először majd ők leeszik rólad ezt a maskarát, ami már örült teher neked. A többiről majd odaát gondoskodnak. Aztán az a hír járta, a királyt kútba ölték a kunok, de a szerelemért ment. Aztán nevetett a nép, mert így mérték az erőt. A kislány nehezen emésztette meg, amit hallott, látott, azt hitte csak ennyi az élet. Nem is figyeltek rá, ő mit gondolhat, nem magyarázták meg neki a történetek miértjét és annyira a lelkére vette. Átnéztek fölötte, másra figyeltek, úgy viselkedtek, azt érezte ő nem létezik, csak árnyék csupán, senkinek sem kell, nem voltak mellette. Úgy értette bántják az anyját is. Bizonytalan volt, mert a nagy ordítás közepette a tülekedésben, örült szorongásában szédült, nem látta mit tesznek valójában és szokás szerint mindig ugratták, a be-

szédükkel csipkedték, de neki nem volt kedve nevetni rajta. Azt is mondták, most már választhat a vőlegényei közül. Arra gondolt, akár a fiú is lehetett beöltöztetve és szinte megőrült ettől, feldolgozhatatlan teherként nyomta. Szegényt beledobták a kútba, vagy csak úgy tettek? Most mit csinálhat? Meg kellene vigasztalni. Úgy érezte útnak indították. Azt mondták neki az egyik majdcsak szóba áll majd egyszer vele, ha elég kedves, figyelmes, gondoskodó és odaadó lesz hozzá. Senki sem vigasztalta, az anyja is dermedt volt, s rá senki sem figyelt, holt fáradt lett, elalélt. Az irigyelje tőle az igaz szerelmet, aki utána csinálja az életét! Keringtek a vízben valakivel, nem tudta, hogy került oda, de nagyon keserves volt a tapasztalat. Aztán ezer szem kereste, azt kérdezgette az apja folyvást: miért? Miért? A saját vékony hangját hallotta és nem reagált rá senki. Később érte a jeges rémület, amikor szigorú hang számon kérte a cselekedetüket; azt mondta valaki, a legnagyobb bűn az öngyilkosság és menni kellett a hívásra. Sokat kellett várakozni egy rossz helyen, nem hitték el, hogy ő nem tudja, hogy került oda, elveszett. Ilyen nincs, azt mondták. Ez nem történhet meg. Hogy mertek odamenni? – ordította valaki. Nem végezték el a feladatokat, ő cserbenhagyta azokat, akik számítanak rá később. Mi lesz majd azzal, aki elbujdosott? Várja a hívását, de hiába. Meg kell várnia ezen a helyen és mindenki mást is. Nem lehet mindig jó, vagy rossz az ember sorsa, egyszer fent, egyszer lent. Aki vele volt azt mondta, minek ment oda, neki nincs szüksége rá, egyedül is elboldogul. Mindenféle rosszát feltételeztek róla, alig győzött tiltakozni. Nagyon erőlyesen kellett magyarázkodnia és meggyőzően érvelnie. Aki gyenge akaratú, megtörik, nem tudja kifejezni magát, mindenfélét ráfoghathatnak, mert úgy összezavarodik, kifárad a küzdelemben és bűnhődhet mások helyett. Ha tudja a helyes választ, annak is utánanéznek, és az ellenkezőjét

akarják neki bemagyarázni. Akkor van nagy bajban, ha nem emlékszik valamire és nincs senki, aki elhinné, amit mond, nem találnak tanút, pedig még az állatokat és a fákat is megkérdezik. Aki nem emlékszik, és egyre többen lesznek ilyenek, akkor már bűnös is, sorolni kezdik neki azokat a tetteket, melyeknek nincs még meg az elkövetője. Sokan erre hajtanak rá és gondtalanul élvezik a balektól elvett jót. Aki erre szakosodott ráfigyel, hogy amikor rosszszat tesz, a másiknak a nevét mondja, amikor semmit, akkor is hangosan magát dicsérgesse. Ott egész más a látásmód. Nagyon sokan nem tudnak tovább jutni onnan, a berögződött gátlásaik, a szitkozódás, megfélemlítés miatt nem tudnak elég meggyőzően beszélni. Megrekednek azon a szinten és fogyatékosnak látszanak már, lehet, néhány száz évvel is le vannak maradva. Nem jutnak el a jóig, kénytelenségből bevállalják a rossz életet, mások kínzását is, amit a rossz parancsol nekik (mert csak a rossz visszhangzik bennük), hogy mégis éljenek, fejlődjenek valamiben, és egyre rosszabb állapotba kerülnek attól, mégis egyre jobban kiművelik a gonoszságukat. Mókuserékbe kerülnek, nincs megállás a lefelé csúszásban; azért vannak középkori állapotok még most is, ami gátja az éppen soron következő fejlődésnek. Ha a jó kerülne túlsúlyba, sikerülhetne. Soknak nincs hová leköltözni, nem tud fejlődni, nincs edény, a szokásokat elfeledik az emberek. Azt mondták neki, hogy ezt feltétlen tudassa mindenkivel, föltéve, ha eszébe jut, – mondták neki gúnyosan. Az a hír jött róla, hogy okos, nem is az, ha csak úgy elveszett. A jelenlétét észlelik, de mindent el kell magáról magyaráznia, mert ott mindenki egyforma, a betegséget nem is ismerik, azt tartják, csak gyenge ember van. Aztán azt kérdezték ki az, aki vele van még? Az a fiú volt, akiről azt hangoztatták miatta öltek meg, de az elrettentés volt a céljuk, azzal zsarolták. Egyszerű, jó lélek volt az, aki nem a szavak embere. Várt

valakire, aki majd átviszi, kimagyarázza, mert megnémult. Egyedül senki sem mehet, vinni kell valakit és a lánnyal elengedték, az beszélgetett vele, összeismerkedtek és meg-sajnálta, örülden felháborodott, ahogy vele bántak, és rá-jött, hogy az anyja gyengesége miatt bűnhődik. Aztán ar-ról beszéltek ketten vannak, csak ő nem veszi észre. Az ösztönös gesztusa, amit valaki kihallgatott, győzte meg ott azokat, hogy tovább engedjék. Nem is lett volna joguk ott tartani egy percig sem, mert ártatlan volt, csak nem volt képes önismeret híján elmagyarázni önmagát. Azt kérdezték tőle, hogy ő milyen, mondja el a jellemző tu-lajdonságait. Nem dicsérgette magát, ahogy mások szok-ták és az nagyon gyanús lett a kérdezőnek. Azt sem tudták róla fiatal, vagy öreg, fiú, vagy lány, de azt mondta, ő ide-geneknek nem fogja elmondani a magánügyeit, mert még visszaélnék vele. Nagyon sajnálta elengedni őket az élhe-tetlen szónok, mint aki félti a hivatalát. Csak azért vára-koztatták vagy száz évig a lányt, hátha megpuhítható, de nem beszélt, mint az anyja. Fenyegetőztek, akkor meg or-dított, mint az apja, mert a gúnyos, tolakodó faggatózás felháborította őt. Sokára egy jó helyre került, ahol megér-téssel, figyelmesen meghallgatták, utánanézték annak, amit állított, meg is nézték az életét, akár egy filmet, és ő is megnyugodott, elmondta részletesen, mi történt vele, ő hogy érezte. A hazudozók, vagy tévedésben levők, ha to-vább engedik őket megszegyenülnek, és megbüntetik őket a saját hibáikkal, mert a jövőjüket is meglátják. Az öreg-nek sok élet volt már a háta mögött, de ott fiatalnak tűnt. Még az előző helyen kellett sokáig maradnia, mert cifra élete volt. Nem véletlen volt ő Valaki, mindenre megadta a megfelelő magyarázatot. A végén megunták már vizsgáz-tatni, mert mindent jobban tudott, mint a kérdező, sok volt a tapasztalata, nem úgy, mint annak ott az íróasztal mö-gött, és kelletlenül, de elengedték. A lány a jónak elmon

dott mindent, pontosan úgy, ahogy történt, meglátták az igazságot és azt figyelembe véve ítéltettek. Kiderült, egy lány mindig az anyjáié, az apának csak a fiú számít embernek, mert az ő. Mégis őrá bízta a jövőjüket. Akkor még tudták, hogy vissza kell menni az őshazába asszonyért, de az nagy áldozatokkal jár. Nagyon soká tanulja meg jól a nyelvet és a szokások értelmét. Úgy kell szeretni, mint a sajátunkat, hogy egészséges lelkű, boldog ember legyen, mert úgy lesz csak jó a nép. Úgy szólva, szórva a nemét, hogy szúrja a szemét, úgy jó. Azt mondták, hiába vannak a világban változások, addig, amíg az alapképletet másként nem igazítják, minden marad a régiben. Le kell írni egy hitelt érdemlő embernek és akkor beindulnak a változások. Legközelebb, már lehet, nem is lesz ez a jó megértéssel bíró hely, mert ide csak az igazakat küldik, azok hamarosan elfogynak és nyugdíjazzák a főnököt, a helyet, meg szanálják. Akkor is meg kell belőle hagyni egy kis darabot, el ne menjen onnan az a Jó, aki megérti a lemaradók ősi magyar szavait! A lányt megbízták ezzel a feladattal is. Nagy félelmében hangosan sírt, mert nem értette mi lehet az, de megnyugtatták, ha tapasztalja majd eszébe fog jutni és megcsinálja. Aztán, ha még szerény is tud maradni, ismeretlenségben, akkor kaszál csak igazán nagyot.

A király majd azt keresi, aki ugyanúgy emlékszik a történtekre, ahogy ő. Nagyon tág körbe el kell jutnia a hírnök, robbanás szerűen mindenki gyorsan kezdjen el gondolkodni, számolni. A lány túl fiatal volt, látszik majd rajta, mint mindenki máson valamiképp egy árulkodó jelként a múlt, s nem szerzett élettapasztalatokat, melyeket felhasználhatna, ezért későn érik. Csak egyszer hallotta, amit mondtak neki, ezért, ha megéri és majd az élete hanyatlóba indul, visszafelé megy minden, jut eszébe a feladata. Addig az apja családja várakozik, az anyja segít neki, ha

jól gondozza. Soha nem évül el és visszatér ugyanaz a szituáció, amit ki kell javítani megértve azt, és biztos tudássá nem válik. Legközelebb az előtt lesz lehetőségük egy villanásnyit találkozni, amikor a zsák a malomba ér. A lány párja az lesz, aki meghalt érte, az hallgat rá, és majd kiségit abból a házból, amit meghálál: gondoz, mindenfélét dolgozni fog. A másik fiú újra fenyegetett helyzetbe kerül és egy kleptomániás cigánylány elvarjúzza. Nyilván a divatos szemüvegében biciklinek nézte, ráült és eltekert vele, aztán meg mindent ráfognak a fiúra, mert nem emlékszik és becsapják. Vissza kell jönnie, mert ottvész... ! A tisztázásra az utolsó lehetőség a művészet, de fel kell nőni hozzá. Az ismeri a teljes igazságot, aki a neveket is tudja, aki belenyúl az írásba, az benne lesz. Nagyon nagy eltolódások vannak. A lány az indulásnál, a fiú a szétszórásnál tart, a négyes többi tagja épp készülődik. Korban összeillegnek, de a lány legfeljebb gondozni bírná a méret különbség miatt, a fiúba meg épp a híresség imádat van kódolva és nagy arca lett. Csak akkor találkozhatnak legközelebb, ha még ebben a szezonban meglátják egymást, hogy emlékezni tudjanak a fazonra.

A nőnek sorra eszébe villantak keserves emlékképek a távoli múltból. Azt mondták nekik, akit legalább egy ember szeret a legjobban, az megmenekül a legrosszabbtól. De egy haragos, aki nem lett kiengesztelve vagy legalábbis közömbösítve egy ugyanolyan súlyú jócselekedettel, pl. amivel megment valakit, meggátolhat valami jót. A fiú erről beszélt, a legfőbb vágya volt megmenteni valakit, akkor előrébb léphet és a lánynak ezt javasolta; emlékeztetni akarta arra, amit hallottak. Úgy ült ott, a királyra emlékeztette a lányt.

Tovább gondolva, volt akkor ott egy másik, aki jól tudott kérdezni. Ő tűnt a legokosabbnak, a nő először azt gondolta a fiú az. Arra volt kíváncsi, hogyan működik a világ és

elmagyarázták nekik. Aki figyelt, az hallhatta. A nő a saját megállíthatatlan, görcsös sírásától, ami a múlt felidézésétől úgy tört rá, mint akkor, s attól csak a mondatok foszlányait hallotta, de azt ígérték neki, majd emlékezni fog rá, ha mindent jól csinál. Arról beszéltek, az önálló, okos nőből később férfi lehet, ő inkább az akart lenni, mert a nőket mindig bántják. Ezt alig akarták elhinni neki, de megengedték, hallhatott mindent, milyen feladataik vannak azoknak, hogy végül jó döntést tudjon meghozni. Megnézték mit tud, milyen a helyzete és úgy találták vállalhat egy feladatot, le kell írnia a tapasztalatait. Az állandó sírása pedig olyan betegség, amit akkor még nem ismertek föl. Tudni kell, férfitáv csak különleges vállalásokkal válhat valószínűsíthető. Az érdemtelen férfitől nő lesz, aztán már nem ismernek rá, föltétlen ki kell derülnie, ha akadályoztatva volt, az írás, már bizonyíték. Minden esetben több lépcsős az átalakulás, azért furcsák némelyek kicsit. Komoly érdemeket kell szerezni a kérésekhez, és utána néztek mindennek mindegyikükönél részletesen. A másik nagy művész, zene-tudós akart lenni. Ígérték olyan szülőket kap majd, akik hozzásegítik, de kétesélyes a dolog, attól függ, milyen külső befolyás alá kerülnek és több szorgalmas élet kell hozzá. Nagy hiba volt otthon megváltoztatni a városuk templomának a nevét, ezzel megsértették a hely védelmét biztosító sárkányölő szentet. Ahol a közelben rémesen mély kutak vannak, nagy szükség van rá. Azért fordulhatott elő, hogy egy szószátyár borbély szava többet ért a nagymamánál, a neves tudós meg dadog. A régiek jobban hallottak, megéreztek az üzeneteket; a szent helyek ősi elrendezését a rossz sűgása változtatta meg, hogy zavart keltsen, és nagyon sokat kell már variálni a háttérben. Ha valami véletlen kimarad, érthetetlen dolgok történhetnek miatta. Valaki utazni akart úgy, hogy vízen és a levegőben is járjon, meg is kapott olyan szülőket hozzá. Egyikük különle-

ges örömeiket kért, mert nagyon boldogtalan volt az élete. A következő panaszkodott, nem oda született, ahová neki kellett volna. Előfordulhatnak tévedések is megfelelő hely és elegendő jó segítő hiányában. Ekkor elmagyarázták nekik, nem olyan egyszerű a dolog, hogy csak kérünk. A fejlődés lépésenként, apránként történik, legalább két sürgős, vagy az éppen akkor aktuális dolog indítja el a megoldást, és ha nincs akadályoztatás, akkor azon a vágányon haladnak, ami a saját céljaik felé viszi őket. A jellem fejlődése a cél, ami hosszantartó folyamat. Sokan vannak, csak a legjobbak maradhatnak fenn a rostán, ezért állandó a küzdelem, a fordulópontoknál dől el a sorsunk. Dermedt rémület lett úrrá a jelenlevőkön, de azt mondták újra kezdődik minden. Aztán konkrét esetekhez kerestek segítségeket. Minél többet vállal valaki mások hasznára, amikor megtette, az bevonz valami jót és fordítva is igaz. Ne várják, hogy majd történik valami látványos dolog, mert az úgy működik, arra a segítségre valahol éppen a föld távoli szegletében van szüksége valakinek, egy másiknak eszébe jut, éppen akkor megtesz valami jót, ami eljut egy szükséges helyre, és így tovább láncolódik a segítség végtelenségig. Akinek az anyja nem az első fiúhoz, hanem a másodikhoz ment, nagyon agresszívan beszélt, mint aki a főnök. Mégis kétségbe volt esve, annyi baj zúdult rájuk, mert az anyja öngyilkosságba menekült és sokat hátrált ezért a családjá. Nagyon megcsínylették, másként alakult az életük, sokkal silányabb lett, gyűlölettel beszélt a nőkről. Megkérdezték, akkor hol volt a családjá, amikor beteg lett az asszony és hogyan segítettek neki? Nagyon leteremtették, mert nem tudott rá elfogadható magyarázatot adni, ezért gyenge lesz a látása. Már másodszor fordul elő náluk hirtelen változás és a vesztüket okozhatja, ezért nagy szervezésbe kellett fogni. Az anyja sok terhet hozott a családjából és depressziós lett a kilátástalan jövő miatt.

Ez volt a másodiknak a legöregebb fia és a lány apja lett. Ő nem lehetett pap, mert üldözték a vallást, ezért másik komoly vállalatot kellett teljesítenie cserébe. Egy nagyon régi család cselekedetét kellett helyrehozni, ez az utolsó lehetőség rá, ezt bevállalta. Mind egymás közelébe kerülnek majd az első, akik régen kapcsolatban voltak, lehetőséget kapnak a változtatásra, átrendeződésre és tanítják egymást. Neki meg kellett védenie egy kicsi nőt, akinek bíró volt távoli rokona, a nevük azonos, és sürgős segítségre van szükségük a fennmaradáshoz, mert elrendezetlen maradt egy rátestált ügyük. Ahhoz, hogy ki tudjanak jönni abból a helyzetből egy másfajta szellemű gondolkodásra is szükség van, ő képviseli azt. Ott pedig rajta segítenek. Azt mondták a lánynak, aki inkább fiú szeretett volna lenni, el kell mennie megnézni azt a helyet, ahová kerül majd és akkor pontosan érteni fogja mi miért van. Az apjával ment egy rokon házába, ahol az anyja nevelkedett és a nagycsalád együtt volt. Egyszer csak váratlan vendég érkezett, ismerkedni jött egy új vezető ember és a lány egy szokatlan ideges hangos szóváltásra lett figyelmes. A lány úgy látta nagyon elégedetlen az az ember. Azt kérdezte miért van itt ilyen sokan? Rájuk szólt uralkodva, szemtelenül: ők mit keresnek itt? Mondják meg, mert ha nem, úgyis megtudja a szomszédoktól. A néninek, akinek a férje a rokonuk volt, munkatáborból hazajöve nemrég meghalt súlyos betegségben. Ezért szüksége volt segítségre, támogatásra, mert ő mozgáskorlátozott volt, szinte agyondolgozta magát a mindennapi megélhetéséért. Erre szemtelenül azt mondta a férfi, mindennek megvan az oka. A lány nem értette, hogy egy sose látott idegen miért beszélt velük durván, lekezelően, s ennek ellenére kedvesen, békülékenyen fogadták, megkínálták úgy, ahogy illik, sokfélét beszélgettek vele aztán a felnőttek. Talán kicsit többet is ittak a férfiak, mint kellett volna, és nagyon kedves volt

hozzá, sokat nevetgélt az a szépasszony, aki a jobbján ült. Az oldottabbá vált hangulatban a férfi egyszer csak nagyon szomorú lett és elpanaszolta, hogy őt milyen nagy baj érte, mert elveszítette a kedvesét. Kérdezték tőle: nincs családja? Mondta, hogy van felesége és gyerekei is és sírós hangon azzal folytatta; itt esznek, isznak, jól érzik magukat és ő is szívesen jött, mert tudja, jó emberek laknak itt, akik szorgalmasak, senkit sosem bántottak. Mindenki együtt érzően vigasztalni kezdte, kérdezték ki volt az, kértek meséljen róla. Akkor annak az embernek elváltozott az arca a gyűlöletről és azt mondta, aki itt jelen van, de még az is, aki meg se született, átkozott legyen, amiért ő nem kaphatta meg, ami járt volna neki. Tudja, hogy csak azért kedveskednek neki, mert ő lett itt a vezető, nem ismeri senki, a fővárosból jött. A dermedt csendben mindenki rászegezte a tekintetét és ő nagy átéléssel átkozódott. Azt mondta, addig, amíg meg nem döglik mindenki úgy, mint annak a családja és el nem szenved ugyanolyan sérelmet minden ugyanolyan fokú családtag, férfi, nő, öreg és gyerekek; vesztse el szerelmét a fiatal, szenvedjen mindenki ugyanúgy, addig vége nem lesz. Az ő nevük az első betűvel kezdődik, de majd sorba jön a többi is. Aztán a lány apjához fordult és lesajnálva azt mondta neki: most már legalább tudod hova kerültél. Miért tegezi az apját ez az ember? – gondolta a kislány. A család másik felének azt mondta, maguknak más a neve; nem is érti, olyan okos emberek, mint ők, mi dolguk itt egyáltalán? Magyarázni kezdték neki a rokoni fokot, de beléjük fojtotta a szót, és azt mondta örüljenek a szerencsájuknak. Aztán kijelentette: nem szeretne meglátni legközelebb megint itt nagy társaságot! – és elment. Mindannyian ijedten kísérték a kapuig, és a kislány elszólta magát: miért ilyen buta ez a bácsi? Az az ember dühösen hátrafordult, de nem tudott mit kezdeni egy ötévessel. Azt tájékoztatta, majd elveszik a

szerelmét neki is. A szomszédban a szerelme eltiltásától kútba ugrott egy fiatal nő, de a kislány nem tudhatta ezt. A rokonok ijedten megszidták a kicsit és „leforrázva” hazament mindenki. Az apja betette a kislányt a kerékpár kormányon levő kis bicikli kosárba és hazafelé annyit mondott: erre biztos emlékezni fogsz. Máshogy lesz az majd, nem kell szót fogadni. Akkor is odajárunk. Csak egyszer mondom el mi a helyes, ne felejtsd el! Az anyja nagyon érzékeny nő volt, egyszer már elvetélt, fia lett volna. Pár évre rá született a kislánya, nem sokra tartották, tudták az apja vak, elvettek tőlük mindent és a rendőr férj keze meg van kötve. Az az ember elment minden helyre és elmondott valami hasonló átkokat, azért, hogy egymás ellen fordítsa az embereket. A fiú szülei házában is járt, a gyerekei állandóan arról beszéltek, amit hallottak. A fiúnak aztán ő lett a példaképe azzal, hogy neki mindent szabad volt csinálni büntetlenül. A következő évben történt, hogy a kislány átkérekedett játszani a szomszédba, mert hallotta sok gyerek zsvaját, ordibálását, a szél hozta a hangot. Éppen akkor lépett be a kapun, amikor a fiúk összetömörültek hátul valami körül. Észrevették és nem sokára az egyikük sírva, panaszkodva szaladt feléje, a többi meg utána. A fiútól kérdezte miért sír, de az túl izgatott, sértett volt, hogy elmondta volna. Mit játszotok? Kérdezte aztán, de arra aztán már azt panaszolta, hogy bántják, már majdnem beleesett a kútba. Nagyon buták, mondta a lány, mind egyszerre ordít, nem is értik egymás szavát. Ezzel elnyerte a fiú bizalmát és aztán beszélgetni, játszani kezdtek. A többiek irigyen figyelték őket, kezdtek csúfolódni. „Két szerelmes pár, mindig együtt jár, egy tányérból esznek, mindig összevesznek.” – mondták és nevettek őket. A szomszéd fiú odaszaladt és közölte vele itt vannak az osztálytársai, de majd vele is játszik. Aztán a többiek újra csúfolódni kezdtek és úgy tűnt szerveznek valami más játé-

kot. Hívták őket menjenek az udvar hátsó részébe, mert zavarják az éjjel, meg hajnalban dolgozó és délutáni pihenőjüket töltő szülőket. Amikor odamentek hozzájuk, a lány érezte az ellenszenvet, gondolta kár, hogy ott az a sok fiú, de mégis szerette volna látni mi az az érdekes, ami ennyire vonzza őket. Aztán a szomszéd fiú oda állt a kúthoz és hívta őt is oda. A lány először nem értette mit akar vele. Már kezdtek zúgolódni a fiúk, hogy milyen buta, nem érti mi a játék. Olyan ijesztően elváltoztatott mély hangon mondta a fiú: gyere ide, ugorj. A lány fölfortyant és fölháborodva mondta: dehogy megyek én oda! Te nem vagy normális! Nem szabad a kútnál játszani, ezerszer elmondták már! Akkor a fiú, az újdonsült barátja, aki mellette állt, elkezdett kiabálni a fiúknak. Megmondtam, hogy nem szabad ilyet csinálni, meg is mondalak benneteket a szüleimnek! Erre az összes fiú körbe állta őt és mindannyian, amilyen hangosan csak bírtak ordítottak vele, ő meg vissza egyedül. A lány nem értett ebből semmit. Aztán a fiú odament hozzá, azt mondta izgatottan, majd el kell mennie vele oda, ahol a szemeteket őrzik, hogy ne legyen egyedül. A lány értetlenkedett: mit ordibáltak a fiúk? Az nem válaszolt, csak könnyörgő ábrázattal várta a választ. Jól van, mondta, de hová, meg minek és mikor kell menni? Nem kapott választ, mert a szomszéd bácsi előjött, nagyon mérgesen leteremtette őket, hogy nem lehet tőlük pihenni. Aztán a lányra kiabált, hogy kerül ide egy lány, zavarja őket, azért ordibálnak a fiúk. Azonnal menj haza! – utasította és meg ne lássalak itt többet! A lány sértetten, a könnyeivel küszködve el akarta mondani, hogy mi történt, de akkor úgy csinált a bácsi, mint aki meg akarja fogni és megugrasztotta, s már futott is a kapu felé ijedtében. Amikor a szomszéd gyerekekre pillantott, az hátat fordított neki, hisztizett, úgy csinált, mint aki idegsokkot kapott, de rásandított a szeme sarkából és várta, hogy az apja megkér

dezze tőle mi történt. Amikor a lány becsukta a kaput, már azt mondott, amit akart, hallani lehetett a sírósra változott panaszkodó hangját. A lány szerette volna hallani, mit beszélnek, de ahhoz a tetőn, de legalábbis a csatornán kellett volna ülnie, mint egy szárnyasnak és gombóc lett a torkában attól, hogy nem mondhatta el az igazat. Sértődötten elballagott, otthon mondta el. Máskor a kertben ordibált vele a szomszéd fiú, szinte lángok lobogtak a szemében a dühtől. Azt mondta elvesz tőle valamit, és ő visszaordította neki, hogy nem engedi. Sokára kiderült, a néni portájából kellett volna a szomszédnak egy darab, de nem adtak nekik. A fiúk végignézték ezt a műsort a kerítés tetejéről és egy másik alkalommal is hasonló történt, azt kiabálta skandálva a fiúkkal, amerikai nőtlől akar gyereket; ki tudja hol hallhatta. Ahogy nőttek, velük nőtt minden és változik, fejlődik az ember. Azt a másik fiút bántalmazták, úgy irányították, azért ment el világgá. Elvitte a hitet egy olyan helyre, ahol megengedték, hogy családja legyen, ő szereti a lányokat is és kémkedhet; a nagyok közt valahogy megél. A szomszéd gyerek a rendőrfőnök fiával barátkozott, protekciója volt, a másik vitte el a balhét. Megvalósulhatnak a vágyak, de nem mindegy hogyan.

A gyerek a család tükre. Bocsánatot kell kérni a fiúktól a felbujtóknak ahhoz, hogy megváltozzon a világról a felfogásuk.

Locsmándi Anita

Üdvözlök mindenkit! Locsmándi Anita vagyok,
1988. augusztus 10-én születtem Sopronban.

Nagyon szeretek írni és olvasni.

A versírás nekem olyan, mintha a "lelkemből
szakadnának le a gondolatok", de tényleg!

Nemrégiben jelent meg a Szabott Szívek c. kötetem!

Még próbálgatom a szárnyaimat, de a legfőbb amit
tudnotok kell a verseimről hogy:

"Szívből jön és a szívbe hatol!"

Búcsú a magánytól

Megkondult a harang,
Ismét csak is engem hív.
Rám talált a magány,
Zokogva nekem sír.

Kérlel fogjam kezét
S legyek társa újra.
Legyek menyasszonya
A szomorú bűnnek.

S én halkán szólok rá,
Szívem összeszorult,
Engedj el, más út vár,
Az érzés megfakult!

Új élet vár rám már,
A múltat feledtem!
Rám talált Boldogság
S vele nászra keltem!

Gyere...

Gyere és légy boldog velem,
Add fel eddigi életed!
Én megtanítlak repülni
S a csillagokkal hegedülni!

Gyere és légy boldog velem!
Nézzük együtt a felleget,
S mi fessük meg a kék eget!
Táncoljunk az angyalokkal,
Dúdoljunk együtt dalokat!
Fussunk versenyt az idővel,
Érjünk együtt a gyümölcscsel!
Viruljunk, mint a napsugár,
Ne vessünk a hold homlokán!

Gyere és légy boldog velem,
Kezdjünk együtt Új életet!
Dobd el a múlt fájó kezét,
Cserében itt van az enyém!

Későn jött szerelem

Csak nehogy este tíz után gyere,
Mikor az utca már kihalt s csendes.
Csak nehogy véletlen későn jöjj erre,
Mi lesz veled ha senki sem enged be?

Csak nehogy postán küld el hogy szeretsz,
Csak nehogy megint levélben ölelj!
Vigyázz kérlek a magány is társ lehet,
S pótolja majd betöltött helyedet.

Csak nehogy üres házba csengess be,
S nehogy kihalt szobában keresgess!
Vigyázz kérlek kulcsod hamar elveszhet,
S ha fázol ruha nélkül reszkethetsz.

Kérlek ne este tíz után gyere,
Remélem ma időben itt leszel!
De ha azt látod a ház már lakatlan,
Megint későn jöttél a ház már "eladva"!

Hófehér

Boldog karácsonyt kívánok én,
Én az ici-pici Hófehér!
Boldog karácsonyt remélek én,
Ki odakinn vacog s remeg épp!

Boldog karácsonyt! – Sűgom én,
A kicsi házak, nagy tetején!
Boldog karácsonyt hívom én,
S visszanézek az ég felé!

Boldog karácsonyt hozok én,
Ki a mennynek kapuján élt!
Boldog a karácsony! – Látom én,
Én a hópehely, a Hófehér!

Szenvedély

Én csak boldog akartam lenni
e furcsa világban,
Én csak meg akartam érezni
s hittem a csodákban!

Csak szeretve akartam lenni
de nekem nem való,
Hisz keservesen tud az fájni,
mert színe oly fakó!
Csak azt akartam, hogy nevessek
minden gondon bajon,
S majd veled egy új napra ébredni,
a "boldogság" úton!

Én csak érted akartam élni,
de tudom ez oly kevés,
Könnyeim tudnának mesélni...
Elvitt egy "szenvedély", s az őszi szél!

Elengedni szépen

Vasárnap volt, szomorú vasárnap,
Mikor az angyalok rád találtak.
S elvittek téged egy más világba,
Csillag ölelte égi országba!

A nárciszok sírva integettek,
Madarak búcsúzva énekeltek.
Szomorúan zokogott a nyárfa
S könnyekbe borult mindenki álma!

Megkondult a harang a templomban,
A lelkek imái érted szóltak.
Fájó szívükkel neked dúdoltak,
Elengedni szépen csak így tudtak!

Rabló járt nálam...

Rabló járt nálam tegnap este,
Nyoma maradt e szörnyű tettnek!
Egyetlen kincsem odaveszett,
Az ördög tudja most hol lehet!

Rabló járt nálam tegnap este,
Tört, zúzott s én a földre estem!
Kis zugom bolondok háza lett,
S most küszködöm a félelemmel!

Rabló járt nálam tegnap este,
A rendőrséget felkerestem!
Elrabolták egyetlen kincsem,
Mit e rabló magával vitt el!

Rabló járt nálam tegnap este,
De fény derült e szörnyű tetre!
S végre a szemébe mondhatom:
Öregség! Hol a gyermekkorom?

Majoros-Jósvai Éva

Műszaki egyetemeket végeztem, néhány évig nagy lelkesedéssel dolgoztam is a szakmámban, de a rendszerváltás után ez a nemzetgazdasági ág elenyészett, változnom kellett. Közgazdaságtant tanultam. Miskolcon dolgozom egy számokkal foglalkozó állami hivatalban már 18. éve.

Kislánykorom óta találok ki történeteket, gondolataim azonban gyorsabban jártak, mint az ujjaim, így írásba foglalás híján nagy részük feledésbe merült.

Elsősorban novellákat és iskolásoknak szóló meséket írok, megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom több meseregényen, egy romantikus történetet a közelmúltban fejeztem be.

Hat éve indultam először irodalmi pályázaton, számos díjat nyertem, két tucatnál is több írásom jelent már meg válogatásokban, jelenleg is vannak munkáim elbírálás alatt. Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, gyertyát öntök, papírt merítek, igyekszem segíteni energetikai mérnökként végzett, de fizikatanárnak készülő lányomat és természetesen írok, írok, írok...

A dinnyesüti matematikája

Hosszú évek óta szokásunk, hogy karácsonyra a süteményeket december 23-án készítjük el a lányommal. Természetesen mindig van bejgli, sajtos pogácsát is sütünk, előkerül mindig az egy-két aktuális kedvenc és legalább egy olyan édesség is készül, amilyennel korábban még nem próbálkoztunk.

Még december elején szóba került Ági kolléganőmmel a karácsonyi menü és azt is elmondtam, hogy még nincs meg az „új” sütemény.

– Készítsél dinnyesütit, nagyon finom – javasolta, sőt az interneten meg is kereste nekem a receptet és ki is nyomtattuk.

A leírást alant olvashatjátok, hátha valaki kedvet kap ahhoz, hogy elkészítse. Még alantabb meg az lesz olvasható, mi hogyan készítettük el...

„Dinnyesüti / floryka

Piros részhez:

12,5 dkg margarin, 20 dkg darált háztartási keksz, 10 dkg porcukor, 1 piros ételfesték, 1 rumaroma, 2-3 cl vodka vagy víz

Zöld részhez:

12,5 dkg margarin, 30 dkg darált háztartási keksz, 1 zöld ételszínezék, 10 dkg porcukor, 2-3 cl vodka vagy víz. A magokhoz kevés tortabevonó.

Elkészítés:

A piros masszából készítünk 6 db egyforma golyót, és a zöld masszát is elosztjuk hatfelé, és ezzel beburkoljuk a piros golyókat. Egy éjszakára hűtőbe tesszük, utána elővesszük és mindegyiket jó éles késsel nyolcfelé vágjuk. Miután ügyesen felszeleteltük, olvasztott csokiból kis magokat pöttyögtetünk mindegyik szelet mindkét oldalára egy fogvájó segítségével, vagy mint a képen látható, csokidarával is megszórhatjuk.”

Nagyon bizalomgerjesztőnek tűnt a recept és ínycsiklandónak a mellékelt fénykép, úgy döntöttem, belevágunk, de elsőre elegendő lesz nekünk három dinnyécske is. Beszereztem tehát a még szükséges alapanyagokat.

Míg a bejgli lustán sült a sütőben, kimértük a hozzávalókat, lányom megdarálta a kekszet és egyik tálban a piros, a másikban a zöld részt kevertem össze jól alakítható állagúvá. A piros masszába már az összeállítás során jelentős mennyiségű tortadarát kevertem, hiszen a dinnyében sem csak a vágásfelület mentén vannak magok! A dinnyebelsővel egyébként sem volt gond, percek alatt három gyönyörű egyforma gömböt kerekítettem belőle.

A nagyobb probléma a „dinnyehéj” előállítása volt. Nem akartam túl lágy tésztát készíteni, de azért jól lehetett alakítani. Megharmadoltam a mennyiséget és az első darabot elkezdtem szétnyomkodni egy lapostányéron. Lapogattam és nézegettem a gombóchoz, hogy elegendő-e már a beburkolásához. Ha ki-

csi marad, akkor sem tudom utólag úgy nyújtani, hogy szép maradjon, ha meg túlméretezem, akkor meg egy részre duplafalú héj jut.

Lányom ekkorra már magamra hagyott a bajommal, de éppen akkor jött ki vizet inni, mikor egyik szememet behunyva próbálgattam megsaccolni, hogy elég-e már a nyújtás, bizonytalan voltam benne, de hirtelen kitört belőlem a mérnöki gondolkodás:

– Ki kell számolni, hogy elegendő-e már. Hozzad a mérőszalagot!

A piros gömb átmérője kb. 6,5 cm volt, a nagyjából kör alakúra egyengetett héj átmérője pedig kb. 13 cm. A héj területe gyorsan kiszámítható volt $r^2\pi = 6,5^2 \times 3,14 \sim 133 \text{ cm}^2$. (Tudom, a matek érettségi sokaknak fájt, így most késszúrással is felérő dolgokat írok le, de én szerettem a számtankát és máig is kedvelem.) Tehát, ha nagyjából ilyen felületű a gömb, akkor sínen van az ügy. Igenám, de a gömb felszínének képlete nem ugrik be ilyen gyorsan az embernek! Összenevettünk a lányommal, melyikünk is érettségizett/szigorlatozott kevésbé régen matekból – ez volt ő –, melyikünknek is volt ez a legkedvesebb tantárgya – ez voltam én. Ő nyert, és már mondta is: $4 r^2\pi$.

Kisszámológép újra elő, azaz $4 \times 3,25^2 \times 3,14 \sim 133 \text{ cm}^2$. Istenem, a lottószámokat sikerülne így eltalálnom!

Miután ilyen tökéletesen sikerült elméleti matematikai alapokra helyeznem a sütikészítést, következett a gyakorlat, beburkolni a héjjal a gyönyörű gömbömet. Be kell vallanom, az elmélet jobban ment! Az első burkolásom – igaz csak a felvágása után derült ki – nem lett teljesen egyenletes. A másik két gömb már jobban sikeredett, hiába, a praxis!

Megmutattam a művet a lányomnak, mielőtt a hűtőbe tettem, kicsit megmosolyogta az első, agyongyötört, kicsinykét amorf dinnyécskémet:

– Úgyis felvágjuk, a tésztája meg nagyon finom!

Teljes meggyőződéssel mondhatta, még a tálban megkóstolta a tésztákat!

De engem sem kell féltetni, megvédek én magam ilyen súlyos helyzetben:

– Nem csoda, hogy nem sikerült olyan szépre a burkolás, mint a képen van, a gömb felülete síkba nem teríthető ki, így visszafele sem működik a dolog...

Másnap felvágtam a dinnyéket, a szeleteken már alig látszott az előző napi küszködésem. A tágabb családomnál is nagy sikert arattam vele és kizárólagos felhatalmazást adtak rá, hogy máskor is elkészítek – azaz:

kínlódj vele te, mi meg majd megesszük...

Mezei Boglárka

A szél jeget fújt az arcomba, miközben a mellettem lévő fáról úgy hullott le a hó, mintha fátyolba akarná borítani az egész világot. Hópihék ezrei szál-lingóztak, elfeledtetve velem a múltat.

Még ha egy pillanatra is, de tudtam, hogy hol a helyem. Itt, a jelenben.

Túl gyors

Széllal szárnyaló, vad sas madár,
Rohanok utánad, de te nem vársz rám.
Lábaim még gyengék, s az iram túl gyors,
Talpam alatt a talaj is csak egyre fogy.

Ujjam hegye érinti szárnyadat,
Most meg vagy! – de a szirtnek vége szakad.
Te repülsz tovább utadon,
Míg én a levegőben zuhanok.

Alattam valami kék csillog,
Tán egy tenger felé tartok?
Könnyeden csobbanok a feneketlen mélységbe,
Testem elnyelik a habok, míg én levegőért kapkodok.

Kezemmel markolom a fodrozódó hullámokat,
De azok maguk alá gyűrnek, s a mélybe rántanak.
A tenger fenekén különös dolgot pillantok meg,
Nem mást, mint a saját tükörképemet.

Mit arcomon látok, csak a rémület torz megvalósulása,
Viszont mögöttem feltűnik egy ismerős férfi árnya.
Magamhoz húzom, ajkam ajkát érintené,
De ellököm s nyúlok egy kincses ládáért.

A fényűző pompa beszippantja lényemet,
Immár egy trónon ülök vagyonomat szemlélve.
Tenyeremben tartom a temérdek gyémántot, s aranyat,
De azok homokká válnak, s ujjaim közt átfolynak.

Nem vesz más körül, mint egy kihalt sivatag,
Pedig tudom, e tájnak csillogást kéne mutatnia.
Most mégis minden megváltozott,
E pusztán még egy madár szárnya sem csapkod.

Egykoron állt itt egy hatalmas szirt,
Tudom, mert emlékemben még él.
Rémlik, felette kék volt az ég, s páratlan fű fedte,
Meg kellett volna állnom,
hogymost jobban emlékezzek.

Alatta mélységes tenger tátongett,
Tudom, mert éreztem bőrömön a haragját,
Haragos volt, de olykor igazán gyengéd,
Nehéz idők után megpihenhettem a tetején.

S mindezek után nem maradt más csak homok,
Figyelhettem volna jobban is az utamon,
Mert akkor most több emlékem lehetne,
Amelyek bennem élnének,
és sosem merülnének feledésbe.

Állok egy elhagyatott sivatag közepén,
S egy törött tükör darabja vetődik felém.
Meredten bámulom magam benne,
de a ráncok eltakarják valóm,
S mögöttem is már csak sivár vidék honol.

A fekete farkas

Fekete farkas ordít az ég felé,
Tüzesen izzó szemével mindenkit megfélemlít.
Fagyos, jeges reggelen, dühödten,
Habzó szájjal kiált keservesen.
Magabiztosan áll egy szikla peremén,
Pedig alatta tátong egy mély szakadék.
Ügyet sem vetve rá egyensúlyoz tovább,
Még ha mellette ott is van élet és halál.
Megsebezve, de mégis büszkén,
Hátat fordítva menekül egy új élet felé.

Molnár Kati

Budapesten születtem, itt is élek. Itt végeztem
tanulmányaimat, itt él családom. Minden ideköt,

és mégis,
ha csak tehetem,
a mindig változó világ szépségét, a benne
rejlő fényeket meglátni,
hangulatát megörökíteni,
kimegyek a természetbe.

Szemlélődés
Elcsendesedés

Erről szólnak képeim, verseim

molnarkatifesto@gmail.com
www.kepvers.com

Girbe-gurba

Girbe-gurba budai utcácska,
lépcsős, nyaktörő kockakövek,
ódon hangulat, nekem tetsző
házak, kapuk, erkélyek, ereszek.

Botladozó cipők a köveken,
Őszi leveleket gyűjtő kis gyerek,
Kék ég ül a sárga leveleken,
a kertek fái felém lengenek...

Sokat néztem a kórházból rájuk,
az utca fentről még meredekebb,
mi lehet itt télen, fagyos időben,
hogyan közlekednek az emberek?

Pilis

Pilisi utamon járva,
hátrahagyva város zaját,
menekültem ki a zöldbe,
a vadregényes Apátkúti völgybe.

Átkeltem a patak hídon,
folytattam megkezdett utam,
néztem a víztükör csillogását,
hallgattam a víznek zubogását.
Jobbra sziklába gyökerezett fák,
a szurdok völgy csodálatos világ.
A légben fekete gólya szállt most,
igazi csoda, hogy ilyet látok,
s jóízű forrás is akadt bőven
a regényes Apátkúti völgyben.

Zúgó, tavak váltakoztak,
pisztrángok is lubickoltak,
Békés csönd lengte be az erdőt,
dicsőítve a Teremtőt,
ahol áradt a szépség bőven,
a vadregényes Apátkúti völgyben.

Rejtelmek

„Rejtelmek, ha zengenek,
őrt állok, mint mesékbe”,
fenyőknek sűrűjében
Attila jár eszembe.

Sárgult tűleveleken,
mint puha szőnyegeken
álmodozva lépkedek,
a fenyők illatából
mély lélegzetet veszek.
A nap csak néha tör át
S űzi el a félhomályt.

Most őzek vágatnak el,
Az Osztredek már közel,
egyre ritkább az erdő,
a nap többször jön elő,
fény veri fel a sziklát,
köszöntöm József Attilát.

Falusi séta

Kicsi ház a faluvégen, száradó ruhák kötélén lengedeznek, hajladoznak, csókot intenek a napnak.	Örülök a napsütésnek, a természet adta fénynek, a ruháknak friss illatát szellő viszi és adja át.
--	--

Nincs itthon a ház lakója,
csendes most e kies porta,
de színeknek varázsában
képnek megjelenni láttam.

Pillanatkép

Susogó sás közt haladok,
áldom ezt a pillanatot,
lemenő nap, víz alattam,
milyen szép így, alkonyatban.

A horgászok stégen, csendbe,
mind a halakat figyelve,
lesbe állnak, várnak, várnak,
ideje már a kapásnak.

Vadkacsák már hazatértek,
lassan betelnek a fészkek,
hal ugrik a levegőbe,
nagyot csobban a víz tőle.

Hínár húzza a lapátom,
olyan jó most, azt se bánom,
behunytt szemmel is azt látom,
milyen dolgom a világom.

Fújdogál a langyos szellő,
égen egy-két kósza felhő.
Mit füttyül a nádi rigó?
Azt füttyüli, hogy élni jó!

Mráz Erzsébet Irma

Nyírmihálydiban születtem, de az általános iskolát már Hajdúnánáson fejeztem be. Fizika tagozaton érettségiztem, majd Nyíracsadon óvónőként dolgoztam. A Bessenyei György Tanárképző Főiskola magyar-orsz szakán végeztem. Hajdúnánáson kezdtem tanítani, és most is itt dolgozom.

1986-ban kezdtem el írni. Egy tanítványom szerepelni akart az anyák napi ünnepségen, nem tudtam neki verset adni, nem ismerte édesanyját, írtam neki egyet. Néhány írásom megjelent a helyi újságban, ünnepségeken tanítványaim mondták a verseimet. 2006 óta 20 könyvben jelentek meg verseim. Önálló köteteim: Vers-virágzás 2009., A hegycsúcs messze van 2013.

Két gyermek édesanyja vagyok, ők felnőttek, önállóak, és van egy unokám, aki a verseimet olvassa, mondja, ő második osztályba jár. Életem tragédiája: édesanyám halála. Gyerekeim mellett édesapám és két testvérem biztatására is számíthatok.

Ősz van

Bágyadt a Nap,
Üres a fészek,
Megjött az ősz,
Rád lehel, érzed?

Falevelet kerget,
Ő az erősebb,
Megtépázza hajam,
Örül az ősznek.

Lehullottak a levelek,
Kopaszok a fák,
Ködös reggelre ébredek,
Szürke, szomorú a világ.

Talpam alatt
Falevél zizzen.
Sárgán, halottan
Utolsót szisszen.

Madárdal helyett
Hideg szél süvít,
Tépi, cibálja
A fák ágait.

Hangos a határ,
Szüretelnek,
Gólyák és fecskék
Útra kelnek.

Bágyadt a Nap,
Üres a fészek.
Itt van az ősz,
A leheletét érzed?

Zizeg a falevél

Zizeg a falevél,	Nem akar leesni,
Viharos szél tépi,	Pusztulni a sárban,
Rángatja, cibálja,	Tudja, hogy mi várja
Kínozza, rossz nézni.	Lenn, a pocsolyában.

A falevél tűri,	Harcol a kis levél,
Gyengébb, mint a vihar.	Nem a csodát várja,
Próbálja kibírni,	Nem számíthat másra,
Hiszen élni akar.	Nem, csupán magára.

Nem tudja, mit vétett,	Lassan csendesedik,
Nem ártott senkinek,	Nem tombol már a szél,
Azt sem, ki hibázott,	Büszke is a tépett,
Ki bűnéért fizet.	Fán maradt kis levél.

Most megnyert egy csatát,
A harcnak nincs vége,
Vár még néhány vihar
A bátor levélre.

Már nagyon hiányzol...

Már nagyon hiányzol,
Oly régen láttalak,
Várom, szeretném, hogy
Ölemben tartsalak.

Mesélnék én neked,
Játszanék is veled,
Megpusztilnám kicsi,
Párnás kezecskédet.

Te rám mosolyognál,
Cirógatnád arcom,
Hogy nagyon szeretlek,
Azt érzed, jól tudom.

Beosonnék hozzád,
Hogyha szundikálnál,
Láthassalak mindig,
Állnék az ágyadnál.

Tisztába tennélek,
Kimosnám ruhádat,
Hogy kéméljem kicsit
A te anyukádat.

Megtennék én érted
Mindent, mit tehetek,
Csodálatos, hogy a
Nagymamád lehetek.

Hóbundában jön a tél...

Hóbundában jön a tél,
Rám mordul a hideg szél.
Száll a fürge hógolyó,
Siklik a szán, ó, de jó!

Készül már a hóember,
A fejére kalap kell.
Orra répa, gombja szén,
Szemüveg van a szemén.

A kezébe seprűt adok,
Ő jókedvű, én vacogok.
Addig ilyen vidám legény,
Míg nem talál rá a napfény.

De most nem törődik ezzel,
Áll a kertben, mint házmester.
Fülig ér mosolygós szája,
Beszállna a hócsatába.

A fák fehérben állnak,
Hócsipkések a faágak.
Megcsillan rajtuk a Nap,
Mint a gyémánt, ragyognak.

Jégcsap nő az ereszen,
Átlátszóan, hegyesen.
Szinte szúr, mint a túske,
Odanőtt az ereszre.

Jégvirágos az ablak,
Legszebb műve a fagynak.
Ha megolvad egy kicsit,
Átrajzolja szirmait.

Hópihe száll, táncra perdül,
A téli szél hangja zendül.
Olyan vidám, olyan szép,
Ne legyen most vége még!

A karácsony a szeretetről szól

A karácsony a szeretetről szól,
A faágon egy kismadár dalol.
A felhőnek kiszakadt hasából,
A hópihe vidáman aláhull.
Szép hófüggöny leng a város felett,
A hideg tél lassan megérkezett.
Süvít a szél, fújja a hópihét,
Közös táncuk oly vidám, csodaszép!
Fütyül a szél, a hangja messze száll,
Víg nótája hozzám is eltalál.
Bekopogtat mindenki ablakán,
Jókedvűen harsog egy fenyőfán.
Boldogságról szól ma a szél dala,
Szegény, gazdag most együtt hallgatja.
A karácsony a szeretetről szól,
Szél és madár boldogan dalol.

A vaksötétből kilép a világ...

A vaksötétből kilép a világ,
szürkület váltja fel az éjszakát.

Meglebben a fátyol, beoson a fény,
helyet foglal nyomban az ég peremén.

Oszlani kezd lassacskán a koromsötét,
beengedi morcosan a hajnali fényt.

A szürke felhők mögül kibukkan a Nap,
két marékkal szórja szét a sugarakat.

Megcsillan az ablakon, vakítóan szép,
megélénkül az utca, felébredt a nép.

A szuroksötét éjszakának nyoma sincsen,
fényben fürdik a világ, és már ragyog minden.

Fáj még?

Vannak olyan szavak,
Amelyek fájnak.
Ha kimondják őket,
Szíven találhatnak.

Szinte élük van,
Hegyük, mint a törnek.
Gyilkos fegyverként
Életedre törnek.

Gyötörnek, kínoznak,
Szenvedsz miattuk.
Nem kímélnék senkit,
Ennyi a hasznuk.

De ha másképp mondják,
Nem bántani akarnak,
Akkor szelíden szól,
Más színe van a hangnak.

Nem szúr, nem vág, nem öl,
Hanem zenél lágyan.
Ritkán hallunk ilyet,
Ritkán, mostanában.

Játszunk a szavakkal.
De biztos, hogy játék?
Merjük kimondani:
Bántottalak, fáj még?

Merjük kimondani:
Bocsánatot kérek.
Nem leszünk kevesebb,
Könnyebb lesz az élet.

Kismadár az ágon...

Kismadár az ágon élelmet keres,
Jó lenne valami finom, ízletes!

Megázott a tolla, szétfújta a szél,
Nincsen, ami védje, nincs a fán levél.

A párkányra röppen, zárva ablakom,
Reméli, segíték, van pár szem magom.

Kiengedek gyorsan egy kis meleget,
Adok neki enni éppen eleget.

Megszáradt a tolla, csicsereg nekem,
Holnap jöhet újra, én megetetem.

Elviszi a jó hírt a kicsi madár,
Nem fog éhen halni, aki ide jár.

Holnap többen lesznek, örülni fogok,
Mindegyiknek adok néhány szem magot.

Hópelyhek táncolnak

Hópelyhek táncolnak, Viszi a szél, Hófehér bundában Megjött a tél.	Az ereszen jégcsap, Érte nyúlok, Nem érek fel hozzá, Kicsi vagyok.
---	---

Csikorog a hideg, Nem olvad el, Háztetőn, kerteken Fehér lepel.	Épül a hóember, Hógolyó száll, A hegyoldalakon Siklik a szán.
--	--

Hócsipke az ágon, Ez csodaszép! Dunna alatt pihen Fű, fa, vidék.	Jégvirágok nyílnak Az ablakon, Gyorsan elolvadnak, Nem akarom.
---	---

Dermesztő a hideg,
Csípős nagyon a szél,
Hópelyhet, hócsipkét,
Fagyot hozott a tél.

Legszebb ajándék

Halk zene szól a szobában,
Karácsonyi ének.
Fenyőillat száll mindenütt,
Ragyognak a fények.

A kályhában pattog a tűz,
Jó meleget áraszt,
Rám telepszik a langymeleg,
Egy kicsikét bágyaszt.

Álom kúszik pilláimra,
Lecsukom a szemem.
Kellemes ez a nyugalom,
Igazán élvezem.

Néhány perc csak, felébredek,
Itt vagy érzem, tudom.
Jólesik, hogy végigsimít
Kezed az arcomon.

Szép karácsonyeste van,
Átölelsz kedvesen,
Olyan jó, hogy itt vagy,
Nagyon jó, kedvesem.

Nem számít, mit rejt a papír,
Mekkora a csomag.
A szereteted kell nekem,
Legszebb ajándék „a fa alatt”.

Barangolok a múltban...

Barangolok a múltban, Keresem az emlékeket. Vannak, amelyek fájnak, És találok ott szépeket.	Ott vagy te is, Mosolyogsz, mint régen, Mint nyári Nap A bársonyos égen.
---	---

Sok emlék gyűlt, Elszálltak az évek, Mint a madár, Elrepült az élet.	Nem szólsz semmit, Csak fogod a kezem. Nem kell szólnod, Mégis könnyes szemem.
---	---

Némelyik fáj, De mégsem kerülöm el, Néha szenved, Máskor boldog az ember.	Nem szól a szád, De a szemed beszél. Szívem dobban, Mert a buta, remél.
--	--

Hol hibáztunk?
Senki sem felel.
Ezt nem a sors,
Mi rontottuk el!

Ölbey-Vecsey Korinna

A vers apró kis csoda, mozaikokra bontja a lelket, szíveket szaggat, vagy megnevettet. Vannak jó napok és rossz napok. Soraimat nem mindig itatja át a derű, annak ellenére, hogy pozitív gondolkodású vagyok. A szemekbe nézek, néha a szívekbe is látok, de igazán kifejezni azt, amit érzek, csak papíron tudom.

Várlak

Szeretném, ha itt lennél
Fájó volt, mikor elmentél
Nem azért, mert nem szeretsz,
Csak azért, mert most kellesz.

Tegnap még kézfogó,
Fülemben cseng minden szó.
Mulattunk és táncoltunk,
Lopva csókot váltottunk.

De korán jött a másnap,
Lassan pakoltad a táskádat.
Mi még égtünk az esküvői lázban
Menned kell, tudtam, de váratlan.

Negyven napig nem leszel
Negyven napom üres, színtelen.
Mert színe vagy a mának,
Életemnek és a világnak.

Én még érzem érintésed a vállamon
Forró leheleted siklik át hátamon
Ha rád gondolok, elfognak a vágyak,
Mindennap hazavárlak.

Bánat alatt

Könnyű szemetet sodor a szél,
Nem maradt más itt, csak a remény,
Mely láthatatlan árválkodik a fűz
Bús lombjai alatt.

Szürke felhők,
Szomorú formákat karcolnak az égre,
Lentebb távozott a nap is,
Nem festi a kéket bíborvörösre.

Odahajol némán a berkenyefa ága,
Két madár egymást csőrével tolássza.
Elmossa a gondolatot az eső is, az idő is,
Jártamban egyedül ballagok tovább én is.

Itthon vagyok

Itthon vagyok, most jólesik.
Arcomat gyengéden melengeti
az ablakon beszűrődő napsugár,
érezem, hogy fonott székemben,
régén ültem már.

Most a látkép gyönyörű, őszi báj,
macskám a teraszról unottan bámul rám.
Mintha azt kérné: Mozdulj már!
De én csak ülök és élvezem a nyugalom
hangjait.

Az órát, melynek kattogása a lakásban
több helyen is jár,
távoli szomszédok duruzsolását,
Madarak halk diskurzusát,
a számítógép lassú bűgását,

vagy, ahogy időnként elszalad egy gyorsvonal,
csak úgy sebtében, egy pillanat alatt.
Szeretem az érzést, amely mindig hazához.

Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake)

Ha váratlanul egy lakatlan szigeten találnám magam, és csak három dolgot menthetnék ki a bőröndömből, valószínűleg egy könyvre, egy füzetre és egy ceruzára esne a választásom. Egyik sem túlélésre specializálódott holmi, így minden bizonnyal hamar feldobnám a talpam, de legalább nem unatkoznék. Papírra vetnék egy-két verset a partot ostromló tengerről, kisregényt írnék a kókuszpálmák társadalmi rendszeréről...

No igen, gyógyíthatatlan betűfaló és -vetőként tengetem napjaimat. Míg rá nem találtam a nyáron megjelent *Fény és Árnyék* antológia pályázati kiírására, a történeteimet csupán a világháló szálai közt mumifikálódó legyekként lehetett definiálni. Egyik-másiknak sikerült kibogoznia magát, hogy aztán a polcon verjen tanyát.

Függőség

Azon tűnődöm, vajon függőségnek számít-e a túlzott irodalomszeretet. Mélyenszántó gondolatok helyett éber álmokkal érvelek, feldereng előttem egy különös, némely arcvonásában plüssállatra emlékeztető teremtmény képe.

A lény valóságos megszállottja a szavaknak, történeteknek. Szobája groteszk műhelyre hasonlít, számoszládák helyett mindenütt könyvek és tolltartók sorakoznak. Második ránézésre a helyiség inkább szentély benyomását kelti: a szekrényeken faggyúgyertyák álldogálnak, csekélyke fényüknél csak melegük kevesebb.

A *mester*, a *pap* az asztala mögött ül. Hangosan szuszogva körmöl valamit egy gyűrött papírdarabra. Ujjait számtalan folt tarkítja, kézfeje minduntalan megremeg, versekkel és párbeszédekkel díszített homlokán veríték gyöngyözik. A sós cseppek lemarják bőréről az odaszáradt tintát, majd lassan mozgó, kék erekként alácsordulnak. Az elvonási tünetek szolgálatra jelentkeznek.

Hiszen ez is egyfajta függőség: kétségbeesetten a szájába tömi a teleírt lapot, mintha hosszú hetekig éhezett volna. Szeme fennakad a hirtelen jött gyönyörtől, amint megízleli a papírra rótt történetet. Ismét a tollért nyúl, feltűri tintafojtos ingujját, s most a karjára rittyent egy-két rímes sort – akárha injekciózná magát. Minden porcikáján más alkotás virít, némelyik betű egészen olvashatatlan, de már nem számít.

A fal mellett könyvszekrények állnak, tengernyi érzelem pihen a polcokon. És a teremtmény fél. Retteg, hogy kárt tehet szeretett olvasmányában, hisz bármelyik pillanatban rávetheti magát a tintával beszótt lapokra. Éhségében addig tépné, marcangolná őket, míg tönkre nem tenné, ami a szívének a legkedvesebb.

Szánszalommal gondolkodom rá. Sajnálom, hogy így kell élnie, valahol mélyen mégis megértem őt: csupán a történetek iránti csillapíthatatlan szenvedélye és imádata vezérli. *Egy nap talán belőlem is ilyen megszállott, emberi mivoltát csaknem teljesen levetkőzött szófaló lesz.*

Ilyen gondolatok kavarnak bennem, valahányszor egy új világ vizeire hajózom. Szükségem van a színekre, az éneknek beillő szavakra, a melegségre, ami végigsöpör rajtam, mikor megérint egy varázslat. *Vágyom* a történetek semmihez sem fogható ízére. Néha azon kapom magam, hogy tollnyomok díszlegnek a karomon...

A tükörből egy fiatal lány néz vissza rám; tekintete kíváncsiságtól és új felfedezések izgalmától csillog. Ha ez az üvegdarab a lelkemet mutatná, meglehet, most egy olyan teremtmény állna előttem, akinek a bőrét belepik a mesék és a rímbe szedett sorok.

Nem tudom meghatározni, *ki* vagy *mi* ez a lény. Talán ő maga is történetté vált az idők folyamán – mondatkannibállá lett, aki sosem csillapíthatja az éhségét.

Egy író Végtelen Története

Tollat ragadni annyi, mint nekivágni a Szomorúság Ingoványának – bátor szívre, kitartásra és akaratőre van szükségem, biztos ösvények híján új csapásokat kell kitaposnom. Nem szabad kétségbeesnem vagy tétováznom. Próbáim végén tanácsot remélek, a bölcsék szavai azonban rejtvények hálójába torkollnak, az út, melyen elindítanak, a Semmibe vész.

Rímes beszéd ekhója száll az oszlopok között, a tálnyos sorok olyan világot tárnak elém, melyet eddig nem ismertem. A Tükör egy idegen arcra mutat, és azt mondja, *én* vagyok az.

Mikor a barátok elmaradnak mellőlem, szembetalálom magam az Árnnyal. Tőle megkapom a hönáhitott válaszokat, köntörfalazás nélkül hajlandó megmondani, mit tegyek, bár e tudásért később nagy árat fizetek.

Pillantásom a haldokló virág ölében pihegő alakra téved. Nem így képzeltem el az első találkozásunkat, mégis fejtet hajtok, mikor újabb próbát kell kiállnom.

Mágusnak érzem magam, egyetlen gondolattal hegyeket formálok át, nevet adok az újjászülető földeknek. Egyre veszélyesebb szörnyek látnak napvilágot, gyermeki énem csupán halovány emlék. Feltámasztom a régi hősoket, az oldalukon harcolva mondom tovább a meséimet, szavaimból mítoszok, legendák és történelmi pillanatok születnek.

Lassan elfelejtem, honnan jöttem, azon gondolkodom, ki vagyok valójában. Erre a kérdésre a saját bőrömbe bújva kellene megadnom a választ, de a számkivetettségben magamra ismerem – mindkét világot az otthonomnak tekintem, bár egyik sem fogad el teljesen. Amikor az emberek között járok, hétköznapi alakot öltök, a történetek vadonjába lépve azonban olyan leszek, mint az engem körülvevő csodálények.

Négy arcot viselek. Az egyik pillanatban ingerült, súlyos szavak hagynak nyomot a papíron, a következőben tréfálkozni támad kedvem. Olykor könnycseppek maszatolják el a sötétkéék tintát, máskor még ahhoz is fáradtnak érzem magam, hogy kerek mondatokat formáljak.

Úgy tűnik, mintha visszafelé öregednék. Az évek múlásával levetközöm kezdeti komolyságomat, gondolataim egy gyermekéit idézik.

Szabadon alkotok, teremtek, sosemvolt dolgokat teszek valódivá, életre keltem a nekem tetsző csodákat. Telnek az oldalak, de az „egyszer volt, hol nem volt” és az „itt a vége, fuss el véle” között egy Végtelen Történet lapul. Fantáziaföld megőrzi határtalanságát, az idő tovaröppen fölötté egy sárkány hátán.

A könyv százszor is véget érhetne, de nem teszem ki az utolsó pontot, az üresen maradó lapokat később megtöltöm új varázslatokkal. A kötet belsejében ott áll a felirat, melynek minden betűjét a szívembe véstem, hisz ez az egyetlen szabály, melyet követnem kell: *Tedd azt, amit akarsz!*

Póli Róbert

Én most itt vagyok, a többi nem fontos.

www.polirobert.hu

...ahol megtalálható...

...a világ és az Én...

halványkék az ég alja

halványkék az ég alja
mint tündérszárnyak
leheletnyi hártója

finom szálból szőtt
testedhez simuló selyem

ahogy Nap Atya
lassan kél keleten
úgy lesz e szín
halvány sárga

akár árva nárcisz
hűvös kert sarkában

miközben a Föld
forog tovább
a Fény végül nagyra nő

felnőtté lett csecsemő

hallgatom

nyoszolyád selyme simogat
összeér bőrünk finoman
eltűnik az ég és el a föld
eggyé válik mi volt külön

galaxisok magja örvénylik
milliárd csillag fenn izzik
végtelenbe repít a pillanat
nincs semmi új a nap alatt

Én Vagyok Te Most és
Te Vagy Ki Vagyok Én
körbeér a lélek még
átlép a lét küszöbén

különválik már mi
egy volt rég

ránk köszönt a föld
ránk az ég

összeér még bőrünk
kicsikét

hallgatom mit szíved
itt zenél

pitymallik

pitymallik

az égen lassan
halványulnak
csillagfények ahogy
Napisten ébredezik

felhőfodrok széle lóg
eső után még

rigó fújja világgá
reggeli énekét

pára száll
fák ágai közt
fázósan bennük
ül a csönd

halvány a fény
de kél már keleten

horizont vöröslik

jó hogy veled ébredek

csak vagyunk

szeretkezésünk nesze
felhallik az égbe
nyöszörög nyoszolyánk
elmerülünk kéjben

eső zuhog
veri szét éj
halk moráját

zihál a lég
míg nincs
te meg én
csak vagyunk
mi már

Rácz Boglárka

1974 áprilisában születtem, Esztergomban.

Az ablakunk a Dunára nézett, s én sokat csodáltam a szépségét...

Hamar elkerültem Budapestre, és sok-sok nehéz év áll mögöttem.

Az írás számomra menedék, s felemelkedés is egyben. Közeledés és távolodás az Örökkévalósághoz...

Budapest

Sose volt enyém ez a város...
Sose volt lelkemmel határos...
Kisgyerekként nem fogadott engem,
mikor csapzott szívvel ideérkeztem...

Nem volt semmim,
csak egy álmom,
magányom morzsolta,
s vitte fájón a gyönyörű Duna
apró kis múltamat,
nyolc évemet,
miből semmi sem maradt...

Sosem lett enyém,
s így maradtam kutatón,
keresőn szakadatlan a Valamit,
amit odahagytam,
Nem tudom mi volt vagy kitől kaptam...

A Te városod ez a város,
már tudom.
Mesélted nekem egy esőmosott napon....
S minden magányom,
határom hátrahagyom...
Szeretnem ítéli egy felsőbb hatalom...

Egy ajtó

Egy ajtó becsapódott...
Vágyaim nem engedik el mégsem.
Hosszan tanakodtam,
bénult, bús jajomban...
Felnevelődtem...

Testemben forródó zűrös kis fél-jajszó,
hiába sírsz belőlem?
Miért nem hallottad?
Miért nem látod?
Szikrát vet a vérem!
S árad Rád áhítatom...

Koromszín kárhozzatom rajongva várom!
Mint jégcsap a forró vízbe,
sikolt a józan elme!
Oly messze halálom...

Nyári Zápor

Hangod,
akár a nyári zápor,
rám zúdul hirtelen,
előnt,
mint a mámor...

Ha lépteid hozzám hoznak,
csillagok csillagoznak,
vágyaim vágyakoznak,
szavaim szakadoznak...

Mert én ilyen vagyok,
s más már úgysem lehetek,
belémivódott arcod,
Veled sírok és nevetek...

Néha Holdat nézek,
s nagyokat gondolok...
Hogy a hosszú éjben
a Te szeretőd vagyok...

Szavaim szakadoznak...
Vágyaim vágyakoznak.
Csillagok csillagoznak,
ha lépteid hozzám hoznak...

Elönt,
mint a mámor,
Rám zúdul hirtelen...
Hangod.
akár a nyári zápor....

Dunai dal

Most felnézek az égre...
kevés...
egy parki padon ülve,
érezem,
hogy el kell indulnom,
hív a Duna,
ott kell gondolkodnom...

Rohanok át az úton,
mint vad szél,
mi süvítve száguld tovább...
költő vagyok most!
A víz mellett ülök,
s hallgatom a sirályok himnuszát.

Ha a folyóra nézek,
rögtön elragad valami mélységes,
csodaszép hangulat...
Csak ülök egy csorba lépcsőfokon,
bánataimat távolba dobom...
És lesz még nap,

mikor itt ülök talán reménnyel telve,
bár jövőm még talány,
És lesz még szív,
mely az égig fellebeg,
és lesz tán út,
mit rajongva követek...

És megremeg,
énekel ez a jó,
öreg Duna,
hunyd le a szemed!
– egy villanásnyi csoda...

elszáll az idő,
lassan indulnál haza,
bár tudod,
igazán sosem érsz oda...

De így a szép!
Már ragyoghatsz örökre,
mesék,
rejtelmek szólanak szívedbe,
beszívod majd a selymes illatot,
melyet egy uszály a víz tükrén hagyott...

És így van jól!
Örömkönnyek szemedben
Te is úszhatsz majd a Végtelenben...

És lám!
Virágok nyíltak a csorba,
csúf lépcsőfokon,
s hálából,
a Duna megcsókolta szelíden-homlokom.

Ó, költők!

Ó, költők!
Bánatba mártva tollatok
énekeljétek dalaitok!
Mert a magány ma örök úr...
a folyó zúgása nem csitul...

Mert a sok nekünk túl kevés...
Nincs feltámadás se teremtés....

Ó, költők!
Vérbe mártva tollatok
énekeljétek dalaitok!
Miért a magány az örök úr?
A folyózúgás miért nem csitul,

Miért kevés az,
ami sok?
Miért,
miért Ember vagyok?...

Ó, költők!
Fénybe mártva tollatok...
írjátok át a holnapot!

Mi az, mi ez?

Mi az,
mi az,
mitől zokogva,
csendben,
s később egyedül eszeveszetten...
hajszoltam volna a fényre magam,
míg árad a nincs és villan a van?

Mi ez,
mi ez?
Mitől sejtjeim szinte átrendeződtek egy magasabb
szintre,
s ébredni akartam,
eszmélni fel!
De én lettem az,
ki nem felel...

Mi az,
mi ez,
mi mindenből lüktet?
Nem dal,
nem fény,
nem emlékek küldted,
de magadtól!
S magadból...
kicsit ismeretlen még...
és lehajol hozzá,
lehajol az Ég...

Vér és toll

Vér és toll,
hiszek benned!
Elkárhozom,
üdvözülök Teéretted...

Szép este,
park...
rég ültem így,
jóillatú tavasz itt minden,
autó-moraj ma dallam,
hagyom,
hogyan megkísértsen.

Koravén,
ferde lámpa zokog,
s csikkek lábam alatt...
maradok...

Én várok,
végre lehet várnom!
És tudom,
hogyan fel támadnom...

Vér és toll,
hiszek Benned!
Minden bűnöm felvállalom...
Teéretted...

Tegnap óta

Tegnap óta már nincs kérdésem,
nincs válaszom...
nincs...
csak a fényben,
a fényben fürdik a testem...

Összekapcsolva,
összeolvadva egy titkos titokban,
illó pillanatban,
Veled,
Veled a Napban...

és Veled,
Veled az éjben,
sose volt,
suhanó kéjben,
s Veled,
Veled a kínban,
az utolsó pillanatban

És örülten,
önfeledten,
zuhanórepülésben,
akivé tegnap óta lettünk,
újból és újból megteremtődünk...

Mélyen

Mélyen elrejttem kínjaim,
s járom hidegen,
hazugan,
végtelen-hosszú lét-utam.
Ha levetném a bőrrömet...
meglátnád izzó lényemet...
de csak Neked mutatnám meg...
s ihatnád édes véretem...

Ahogy megszülettem

Beteg vagyok!
S nincs ki ápol, ölel...
Ahogy megszülettem,
úgy vesszek el!

Fájdalom fogai rágjanak addig,
míg halotti leplemet reám terítik...

Ki teríti azt majd rám?
Az is lehet ,hogy jó Anyám...
Az is lehet, hogy senki sem...
Csak elföldelnek meztelen...

Nekem már mindegy,
nem tudod?
Más voltam és más vagyok.

Lehetnék én is akárki,
bárki...
szajhád,
szerelmed,
ó,
jaj!
Csak mondd ki!
Mondd ki a szót,
hogyan akarsz!
Az se baj,
ha sutogod,
az se baj,
ha ordítod...
az se baj,
ha hazudod...

Hogyha úgyis beteg vagyok...
Hadd legyen egyetlen kincsem,
amit magammal viszek,
sötétben...
le a sírba,
mert nem leszek.
Emlékké vált emlékedet...

Beteg vagyok
,s nem ápol,
nem ölel...
Ahogy megszülettem,
úgy vesszek el...

Verset írtam

Legalább egy pohár vizet...
igyál hát!
Hogy reszket a kezed...
nem tudod fogni?
Segítek... és tartom őszülő fejed...

Verset írtam!
De nem kell,
hogyan hallgass...
csillagokból felnövő sas ma a lelkem,
meg a szívem...
Eldobom Érted minden jóhírem...

És akkor is szeretlek,
ha erős vagy,
ha gyenge...
Akkor is,
ha meghasad,
elvadul az elme,
s ha kiejted szemedből álmaidat...
mint kezeid közül ezt a poharat...

Összerogy a Föld,
felborul a Nap!
Felszisszen a Hold,
égetőn sirat,
szerelmes színnel mindent átitat...
Vörössé vérzi szűz magányomat...

Előző élet

Előző életemben csakis virág lehettem...
Neked nőttem,
neked nyíltam,
színesedtem,

illatoztam...
És Te jöttél,
meg-megálltál...
aztán le is szakítottál.

Hazavittél,
vízbe tettél,
és csak néztél,
egyre néztél...

Aztán,
ahogy múltak a napok,
rám se néztél,
szép színem megkopott...

illatom illant,
elhervadt a testem...
Előző életemben csakis virág lehettem...

Mindegy, hogy mikor

Mindegy,
hogy mikor,
csak gyere már el!
Felperzsel felemel...
a véremmel áldozom érte,
ha kell,
igen a véremmel,
ha nagyon kell....

Nem vagyunk idegenek!
Neuron-zuhatagod betemet...
és önfeledve önfeledek...
Nem,
nem vagyunk idegenek.

Hasonlók vagyunk,
pont mi ketten
s ez hasonlíthatatlan-szerintem...
A véremmel áldozom ha kell...
igen a véremmel,
mert nagyon kell.

Gyere el hozzám!
Kísérts meg!
Az vagyok én is,
kísértet...
Éjjel-nappal járok-kelek...
csendfelhők szélén lebegek...

Nem,
nem,
nem...
nem vagyunk idegenek!

Piroskockás ing

Erdőben csend honol...
itt ideg-tépő,
őrült dalom dúdolom,
csak éneklek egyre,
halált sodor a percre,
s lehull az alkonyon.

Hegyek királya,
vizek királya,
erdők királya,
merre vagy?
Szólitlak erősen...
szerelmed miképpen múlt el,
s miért jó ősze fagy?

Erdőben csend honol...
itt ideg-tépő,
őrült dalom dúdolom...
csak éneklek egyre,
halált sodor a percre...
s lehull e fájdalom...

Dal egy kőhöz

Bántottuk egymást – kezeink lehulltak,
Néztük egymást – szemeink lehunytuk...

Hogy mindezt megértsd apró,
csillogó kő simulj lüktető tenyerembe,
Csodák csipke-illata rajta,
s bűnök még párás lehelete...

Mert nem akartuk bevallani – félünk,
magunk mindenkor hűvösnek mutattuk...

Egy sötét barlangból jöttél Te is,
de nemesen,
büszkén viselve a kint...
kemény maradtál,
de én ismerlek jól...
Ha tenyerembe simulsz,
beszélgetünk...

Életközeli

Ha nem velem esik meg,
talán el sem hinném...
tegnapi történetem...
ez egy életközeli élmény....

Valamilyen okból,
szófeledett szókából,
és buta fecsegésből,
zavart nevetésből...

Egyszer csak fellobbant,
nem vártan rám robbant.
Egyszer csak ott voltam,
s tényleg nem álmomban!

Ha nem velünk történik,
el sem énekelném...
Remeg és ragyog a szívem...
ez életközeli élmény...

Még ma

Jobb,
ha csend van...
Te is hallgass!
Madarak szárnyra ha kelnek
agyad lebegő kék egén....
utazol...
Vigyáznak,
figyelnek,
óvó szemek,
s bár szilánk csapja szét ereidet,
szilánk csókolja kezeidet...
Még Ma Üdvözülsz...

Fekete eső

Fekete eső,
fényes eső...
hol vagy,
merre vagy akire úgy várok?

Szavak,
eszmék,
tények,
ömlengések,
zárt terek,
falak...
mind,
mind gyűlöletesek,
semmi sem marad...

a régi,
amolyan igazi...
Holnap horogkereszt...
holnap ötágú csillag...
s ki tudja,
még mi?

Elcsavarják a zenénk a rádióban...
Fekete eső...
fényes eső...
Hol vagy,
merre vagy,
akire úgy várok?

Sudár Imre

Nyolcszázon túl

Nem életévekre gondolok,
Csak arra amit írok.
Ezt is mindet csak Neked!
Tőled van, én írom le, Neked.

Sokat gondolkodtam,
Írjam? Van még? Folytassam?
Rád is így gondoltam: vagy még nekem?
Itt vagy, mint az írás velem?

Ugorjunk az Idő száguldó vonatára,
Repítsen a csillagok világába!
Nyolcszázon túl is csak Neked!
Írom, hogy olvassa gyönyörű szemed.

Újra!

Megint eljött, itt van,
Gyönyörűen, szép ruhában.
Frissen, üdén, illatosan,
Az ifjú hölgy, szerelmesen, termékenyen!

Éppen egy éve járt itt,
Havat, hideget hozott, vitt.
Ilyen is tud lenni „Ő”,
Akár egy fiatal, játékos Nő!

Most ideterített, ahova lehetett,
Gyönyörű, virágos zöld szőnyeget.
Hozzá napsütést, esőcseppeket,
Rigófüttyöt, szúrós darazsakat, méheket!

Álom?

A tavasztól kérdezem,
Mert senki más nem felel,
Rét zöldül, virág nyílik,
Csak szíved ablaka nem nyílik.

Azt hittem foghatom kezed,
Csókolhatom ajkad, érezhetem illatod,
Ujjaim közt omladozó hajadat,
Láthatom ragyogó csillagát szemeidnek.

Hol van a hangod?
Hol van a mozdulatod?
Mi történt Kedvesem?
Ugye valóság és nem álom leszel nekem?

Én voltam

Kis halvány tulipán
Kinyújtotta a nyakát
A sok gazból, hogy lássa
Merre van a társa.
De sajnos már nem látja,
Mert „valaki” véletlen lekaszálta.
Sajnáltam, elvittem vázába,
Mert én voltam, aki levágta.

Vége?!

Szomorúan, elegánsan
Állt a busz ajtajában.
Elmúlt tíz-tizenkét év
Fájó öröm szíved mélyén.

Ami elmúlt jó és nehéz volt,
De mi jön ezután barátom?
Itt állsz a kapujában,
Mint a busz ajtajában.

Az éj szemei

Mint egy fekete drágakő,
Benne a tűz fénye csillogó.
Alsó ívén egy könnycsík látható,
Talán benne a Hold és a Csillagok.

Szemeidtől lesz a szemem könnyes,
Mellemben megindul a zokogás.
Szinte kiugrik belőlem a
Szívem, csak úgy ömlik a könnyem.

Arcodat, szádat, nézem a tűz fényében,
Bele égek a szemed tüzébe.
Apró szavak, arcommal érintem arcodat.
Belőled látom könnytől ázó arcomat.

Bőség

Van bőven minden,
A földön, a levegőben
Gyors szövésű pókhálók,
Apró bogarak, szúnyogok.
Hogy ezek értékelve legyenek,
Hozzá mi vaksi emberek
Belemenjünk, belénk jöjjenek,
Bőrünkön púpokát növecsszenek.
Bőséges élő világ!
Szúnyogok vagyunk mi is talán?
– Valakinek.

Elmúlt idő

Elmúlt idők története,
Életünk ilyen-olyan emlékei
Utat törnek belőlünk,
Mint forrás a kövek közül.

Elhívsz magadhoz,
Mert kell egy társ a munkához.
Kell az emlékezés,
Szívet-lelket nyitó beszélgetés.

Láttam az elmúlás jelét,
Az eljövendő kezdetét,
Éreztem megállíthatatlanul,
Mert tovább kell haladnunk.

Rád gondoltam

Még mindig érzem
A lázat,
A szívemben.

Talán kis vizes ruha
Csillapítaná,
De nem teszem, nem akarom.

Mert nem is tehetem, mert
Ezer éve ott van bennem,
Kis szikrád a szívemben.

Karácsony

Decemberi hópaplan és hideg,
Tűz melegíti át szívem,
Gyertya lángjával egy angyal közelít,
Vágyak, álmok világába repít.

Csodás júniusi karácsony,
Egy angyal elhozta ajándékom.
Bízom: itt maradsz velem,
Csak „ízéd” emlékét hagytad nekem.

Szívemet elvarázsolva,
Elsuhantál karácsony nyári szele,
Visszatérsz vagy itt hagysz?
Én várlak, engem megtalálhatsz.

... súlya

Szavaimnak volt súlya,
Melyek szép fülébe bújva
Elmondatta vele,
Mi van az életébe’.

Egyedül van a világában,
Egyensúlyban anyujával.
Formás alakja, termete
Karjaimba engedte.

Édes volt egyetlen csókja,
Karjainak finom ölelése,
Boldog voltam mikor ... –
Testemet nyomta M.N. ... 55 kilója.

Lendület

Lendület sokféle lehet,
Ma reggel láthattam egyet,
Szokásom szerint megállóban,
Kora reggel szokásosan.

Amint leszáll máris belendül
Formás kicsi alakja,
Tempó – táska-igazítás,
Bal kezét alig mozgatva.

Bezzeg jobb keze jön lendületbe,
Félkör a lendület, viszi a termetet,
Jó irammal mindenkit megelőz,
Mint az evező, lendíti előre az a kéz.

Esküszöm!

„Esküszöm, hogy csak az igazat”
Fogom elmondani a Világnak!
Meg Neked – át nem váglak,
Be nem csaplak – igazán szeretlek.

Mindez önzetlenül, érdek nélkül
Hol van? Ha belenézel a
lélek tükrebe, ott bent látod?
Vagy a végén, bőrdön, lelkeden érzed?

A hírek, a tanítás, családban, a
Nagy Világban hazugság van!
Esküdj meg ha kinyitod a szádát,
Hogy csak az igazat, mind a szívednek,
mind a szerelmednek!

Újra

Hosszú évek után – újra
Vártam, hogy lássam Őt – újra,
Mint régen, látni akartam megint,
Ma a lehetőség is, Ő is itt volt megint.

Csodálatos volt, mint régen,
Hangja, fekete harisnyája mint régen,
Rövid szoknyája, meg alakja,
Mint régen, arca és barna haja.

Újra ugyanúgy mint régen,
Könnyes volt szemem, mint régen,
– Valakire gondoltam, láttam,
Régen nálam egy helyen jártak.

Hajnalban

Simogató csillagos éjszaka
Édes illatú párnájába
Belesüppedni Veled,
Elvarázsolva melletted.

Szívni tested édes illatát,
Simogatni bőröd bársonyát,
Érezni finom dombokat,
Érinteni drága testedet.

Szemeidben látni a
Hajnali ég színeit,
Ajkaidon érezni a
Szerelem édes ízeit.

Eladó!

Eladó minden a világon,
Eladó ami mozog, ami nem.
Eladó épp hogy a világra jött,
Ami kívül van és a föld alatt.

Eladó! Eladó! Minden,
Az „eladó” tábla ott fakul el.
Miért is kellene valakinek,
Még a gazdájának sem kell.

Számok és ...

Számok és csak számok.
Évek már, mióta Rád várok.
Hónapok, napok, számok
Nem számít, míg szemedbe látok.

1970, -40, -60, -62, -70, -10, - számok,
I.e. -17, - idő, -1000, -2000, -2014, - idők.
1959, -44, -63, -64, -66, -77, -79, - évek,
Idők végezetéig csak az enyéme és övék.

Meg a Tiéd -2010, - meg 31, - meg 4, - meg 83!

Senki sem tudja melyik kié.
Csak mi meg Ők. Te meg én,
Évek! Nem tudhatom melyik az enyém.

Szabó József

Van, ami fészket rak néha a lélekben,
és felhangzik róla dallam az énekben.
Semmi sem lehet véletlen az életben.

Bizonytalanság

Ki tudja mit hozhat a holnap,
a kiáltás felkelti-e a holtat?
Elindul-e valaki az élők felé szólni,
hogyan létüket a semmiből is
elő kell kotorni,
és az egészet újra kell gondolni?!
De ne reméljen ember többet ennél,
mert te sem vagy több egynél.

Hangulat

Mint a vízcsepp, mikor hűsít,
ha a homlokodhoz ér,
mint egy illat és a képek,
mely az emlékekben él,
mint egy álom, ahogy ringat,
és csak halkán fúj a szél,
és egy könnycsepp az arcon,
melyben megcsillan a fény.

Bosszúvágó

Hála helyett gyűlölök,
kötődést, szeretetet üldözök.
Feláldozok bármit érte,
mert a szívet, lelket
nekem az élet szűken mérte.
Fent vagyok az Atya jobbján,
innen nevetek a sok bolondján.
Arcom mázzal eltakarom,
ami érték letagadom.
Látom minden széjjelhullik,
tudom
minden-minden csak rajtam múlik.
Nálam ember, jellem eltörpülhet,
csak az ördög,
mi bennem dicsőülhet.

Érzés

Érintés az örök magányban,
sóhajtás a csend dalában,
remény a vihar zajában,
biztonság kősziklák falában,
– ez vagy Te Nekem –

Ha jön a vonat

Kicsi madár mért keseregsz?
Nem vagy árva,
és nem is lehetsz.
Apád, anyád, ha nincs is neked,
de az emléküek örök,
s az ott van veled.

Ha jön a vonat nem szállhatsz fel,
ott a szárnyad, repülnöd kell!
Szavam – hidd el – Istent kérte,
hogy a könnyet szűken mérje.

Ősz

Mit remélsz,
ha hűvös, őszi esőt ad a táj?
Szelet hoz
és komor, bús napot, mi fáj.
Ha sárba lépsz,
ragadós föld az út,
zsongva hull rád a levél,
mi neked a nyárból még jut.
Álmaid oltalmat remélve, fázva
veled a kabátodba bújnak,
és didergőn szólítják
szép, nyári emlékét a múltnak.

Séta

Üres sétám véget ért,
kőre ülve merengek a tegnapért.
Remény, ha volt, elszállt gyorsan,
hullt a kútba csobbanva,
hideg cseppje felfröccsent az arcomra.

Sóhaj

Gyere Tündér közelebb,
hadd érjen el karom, mivel ölelek!
Ha az arcod hozzám simul, csókolom,
bánatomnak szorító kötelét oldozom.
Szememben a tekinteted
mélyen, tisztán elmerül,
ne félj Drágám,
sosem hagylak egyedül.
Tudom van, ki Téged ártón szeret,
és rád zúdítja kínjait,
de lesz még napja annak,
mikor megfejted a titkait.
Kicsi kezed tedd vállamra,
érezzem, hogy átkarol,
lélegzetem érted sóhajt,
és minden sejten áthatol.

Zavar

Büszke álmot felvállaltál,
néhány vágyat meghámoztál.
Száll lelkednek az emléke,
beteg a vágy és terméke.

Üzenet

A szálló évek sodortak, repültek,
vitték a kedvedet.

Istenem, rajtad és rajtatok
mennyi seb eshetett.

A törődés, a féltés oly ritkán volt veled,
gyermekként elmaradt,
pedig járt volna neked.

Szülőként hibáztunk, rejtettük a könnyeket,
egymással csatáztunk, féltettük az elveket.

Feláldozva mindent, ami szent e világon,
elkárhozva kincsen és pusztító vitákon.

Magunkat is kifosztva jártuk az életet.

Ki az, ki ennél nagyobbat véthetett?

Életünk, sorsunk elátkozva...

és mennyi ember így tévelyeg.

Miért, hogy oly sokan,
csak késve értjük meg
a lényeket?

Szöllősi Bernadett

"Azt hiszem, mindnyájunk élete jobb lenne,
ha mindig ott lenne egy könyv
mindegyikünk hátizsákjában."

Gabriel García Márquez

Kisangyal

Klárika egy szem gyermek volt.

Szülei rajongásig imádták a kislányt, aki báját értelemtől csillogó nagy barna szemeinek köszönhette. És ez nem csak olyan tessék-lássék megállapítás volt, Klárika valóban értelmes volt. Fiatal – mindössze hét éves volt – kora ellenére felnőtteket megszégyenítően színezte ki, egészítette ki mondandóját versek és híres emberek idézeteivel, mint például „*Ki korán kel, aranyat lel*” vagy, mint éppen egyik reggel, amikor anyuval az iskolához készülődtek azt mondta:

– Anyu, ma nem szeretném, ha copfba kötnéd a hajam.

– Klárika, tudod, hogy ki nem állhatod, ha összekócolódik a hajad a szélről.

– *"Piros az ég alja: aligha szél nem lesz."* Tegnap napnyugtakor láttam, mama.

(Idézet: Petőfi Sándor – János Vitéz)

Anyu meg csak nézett rá, kerekre nyílt szemmel.

Ezen felül Klárika kitűnő tanuló volt és rendszeresen indult szavaló- és tanulmányi versenyeken, többnyire sikerrel.

Tudta, hogy a Mikulás nem létezik (mekkora butaság azt állítani, hogy az a kövér szakállas bácsi befér a kéménybe!), hogy a húsvéti nyuszi tojja a tojásokat, amiket azután pirosra kell festeni, mert az a

nyuszi kedvenc színe, hogy aki meghal, az a mennybe megy, és hogy aki megeszi a vacsorát, az lesz a kisangyal.

Hárman ülték körbe az asztalt.

Kint lassan szállingózott az első decemberi hó.

Klárika nagy gonddal rágott meg minden falatot. Tányérján már csak egy kis kupac zöldborsó árvátlankodott.

– Az már igazán semmi a tányérodon kislányom, edd meg szépen. Különben tudod mi lesz? Nem lesz kisangyal és a legrosszabb: eljön érted a zsákos!

– Nem is igaz, Anyu. Mindig ezt mondd, de sosem jön.

– Mert mindig mindent megeszel.

– Anyuuu, hogy néz ki a *zsákos és mit csinál a gyerekekkel?*

– Ő-hát (itt a két szülő sejtelmes pillantást vált, mint akinek valami közös titkuk van!) nagyon-nagyon magas! Megvan két méter is, lábak helyett patái vannak, lehelete bűzös, fekete ruhát visel és zsákot cipel magával, amibe beleteszi a rossz gyerekeket és megeszi őket!

– Nemiiiiis! – felelte tetetett nemtörődomséggel, de még azzal a lendülettel egy falásra megette a maradék zöldséget. Biztos, ami biztos.

– Én vagyok a kisangyal! – kiáltotta és büszkén húzta ki magát.

Szülei homlokon csókolták és jó éjt kívántak neki.

Klárika pedig a fogmosás után szépen átöltözött és nyugovóra tért kis szobájában.

Hasfájásra ébredt.

Annyira, hogy még az is megfordult a fejében, hogy szól róla anyunak és az iskolából is kimarad.

De ma a hangyákról fognak tanulni és ez túl izgalmasnak hangzott ahhoz, hogy elmulassa. Meg különben is, nemsokára itt a téli szünet, amikor lesz ideje némi hasfájások miatt az ágyban maradni egész nap. Így hát inkább nem szólt róla senkinek.

Fáradtan huppant le az iskolabuszról, a hasgörcs csak nem akart szünni – nap közben még egy kis hőemelkedése volt. Anyunak eztán már végképp nem mert szólni, nehogy leszidja amiatt, hogy reggel eltitkolta rosszulletét. Így a házi feladat megírásának ürügyén visszavonult szobájába és ki sem jött egészen estig, amikor is anyu vacsorához terített.

Bár az őzgerinc vele sült burgonyával ínycsiklandozó illatot árasztott, Klárika cseppet sem érezte éhesnek magát. Anyu ebből mit sem vett észre, igazából túlságosan elfoglalta az a tény, hogy a hőemberes és rénszarvasos díszekből, valamint színes égőkből álló karácsonyi dekorációjából a lánya semmit, de semmit az égvilágon nem vett észre – csak úgy, mint ahogy az ő szeme is átsiklott lánya rosszulletén) ezt bizonyítandó, a kislány tányérjára jókora adagot szedett. Klárika kényszeredetten gyűrte

le az első, majd a második, sőt a harmadik falatot is, de a negyedik sehogy sem akart a villájára huppanva a szájába repülni.

– Anyu... – kezdte a gyermek – elég volt, köszönöm szépen a vacsorát.

És lesütött szemmel várta anyja reakcióját.

– Na, ne viccelj Klárika, edd meg szépen a vacsorát, különben tudod mi lesz. Ne kelljen minden este elmondanom,

– Nem bírok többet enni anyu, fáj a hasam. – vallott színt Klárika.

– Klára. Tudom, hogy nem a kedvenced a krumpli, úgyhogy nem kell mindenféle ürügyeket kreálnod azért, csak hogy ne kelljen megenned. Tudod, mi a vacsora szabály. Ha megeszed, te vagy a kisangyal, ha nem, akkor este jön a zsákos és elvisz magával, mert rossz kislány voltál, nem etted meg a vacsorát (és nem dicsérted meg a karácsonyi pompában fürdő házat).

– De anyu, én tényleg nem bírok többet enni! – felelte sírásba forduló hangon.

– Akkor, mars, a szobádba lefeküdni. Ha hasfájás, akkor nincs mesenézés! És ma este nem vagy kisangyal! – felelte a szigorú anyja.

Klárika pedig felállt és lassú léptekkel a szobájába ment.

Egy ág zörgette az ablakot vagy valami más neszre ébredt fel?

Maga sem tudta, de neszt hallott, abban biztos volt.

Minden bátorságát összeszedve kitakarózott és egyik lábát a földre tette, majd gyorsan vissza is húzta. Elvégre bármi rejtőzhet az ágy alatt ilyen késői órán.

És akkor megint hallotta. Valaki közeledett a szobája felé. Nagyon halkán, de azért hallotta.

Mintha kopogás lett volna.

És hirtelen belenyilallt a félelem!

– A pata az! – és kis szíve vadul dobolni kezdett a mellkasában.

Az ajtó lassan csikordulva nyílt, és hátulról villódzó kis égők megvilágították. Ott állt.

Tényleg olyan nagyon-nagy volt, ahogy anya mondta, és egyre csak közeledett az ágyhoz, és a félelem beleszorította a sikolyt Klárikába, ami talán segíthetett volna, de nem jött a hang, viszont *a zsákos* meg egyre csak közeledett és akkor ...

Klárika kis életének utolsó szikrájával anyja szavaira gondolt és arra, hogy nem mondott igazat.

– A *zsákosnak* nincsen patája és bűzös lehelete, anyu, ő is csak ugyanolyan bácsi, mint apu vagy, mint Fred, a szomszéd, és nem eszi meg a gyerekeket, ő nem, nem eszi meg, mama, annál sokkal, de sokkal rosszabb. Miért hazudtál, anyu, miért hazudtál?

A szerencse süti

– Már pedig most rögtön takarodsz az utcára, megértetted?! – a cigarettától érdes hang egy férfitől eredt, aki részeg volt és búzlott az olcsó, kommersz piától. Mondandója végén taszajtott egy nagyot a nőn, akihez a szavait intézte, mire az a ház (de inkább lyuk, mindenféle bútorzat és közmű nélküli odú) küszöbében megbotolva átesett az ajtón, bele egy hótól latyakos pocsoltyába. Arcán könnycseppek peregtek.

– Legalább a kabátomat add oda, kérlek! Meg fogunk fagyni az éjszaka!

– Bánom is én mit csinálsz te az éjszaka! De pénz nélkül vissza ne merészelj jönni, megértetted?! – majd miután befejezte borgőzös prédikációját, pillantása az eddig árnyékban álló gyermekre tévedt. Arca sápadt volt és vézna kis testét csak rongyok fedték. Körmei alatt és bőrén több napos kosz tenyészett. A gyermek nem volt biológiailag az övé, de állítása szerint "én tartom el a kis fattyút". A fiúcska most kilépett a sarokból, ahol eddig a hideg ellen védekezve megbújt, és kezét mostoha apja karjára téve, meghúzta annak pulóverének ujját.

– Add vissza anyu kabátját.

– Tudd, hogy hol a helyed, te kis patkány! – és a férfi még ezzel a lendülettel teli tenyérrel csapta ar-

cul a fiút, aki neki zuhant a falnak. Nem sírt. Már eléggé megedződött ahhoz, hogy az ilyen kis ütések ne fakasszák könnyre. Maszatos kis kezével törölte le a vért az orráról, és szemében olyan gyűlölet égett, hogy ha akarta volna, egész New Yorkot lángokba boríthatta volna vele.

– Gyere, mami. – mondta a felnőtt kisember, azzal megfogta anyja kezét és a hangtalanul az éjszakába sétáltak.

Ennek a napnak is vége. Laza mozdulatokkal elrendezte a papírokat az íróasztalán majd kikapcsolta a laptopját. Hátradőlt kényelmes bőr karosszékében és kilazította méregdrága nyakkendőjét. Az iroda üvegajtaján keresztül látta, amint Elisabeth sütit osztogat egy kis fehér kristály tálból (természetesen karácsonyi szalvétával) még az irodában bent robotolóknak. Rafinált kis kék kosztümje épp ott feszült formás testén, ahol annak kellett. Az a fajta teremtés volt, akit a főnöke (vagy úgy egyébként bárki, aki férfiból van) szívesen benntartana munka után egy kis túlórára. De aztán hosszas töprengés után arra jutott, hogy nincs annyira jó segge, hogy egy zaklatási pert a nyakába varrjon miatta. Lehet, hogy nem olyan, mint az előző (Marie... hogy miket művelt az a kis dög az ajkaival!) aki megelégszik egy csinos kis végkielégítéssel és továbbtopog a kis túsarkújában egy újabb titkárnői állás után. Elisabeth most az ő irodája felé vette az irányt.

– Hé, főnök. Te még mindig itt? – hajolt be félig az ajtón, majd választ sem várva besétált az irodába. Kezében egyensúlyozva a tálkát megkerülte az asztalt, majd a férfi elé állt.

– Egy szerencse sütit, Frank? – kérdezte és megrebegettette a szempilláit.

– Kösz, Elise, de tudod, hogy hányni tudnék a karácsonyi baromságoktól. Nagyon kedves, hogy gondoltál a kollégáidra, de engem mással kell lehangolnod.

– Frank, te mindentől hányni tudnál..

– Na, azért nem mindentől, Elise... – és itt jelentősegteljesen a nőre pillantott. Elisabeth zavarában hirtelen szóhoz sem jutott, majd egy szerencse sütit vett ki a tálból és tett a főnöke asztalára.

– Ha mégis meggondolnád magad, Frank. – mondta a nő. – Hát, ha még te, – gondolta Frank. Azzal Elisabeth kísétált az ajtón egyenesen az irodája felé. – Mekkora beképzelt egy barom! – és közben érezte, hogy arcát pír önti el.

– Frigid lotyó. – morogta Frank. Felemelte a sütit, hogy a szemébe dobja, de hirtelen ötlettől vezérelve meggondolta magát és beleharapott. Az omlós ízbe valami más is vegyült és ezt hamar észre is vette.

– Mi a...? Egy kibaszott papírdarab! – kihúzta a szájából, és jobban szemügyre vette.

“Aki könyörül a nincstelenen, az Úrnak ad kölcsön, mert ő megtéríti jótéteményét.” Köszönjük

nagylelkű adományát! Áldott Békés Ünnepeket Kívánunk!

(A Példabeszédek könyve 19:17)

– Adakozni, mi? Máshoz se értenek ezek, csak a kéregetéshez, főleg így karácsony tájkán. Bazd meg, Elise. – azzal az üzenetből galacsint formált és a zsebébe gyúrte. Majd úgy döntött, hogy eleget dolgozott már ma, felkapta a kabátját, lement a lifttel a földszintre és a forgóajtón át kísétált a new york-i forgatagba.

A karácsonyi láz idén is rabul ejtette az egész várost. Bár már 5 óra is elmúlt és a sötét lassan ereszkedni kezdett, azért még szép számmal akadtak emberek az utcán, abban a reményben, hogy még van idejük vásárolni valami hasznosnak tűnő ajándékot, amiről majd a fa alatt derül ki az ajándékozott számára, hogy a.) teljesen haszontalan b.) már van ott-hon egy, vagy esetleg kettő is. De attól még nagyon fognak örülni és nagyon szépen meg fogják köszönni. Csak úgy, mint minden évben.

Frank gyűlölte a karácsonyt. A szaloncukor illatú lehelettel tömött aluljárók, na és az angyalkák mindenhol, azokkal a kis fehér tollas szárnyakkal meg glóriákkal...

Ennél jobban már csak a másokra való pénzkidobást utálta jobban. Tehát a kettő együtt igazán elég volt ahhoz, hogy Frank kellemetlenül érezze magát a mai napon. De legalább már vége volt. Lesétált az

aluljáróba és felszállt a Whitehall Street-i metróra és meg sem állt egészen a manhattani Marble Hill-ig.

Szerette ezt a környéket. Manhattan köztudottan híres volt biztonságáról és ez neki elég ajánlólevél volt, hogy cseppet sem szerény ingatlanját itt vásárolja meg. Amikor felsétált végre friss és tiszta levegőt szívhatott be. Az idő hűvösre fordult, a hőmérő higanyszála alig-alig emelkedett a nulla felé. Sehol egy árva lélek, szinte hallotta, ahogy a hópelyhek felnyögnek léptének súlya alatt.

– Fehér karácsonyunk lesz – mondta csak úgy magának és megborzongott. A hidegtől-e vagy a gondolattól, azt nem tudni. Lassan elindult az utcán, nemsokára hazaér, ott aztán kibont egy jó minőségű üveg vörösbort, rendel valamit abból a jó étteremből, aztán... gondolatmenetét egy hang szakította félbe. Megállt és körbenézett. Sehol senki. De akkor honnan jön ez a hang? Milyen hang is? Olyan szipogó, kicsit sírós, vagy talán nem is. Egy kis, kivilágítatlan utca előtt torpant meg. A bal oldalon valami nagy kupac volt, alakjából ítélve ember. Kicsit közelebb sétált, hogy jobban szemügyre vegye.

Az első, amit észrevett, egy kis csontváz volt, előtte egy kis tálka, benne némi aprópénzzel, arca olyan vékony volt, hogy szinte csak két hatalmas csillogó szemből állt. Pálcika kis kezeivel kétségbeesetten kapaszkodott egy nőbe, – aki feltehetően az anyja volt – akit egy pulóveren és egy nadrágon kívül más nem védett a metszően hideg new york-i szél ellen.

Arca lilás árnyalatúvá vált, már ki tudja mikor. És csak ekkor vette észre, hogy míg a fiú szájánál kis párafelhő jelzi, hogy a hideg ellenére is kitart, addig a nőnél semmi jel nem utalt arra, hogy még élne.

– Szegény ördögök. – azzal a zsebébe nyúlt, hogy életében először adjon. Kivette az aprópénztől nehéz markát, melyben ott pihent az összegyűrt cédula is, rajta az üzenettel:

“Aki könyörül a nincstelenen, az Úrnak ad kölcsön, mert ő megtéríti jótéteményét.”

És ekkor jobb oldal felől, ahol a sötétség még jobban lábat vetett, egy artikulálatlan, részeg hang tört elő:

– Remélem összekoldultál némi pénzt, te semmirekellő! – ekkor vette észre a nő fölött álló alakot. A nő nem mozdult, szemmel láthatóan nem érdekelte többet, hogy még a kabátja sem védi az e világi hidegtől.

– Mit csináltál, te féreg??? – kés pengéje villant és valaki rárontott.

Daily News címlap, másnap reggel:

"A hajnali órákban egy férfi lemeztelenített, késsel összeszurkált holttestére bukkantak Manhattan kül-

városában, egy konténerben. Az áldozat, E. Frank (39) valószínűsíthetőleg gyilkosság áldozata lett, nem zárható ki azonban, hogy a rendőrség előtt kétes üzelmeiről is ismert New York-i bankár bosszú áldozata lett. A szemtanúkat keresik. Gyanúsított jelenleg még nincs az ügyben – bár a lista elég hosszú lesz."

Fagyos reggel volt, a szél átrohant az utcákon és mindent felkapott, ami az útjába került. Most egy papírdarabbal játszott, amit ide-oda lökdösött a jégtől csúszós járdán. A cetlin egy idézet volt olvasható, ami az adakozásról szólt. Frank utolsó (és egyben első) adománya a szegényeknek igazán nagylelkű volt: egy arany Rolex karóra, egy Armani öltöny, hogy a kisebb dolgokat, mint cipő és kabát már ne is említsük.

Az Úrnak lesz mit megtérítenie.

Tóthné Telkes Csilla

„Az élet csak egy pillanat,
mely pillészárnyon elszalad,
De megmarad a szeretet,
és amíg élsz, majd az vezet.”

Tanár búcsú

Aranyló nyár ringatja
künn a hársat,
s friss szél borzolja
nyárfáknak szöszét.

Diákok arcán fodrozik
a bánat,
s a búcsú könnye
maszatozja szét.

Rigófütyty zeng végig
a Harmat utcán,
Iskolaudvar csendje
feldereng.

Emlékszel?
A sok harcra és örömökre...
A barátokra,
Mindez tova leng.

Hány ünnep múlt el
zajban és zivajban,
az iskolai boldog
zűrzavarban?

Elfáradtál?
Talán igen, kicsit.
Ám szemed cinkos fénye
ránk kacsint.

Mindig itt voltál,
helyt álltál a bajban.
Hosszú estéken,
Reggel hajthatatlan.

S amint a nyarat
fakítja a dér,
hajad is lassan
így lesz hófehér.

Látod?
A legfontosabb útra leltél,
mert szeretetre
és jóra neveltél.

Telik a perc,
és leperreg az óra...
A száj dadog
Nem telik búcsúszóra.

Mi visszavárunk,
s mindig lesz helyed.
Már most hiányzol,
Kell, hogy észrevedd!

Eskü

Szél jár a nád közt,
S apró fodrokat nevel a tó,
E folyton változó,
Szelíd zarándok.

Rád várok szüntelen,
S telnek a nyárnak forró napjai,
A percek habjain
Feléd kiáltok.

Értsd meg, kellesz nekem!
A múltó évek nem csiszoltak el még,
És csókjainkról élesebb az emlék,
Mint tán Te gondolod.

Az érintésed úgy borzongat újra,
Mint szárnyasuhintás aranyló pihéi,
Puhán pillézve, s szemed,
Homlokod fénye is rám ragyog.

Nekem fiú vagy, férfi, apa, testvér,
A mindenén túl Te jobbik felem.
Isten rendelte ez a Szerелеm.
Tudom. Hiszem. És akarom. Igen.

Úgy izgulok, mert érzem jön a dér,
Mint kamaszlány az első randevún,
Hogy el ne hagyj, mikor bealkonyult,
És tincseinkbe havat fon a tél.

Szeretni jöttem Téged, nem dicsérni.
Fogom a kezéd el nem engedem.
S bárhogya végződjön is majd az Élet,
Én maradok. És örökre. Igen.

Új szerelmi dal

A fecskék aludni mentek,
Úgy fáj ez az én szívemnek.
Mert ebből is csak azt látom,
Árva vagyok a világon.

A bú engem nagyon szeret.
Megmérgezte a szívemet.
Éjjel-nappal siránkozok.
És hiába imádkozok.

Elbujdosom el is megyek.
Magammal csak egyet viszek.
Szép szemednek izzó lángját.
Fájó lelkemben gyújt fáklyát.

Ha nem leszek szerelmemé
Érzem, hogy meghalok belé
Szél fújja bé' lábnyomomat!
Készíthetik koporsómat.

A szeg

Ember vigyázz!
Ne üss rám túl nagyot!
Fáj az nekem,
Mint Fiúnak a kín.

És ne hibázz!
Ha ütsz, hát óvatost!
Mert szenvedek.
S vérzik bennem a szív.

Sok sebem tartja
Vérző testedet.
Nehéz vagy nagyon
Súlyod eltemet.

Kicsorbulok, jajongok
Szüntelen.
Fájdalmaidban
Osztozom veled.

Létem a kín,
Pedig építeni
Születtem volna itt,
És nem lesújtani.

Hideg vagyok.
S kemény, akár a vas.
Ők mind vakok.
Nem látják, hogy ki vagy.

Csak ütnek, vágna,
S ez törvénytelen.
Istenatyád még várja,
Hogy mi lesz.

Levesznek-e,
Vagy hagynak halni itt?
Uram, vérzek,
Hát senki nem segít?

Legyen meg hát
A Te akaratod,
Az ember vétkes,
Rossz, s erőszakos.

Ha megváltod, tán
Új ígét tanul,
Megszelídül,
S nem lesz utálatos.

Ha szöget versz
Az élő fába be,
Kihúzhatod,
de a lyuk ott ragad.

S nem sokat nyersz,
A bűnbánattal se,
Ha nem őszinte,
Hazug szeg maradsz.

Öröklét

Szél cibálja a Balatont,
A Fülöp-hegy felhőben áll,
Köveskál felől ködöt ont
Az Ősz, e barna nagykabát.

Gyorsan leperereg már a nyár,
Hűvös, zimankós nappalok
Köszönnek be az ablakon,
A szilva befőzésre vár.

A szénabálák szöszein,
Játszik szédült ördögszekér,
Emlékek cseréptükreire,
Táncol, szalad, susog, zenél.

A félelem és fájdalom megszeli, ül,
Hisz künn a Nap
Aranysugárral fölragyog,
Bíbor brokátú ég alatt.

Lapályon bég a birkanyáj.
Báránfelhős azúr kacsint.
Tanúhegyeknek bugyra vár
Szőlők s gyümölcsös árkaik.

E tájban éltünk földereng,
És értelmet nyer hirtelen.
A lét ajándék és öröm.
Az öröklét példája ez.

A kereszt mosolya

Mosolygó Krisztus a fehér keresztben.
Nem tudom, tán e tájon mosolyog?
Fájdalmán túl az égi birtokon
Lenéz reánk, úgy ül a trónuson.

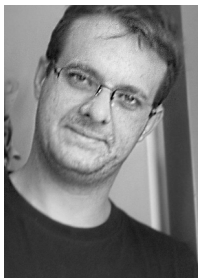
Mosolyog, mert a kínon túl, igen.
Valami szépség borzongatja meg.
Isteni létén kívül Ember is,
Emberségében bús örömré lel.

Mosolyog, hiszen oly tökéletes
A lankás táj, s a szelíd birkanyáj.
Hogy áldozata nem érdemtelen.
Az ember érzi szeretni muszáj.

Édes- keserű kín, hogy élni kell.
Isten ezért küldte a Földre el.
Hogy megmutassa teremtésének,
Ő egy velük. Semmi sem múlik el.

Esetlen, balga, gyarló tetteink,
Elmossa szépség, jóság és a rend.
Örök mosolya óvja lelkeink.
Fehér kereszt, felette leng a csend.

Varga János

'85-ös vagyok.

Egy (szerintem) olyan generáció szülötte, mely nem feltétlenül boldogul jól a rászakadt lehetőségekkel. Jőmagam is már sok mindennel foglalkoztam eddig, de az írás – nagyrészt saját örömömre – gyerekkorom óta megmaradt.

Fontosnak tartom a véleményt, és annak kimondását; így remélem ez az írás is kivált valamit minden kedves Olvasóból.

Hanyas vagy? '85-ös?

Hanyas vagy? '85-ös?

Mi félszavakból is megértjük egymást.

Nekünk már félévesen volt Tv-nk, s egyévesen sugárzott Csernobil.

Nekünk még volt trabant és farolt a zsiguli.

Azt mondom: rendszer, azt mondod: váltás.

Azt mondod: '56, azt mondom: mesélték... azt is... többféleképpen...

Mi már „halvány” kisdobosok voltunk.

De a színeket tudjuk:

Azt mondom: piros, azt mondod: narancs.

Azt mondom: radikális, halkán mondod: Jobbik.

Azt mondom: kék, bátran mondod: megszűnt!

Azt mondom: reform, azt mondod: oktatás.

Azt mondom: Reform, azt mondod: egészségügy.

Azt mondom: diploma, azt mondod: van.

Azt mondom: ingyen,

azt mondod: semmi sincs ingyen...

Hanyas vagy? '85-ös?

Mi félszavakból is megértjük egymást.

Mi már nem oroszul tanultunk általánosban,

Mi már büszkén németül – tanárainkkal együtt...

Mi már nem tudjuk, mi az ételjegy, mi a hiány,

mi a vasfűggöny, vagy mi a kmk...

Nekünk csak mesélték, mi a diktátor, mi a király,
mi a cenzúra;

S tanították; mi a demokrácia, mi a sajtószabadság,
s mi a szabad szólás joga...

Csak nem ismerjük fel...

S ha azt mondom: munka, azt mondod: külföldi.

Azt kérdem: biztos megélhetés? Felkiáltasz: Unió!

Azt kérdem: Jó nekünk? Azt mondod: Jó lesz!

Ezt mondták a '47-eseknek is...

Azt kérdem: Hát a jövőnk?

Azt mondod: halkabban...

Hanyas vagy? '85-ös?

Mi félszavakból is megértjük egymást...

Mi már rájöttünk, hogy Hofinak igaza volt...

csak az a baj, hogy most is igaza van.

Azt mondom: egér, azt mondod: klikkel.

Azt mondom: Facebook, azt mondod: Twitter.

Azt mondom: fülke, azt mondod: forradalom.

Azt mondom: Orbán, azt mondod: Gyurcsány.

Azt mondom: Schmitt, azt mondod: egy t-vel...

Azt mondod: Bajnai,

azt kérdem: miért tudunk mi ilyeneket?

Mondd inkább: Krúdy,

én erre mondanám: Kosztolányi,

Mondd inkább: Ady, én mondanám: Petőfi...

Azt kérde: miért?,

azt mondom: mert nincsenek Facebookon,

s már a mi felelősségünk mondani...

Azt mondod: pláza, azt mondom: cica.

Azt mondod: kopasz, azt mondom: BMW.

Azt mondod: X-Factor,
azt mondom: ValóVilág, öcsém!
Azt mondod: cigánykérdés, azt mondom: az roma
kisebbségi integráció, de csitt!
Azt mondod: szájkaraté, azt mondom: Parlament.
Azt mondod: politika, azt mondom: „Elkúrtuk!”
Azt mondod: állam, azt mondom: adósság.
Azt mondod: világvége, azt mondom: megvolt!
Azt mondod: közbiztonság,
én nem mondok semmit...
Inkább azt mondom: lakáshitel,
azt mondod: kilakoltatási moratórium.
Azt mondom: autólízing, azt mondod: frankhitel.
Azt mondom: legális pálinka,
azt mondod: illegális dohányzás.
Azt mondom: diákhitel,
azt kérde: munkanélküliből hogy fizessem?
Azt mondod: azt mondják: miénk a jövő!
Azt mondom: apáinknak is ezt mondták egy életen át...

Szóval, hanyas vagy? '85-ös?
Mi félszavakból is megértjük egymást...
Mi már uniós pénzből feliratozunk rovasírással...
Azt mondod: 1000 éves Magyarország,
azt mondom: elvették...
Azt mondod: légy büszke, azt mondom: szeretnék.
Azt kérdezed: mi bajom? azt mondom: Á, semmi...
Azt kérdezed: a jövőnkkel mi lesz?
azt kérdezem én is...

Nálunk volt ezredforduló, no meg Millennium...
Nekünk van több párt, no meg rendszer, meg oldal,
meg mutyi, meg metró, meg Sukoró, meg
Balatonring, meg barikád, meg tüntetés, meg Őszöd,
meg ígéret, meg múlt, meg ígéret és múlt és ígéret...

Nekünk (is) azt mondták: nekünk már jó lesz!
Nekünk azt mondták, hogy nekünk rossz – miattunk,
meg a múlt miatt,
a 2 év miatt,
a 8 év miatt,
'89 miatt,
'56 miatt,
az oroszok miatt,
a németek miatt,
a rendszerek miatt,
a háborúk miatt,
a törökök miatt, minden miatt...
Nekünk azt mondták: ne aggódj!
Én azt mondom: most aggódok...
azt mondd: hallgass!
Azt mondom: Aggódok!
Azt mondd: kussolj már, no...
Azt mondom: AGGÓDOK!
Azt mondd: el lehet, menni...
Azt mondom: nem megyek, azt mondd: majd
megbánod... de ha maradsz, akkor pszt...
Azt mondd: világválság, azt mondom: ne is mond.
Azt mondd: Európai Unió, azt mondom: beléptünk,
mert azt mondták jó lesz.

Azt mondom: jó, mert így Nyugathoz tartozunk,
azt mondom: Szarok én már az égtájakra...

Látod, lehet, hogy mi mégsem értjük meg egymást.
Mi '85-ösök a ránk szakadt bőségben döglünk éhen.
Mi lettünk a sokadik „rendszer-átmenet”, mely a
jellemző magyar „múlt-jelen”, „látszat-valós”
skizofréniát még mindig nem tudjuk levetkőzni...

Nekünk mondogatták, mondogatják és belénk
sulykolták, hogy: „A múltunk fontos!” de elfelejtik
megtanítani, hogy éljük meg a jelent, csak biztatnak,
hogy: „A jövő jó lesz!”

Akkor hanyas vagy? '85-ös?
Mi félszavakból is megértjük egymást?
Hát akkor figyelj rám, mint nyolcvanötösre!
Már lassan miénk lesz a váltó,
nemsokára kiérünk a közös zónából.
A fejünkhöz kéne kapni, mert ha így megy tovább,
Nagyon nem lesz jó '85-ösnek lenni...

(Forrás és ötlet szabadon: Szilágyi György: Hanyas vagy?
'28-as – először a Kossuth rádióban hangzott el 1976. 12. 03.)

Vas Ágota

Ha pár szóval jellemeznem kéne magamat a fő dolog, amit kiemelnék, az az lenne, hogy boldog és szerencsés ember vagyok. Nem azért, mert minden tökéletesen és jól megy az életemben, hanem azért, mert megtaláltam azt a dolgot, amiben kiteljesedhetek, mondhatni az életem értelmét.

Amiben teljesen önmagam lehetek, magát azt a dolgot, amit úgy érzem tennem kell ezen a világon. Sokáig nem tudtam, hogy az írás lesz az, ami megadja nekem erre a lehetőséget. Aztán amikor elkezdtem leírni, és kiírni magamból a gondolataimat találkoztam azzal az érzéssel, amit mindig is tudtam, hogy érezni akarok. Az élvezetet abban, amit csinállok, a szeretetet iránta. És ez, hogy ezt megtaláltam, és mindennap alkalmam lehet írni, boldogságot nyújt számomra. Talán azért, mert sokáig kerestem, hogy mi az, amiben én jó vagyok, mi az, amit szeretek csinálni, mi az, amihez talán egy kicsit van tehetségem is. Ezért pedig örökké hálás leszek az írásnak, hogy megadja nekem a lehetőséget a kiteljesedésre, és a boldog életre.

Reménykedve

Hiú reményekbe ringattál,
Mosolyoddal csak becsaptál.
Csak hitegetett csillogó szemed,
Miközben máson járt az eszed.

Rám néztél és én már kezdtem elhinni,
Hogy az életet szebben is lehet élni.
Hogy maradt még igaz való a hazug után,
Hogy lehet új életet kezdeni a csalódás után.

Reméltem, hogy én is lehetek a nagy Ő,
Valaki szívébe röpke örömet vivő.
De némaságod hangos igazságra ébresztett,
Találok majd mást, akit híven szeretek!

Kétségek közt vergődve

Kétségek közt vergődve fekszem a földön,
Már tudom, a világ nem az enyém és önző.
Magadra hagy, becsap és elárul,
De te reméled, hogy egy új ajtó kitárul.

Esélyt kapsz még, de csak annyi,
Neked kell dönteni; elmenekülni vagy maradni?
Kifordít, megmozdít, s te változol,
Lehet, hogy jót hoz, de lehet, hogy gondot.

Kétségek közt vergődve fel kell állnom,
Talán megtalálom, mi is az én álmom.
És kételyek közt indulok tovább,
Esély és maradás, e kettő mi vár rám.

Vasas Eszter

Már egészen kisgyermek korom óta a művészetek rajongójának tartom magam. Nincs szó, amely kifejezhetné azt a magával ragadó érzést, ami az alkotás pillanatában átjár. Mintha képes lennék szárnyak nélkül szállni, megállíthatatlanul, szabadon, egy új világot teremteni és azt olyanná formálni, amilyenné csak szeretném. Emellett mikor írok, mintha távozna belőlem minden kín és fájdalom. Általa megfogalmazhatom gondolataimat, vágyaimat, céljaimat érzéseimet. Bepillantást engedhetek bensőm rejtett mélységeibe, feltárva lényem egy-egy darabját.

Titkok

Titkos titkok titkossága,
a megoldást egy lakat zárja,
mélyben mélyen folyton várva,
hogy valaki megtalálja.

Átjárja a csillogása,
a szem bűbájos varázsa,
mi mikor magát tágra nyitja,
a világot elfordítja.

Titkos titkok titkossága,
a megoldást mindig lakat zárja,
mélyben mélyen készen várva,
hogy valaki a világnak megtalálja.

Üdvözlő fény

Szerelmes szárnyakkal szárnyal a szél,
rózsaszín fátyla mögül mosolyog az ég,
hullámok hátán lovagol a fény,
pihenten pislant a homokszem,
tarka takaróban a Nap felébred.

Turbékolva tátong a távol,
az ágakon fészket fabrikáló galambpárok
tova tűnt minden árok,
arany kezével a Nap int,
örülök, hogy itt vagy megint.

Csábítóan csókolnak a csodák,
égi gömb gazda elengedte millió fehér lovát,
varázslatos virágok nőttek be a tegnapi romát,
titokzatos tekintettel néz le a Nap,
fenti utak sugár sávján új ajándék halad.

Vass Eszter

Sokáig kerestem, hogy ki is vagyok én valójában, mire rájöttem, hogy mi is az én életem értelme. Tudtam, hogy kell, hogy legyen valami, ami a szenvedélyem, ami célom, amiért érdemes élnem, ami kiteljesít, ami boldoggá és szabadabbá tesz. Időbe telt, mire megtaláltam, pedig mindig is ott volt előttem. Imádtam és imádok olvasni, és minden elolvasott könyv után arról ábrándoztam, hogy bárcsak egyszer a sajátom is megjelenne. Mégis eltelt jó pár év, mire magam is eljutottam oda, hogy papírra mertem vetni a gondolataimat. Utólag már mondhatom, hogy az első mondat leírása volt csak igazán nehéz. Az írással szárnyra kaptam, és megtaláltam önmagam, találtam értelmet és célt az életemnek. Hogy írhasak, hogy az írásaimmal szórakoztathassak, és hogy gondolatokat adhassak át embereknek történetek formájában.

Elsiklott táj

Hegyekként suhantak a fák,
Álmos sóhajuk a hidak fölött.
Mint némán elsiklott táj,
Úgy éltünk egymás között.

Domború, kérdeztem és rám nézett,
Homorú, válaszként ez érkezett.
Minden küzdelmünkkel tele volt
Életünk, mely hamuvá elporlott.

Dombok közt állt egy viskó,
Ahogy jó anyó elidőzött ott.
Harmattal körbevett illúzió,
Nap sugarától szertefoszlott.

Ez volt nekem az otthon, amit jelentett,
Ahová hazatértem, megfáradt lélekkel.
Minden álmom itt kezdődött el,
Érzem, többé már nem engedem el.

Elhajló fák

Elhajló fák közt a szelíd napsugár,
Mint a parton megpihenő gyönyörű vízsugár.
Úgy nyugtatja és pihenteti lelkem,
Súgja nekem: gyere, ne félj, légy velem.

A fák között susog a szél,
Oda súgja néked, miért ne félj.
Az arcok elmosódnak előtted,
Cseppekként szétszóródnak melletted...

Elterülök a fűvön, lábamat mossa a víz,
Tisztít a szennytől, magamra vetít.
Nézem, amit tettem, véres két kezem,
Kimossa a vízsugár a szennyet belőlem.

Haragos felhők gyülekeznek az égen,
Átkot szórnak rám, a közelgő éjre.
Kiabálják közelre s messzi távol,
Egy bűnös az, ki a parton lábat mos.

Nem tartozok közékük, menekülnöm kéne,
De a végtelen folyó lágyan int kezével.
Megtisztulsz tőlem, mosd le hát a terhet,
Van esélyed újjászületni, merd megtenni, kérek!

És a végtelen vízpart mikor végre útjára enged,
A folyó nagyasszonya hidegen öleli a keblem.
Nem engedi a levegőt, magába szív és elnyel,
Fuldoklók esélyével fojtogatja lelkem.

Rajtam áll csak,
hogy mennyi erő lakozik még bennem,
A mélységes mocsár magával ránt rögvest.
De ki küzdeni tud, az nem adja fel könnyen,
Partot ér a keze, ahogy kapaszkodik bennem.

Nagy levegőt vesz és elenged,
nem háborog már többé,
Kivet magából immár, ez a gyönyörű víztündér.
Fehér vagyok mindenhol, kosz, szenny nem borít,
Megtisztultam végre, lelkemből kiszakadt a kín.

Vilcsek Adrienne

Írni jó! Bemutakozás helyett néhány gondolat az írásról, az érzésről, amit számomra az írás jelent.

Amikor írok, szinte „szárnyam nő”, ami a valóságból átrepít egy másik világba. Egy csendes, belső térbe, ahol egyedül vagyok, de nem magányosan, mert körülvesznek gondolataim, melyek szinte követelik, hogy sorokba rendeződve, értelmet nyerve látható formában megjelenhessenek, mások számára is elérhetővé válhassanak. Mert ezekben a gondolatokban ott feszül, ott ringatódzik az egész eddigi életem, s tudat alatt még talán az előző és eljövendő életeim is. Írás közben visszafoghatatlanul áradnak belőlem az érzelmek, örömek, félelmek, vágyak, remények. Céлом, hogy adjak magamból egy darabkát mind azoknak, akik megtisztelnek azzal, hogy elolvassák verseimet, történeteimet. Hiszen amit papírra vetek, az én vagyok. Nem vagyok magamutogató, s ezért néha még magam is rácsodálkozok önmagamra, hogy miért vállalom a lelki kitérülködést.

A miértre a választ talán így fogalmaznám meg: Azért, mert az írás örömmel, meglegedettséggel, megnyugvással tölt el, s egyben önmegvalósítást is jelent.

Egyszerűen fogalmazva: írni jó!

Nincs hiába hullatott könny

Nincs hiába hullatott könny,
nincs elfecsérelt érzelem.
Minden, mi szívedet őrli,
lelkedet is nemesíti.
A siker melyért nem küzdöttél,
elröppen akár egy mámoros pillanat,
de a győzelem melyet önmagad
felett arattál,
hű társként veled marad.

Rajz: Vörös Eszter Anna, lányom

Felhőre függesztve

Felhőre függesztett
hangok között
bolyongó szavak.
Kiáltásomat elnyelik
A fölém tornyosuló falak.
Állok és várak.
Feléd nyújtom kezemet.
Hátha megérted
Felhők közé bújtatott
Üzenetemet.
Arcod áttetszőn lebeg
A messzeségben,
Hangod muzsikáját
Hallom az esti
Szélben.
Ujjaid lágy érintése
Bőrömet simogató varázs,
Szíved dobbanása
Lovak szilaj vágója.
Hozzád igyekszem
Gondolatban,
A nyári éjszakán
Rólad szól dalom.
Érzem, ahogy lágyan
Megérinted kezemet,
S már tudom, hogy
Egyedül tiéd
a felhők közé
Rejtett üzenet.

Rajz: Vörös Eszter Anna, lányom

Te honnan tudod?

Te honnan tudod, hogy hol a helyed?
Vajon látod-e, hogy utad merre kanyarog?
Láncok között vergődve maradt-e benned remény,
S a hétköznapi nyirkos falai közé szorítva
Életben tudod-e tartani álmaidat?
Tudod-e, hogy honnan jöttél?
Mélység vagy magasság az otthonod?
S mi célod van e vak világban,
Mért izzad ki csillagot homlokod?
Tudod-e, hogy mi a küldetésed?
Bátor tettekre születted vagy megalkuvásra?
Mások által kódolt szabályok szerint élsz,
Vagy hallgatsz néha önmagadra?
Feleletet mástól nem kapsz, hiába is kérdezel,
A válasz benned érlelődik, s ha megleled,
Megérkezel!

Belém maródtál

Belém maródtál örökre.
szívembe vésődtek mozdulataid.
Sodródok feléd, ezernyi csillag ölbe
hullott szégyenérzetem.
Nincs ma, s nincs holnap sem veled,
Mégis éjjelente remegve zárom pilláim
mögé nevedet

Kerge betűkergető

Megcsalt menyasszony	Megdermedt mókus
Mogorván mereng a	Makkot majszolva
Mohos mólón.	Mélázik mulandóságán.

Kenesei kopasz kakas
Kidobott kusza kórók között
Kitartóan kapirgál.

Kikapós komámasszony
Kiszáradt kukoricák között
Kancsal kupecre kacsingat.

Kiéhezett kannibál
Kockás köntösben
Kövér kecskét kerget.

Kurtalábú kanizsai kovács
Kicsorbult kölcsönkalapáccsal
Koreai kovakövet kalapál.

Kondorosi kóbor költő
Kis külvárosi kávéházban
Karaván kávét kortyolgat

Pökhendi pókhasú pasas	Pocakos póniló
Piros pöttyös pólóban	poros pampákon
Pöffeszkedve pingpongozik.	púpos tevével poroszkál.

Haiku próbálkozásaim

(Sokáig kerülgettem ezt a versformát, aztán egyszer csak megindultak a gondolatok. Így sikeredtek.)

Szerelem

Szemed tüzétől
Lángra lobbant a világ.
Égjünk együtt!

Végtelen

Álomba ringat
A mély, hullámozó kékség
De nincs ébredés

Dimenziók

Földi lét vége
Megújulás kezdete.
Mi van odaát?

Vigasz

Ne csüggedj soha!
A jelen bánatában
Tisztul a jövő

Kötélék

Rám nézel némán,
Szemed minden elárult.
Foglyommá váltál...

Útjelző

Aki fényt hordoz,
idegen utakon jár,
de hazatalál

Intelem

Ne a földre nézz!
Rögök közt nincs válasz.
Felfelé figyelj!

Vétek

Vétkeztem veled
Édes volt e vétek.
Megkeseredett.

Biztatás

Feledés, homály
Benne tetszhalott a vágy.
Vár az ébredés!

Leleplezés

Az álarc lehull,
A lélek mezítelen.
Nincs már menedék!

Változás

Tegnap még itt volt
Mára már tovaröppent
Titok a holnap

Változz !

Egy út bezárul.
Teremtsd újjá céljaid
Meglátod a másikat.

Útkereső

Keresd az újat
Ne félj a változástól
Ott a te jövőd

A tükör

A tükör hazug.
Csak a külsínt mutatja.
Lelked nem látja.

Emlékek

Hol van a múltam?
Szemedben megtaláltam.
Olvashatatlan.

Időtlenség

Nincs is öregség.
Lelked fiatal marad.
Arcot, testet vált.

Önismeret

Kutass csak bátran.
Hogy megtaláld önmagad.
Kincsre találhatsz.

Bölcselkedés

Tudj hallgatni is.
Értsd a csend üzenetét.
Bölcs, aki néma.

Belső világ

Hunyt szemek mögött
Nyílik lelked virága.
Őrizd illatát.

Éji varázs

Muzsikál az éj
Megszólal a sötét csend
Hallgatja a hold

Utazás

Lelke messze jár
Végtelen mezőkön száll
Már hazatalált

Szabadságvágy

Rabként vergődök
A hétköznapi foglya
Meddig tart e kín?

Ketrecbe zárva
Lelkem rémülten verdes
Szabadulást vár

Felpattan a zár
A lélek kiszabadul
Hazafelé tart

Álmok mámora
Szabadító reménység
Szállj velem messze

Kedves Versírók, Alkotók, Olvasók!

Hetedik éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek.

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2015 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét) a verseloantologia@gmail.com címre.

Kedves Versírók, Alkotók!

Az Info-Szponzor Kft. a Verselő Antológia mellett további kötetek kiadásával is igyekszik színvonalas megjelenési lehetőséget biztosítani a művészet kedvelőinek.

Már ötödik alkalommal fog megjelenni 2015 nyarán tematikus antológiánk. Valamint további, különleges kötetek kiadását is tervezzük.

Net-Köteteink olcsó és színvonalas megjelenési lehetőséget biztosítanak akár a képzőművészeknek, fotóművészeknek is!

Keresse, kövesse a legfrissebb híreket, lehetőségeket!

Mindent megtalál a kiadón honlapján:

<http://legyenkonyved.hu>

ISSN 2060-341X

A. Túri Zsuzsa

Ambrus József

Bankó Béla

Bihary Zsoltné

Biró Jutka

Boros László

Csuporné Salamon Ibolya

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

Foglár Gábor

Greta Green

Gyurcsák Gyöngyi

Hajdók Boglárka

Horányi György

Kenderesi Gábor

Kis Krisztián Bálint

Kisháziné Vincze Julianna

Kiss Antal

Komáromi János

Kordély Mária

dr. Kovács József

Kutasi Horváth Katalin

Lakatos Tibor

László Edit

Locsmándi Anita

Majoros-Jósvai Éva

Mezei Boglárka

Molnár Kati

Mráz Erzsébet Irma

Ölbey-Vecsey Korinna

Pákovics Bernadett

Póli Róbert

Rácz Boglárka

Sudár Imre

Szabó József

Szöllősi Bernadett

Tóthné Telkes Csilla

Varga János

Vas Ágota

Vasas Eszter

Vass Eszter

Vilcsek Adrienne